

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ingemann, Bernhard Severin.; af B. S.
Ingemann.

Titel | Title:

De Underjordiske : et bornholmsk Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Boas Brünnich, 1817

Fysiske størrelse | Physical extent:

264 s.

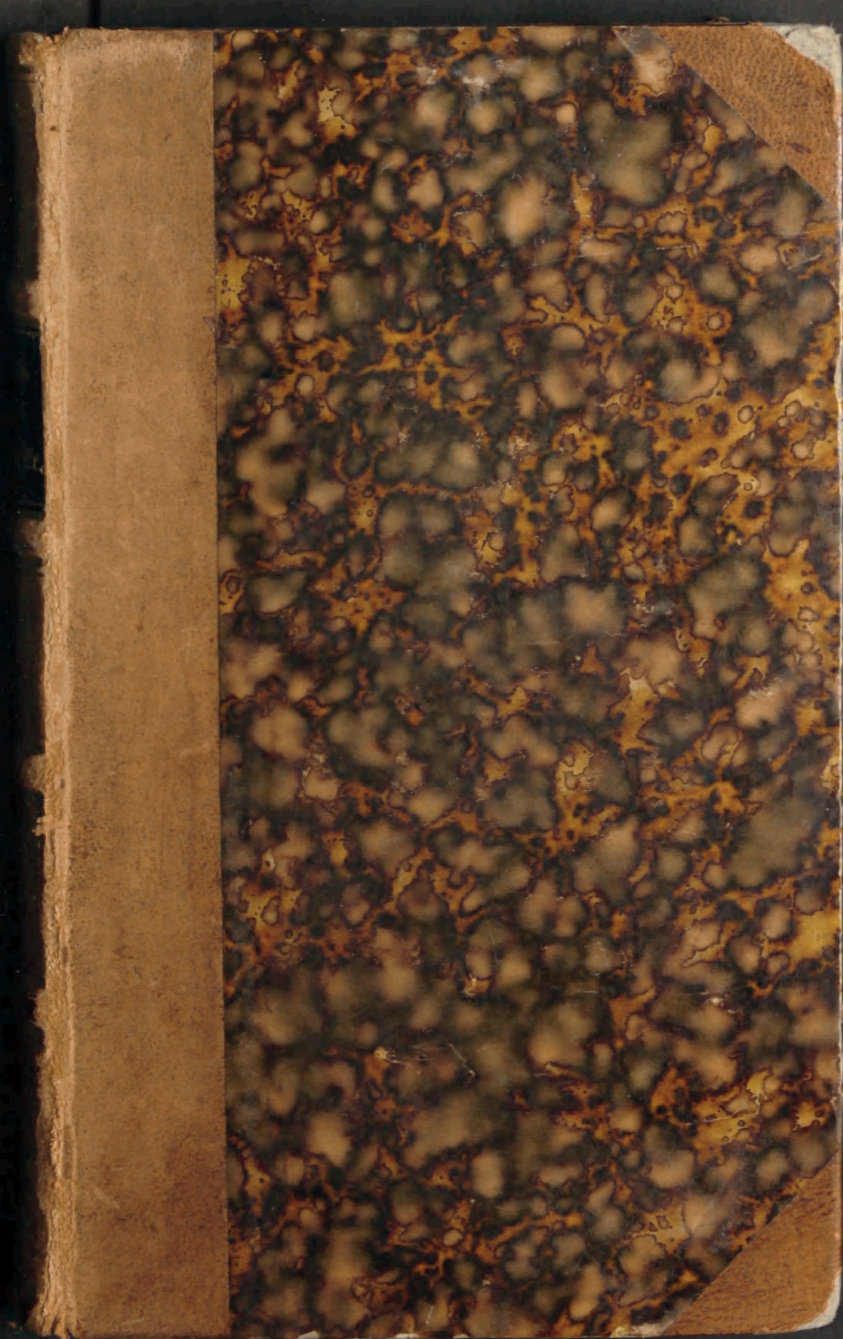
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

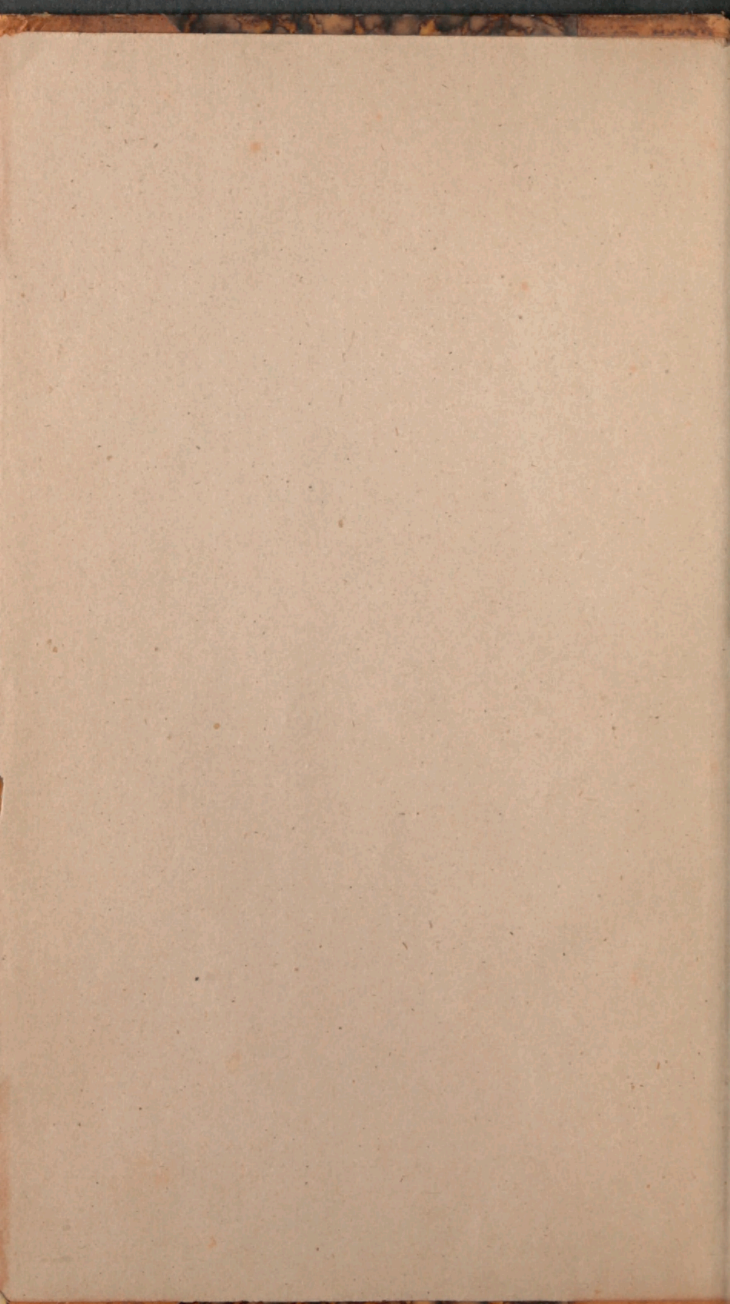
57.-178.

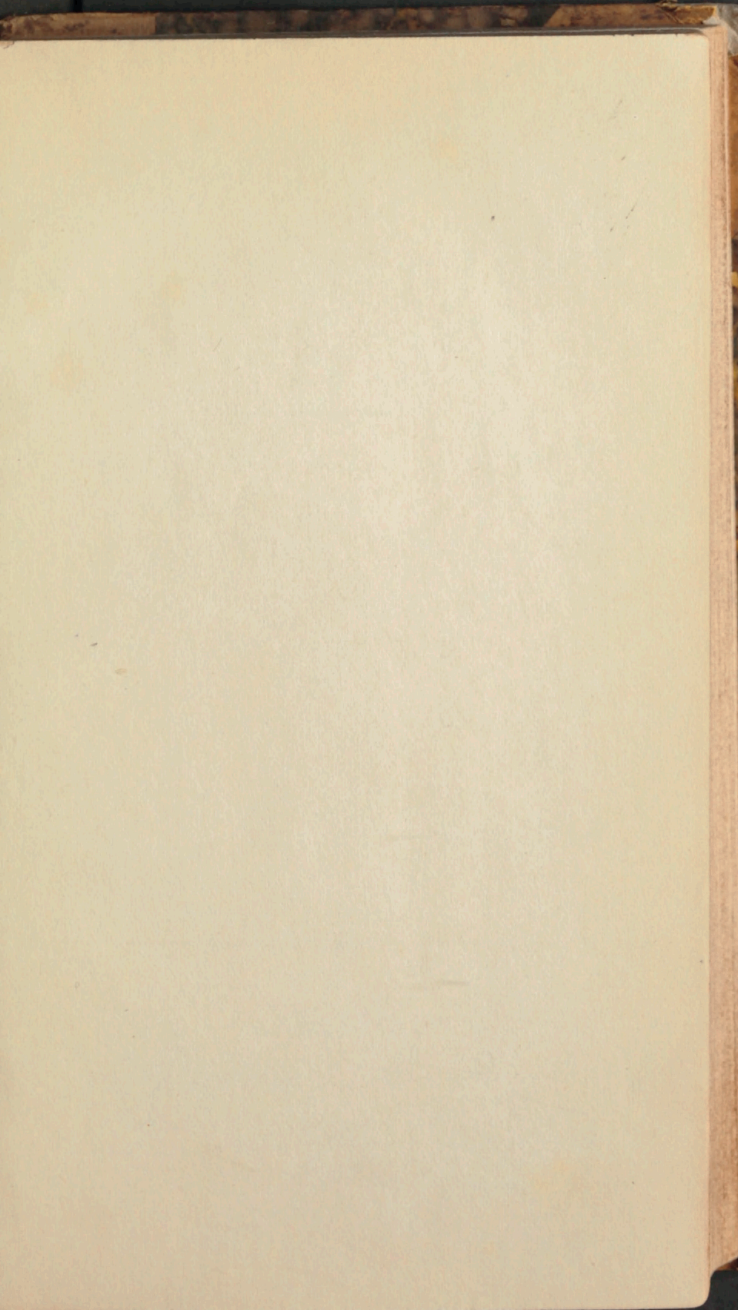
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

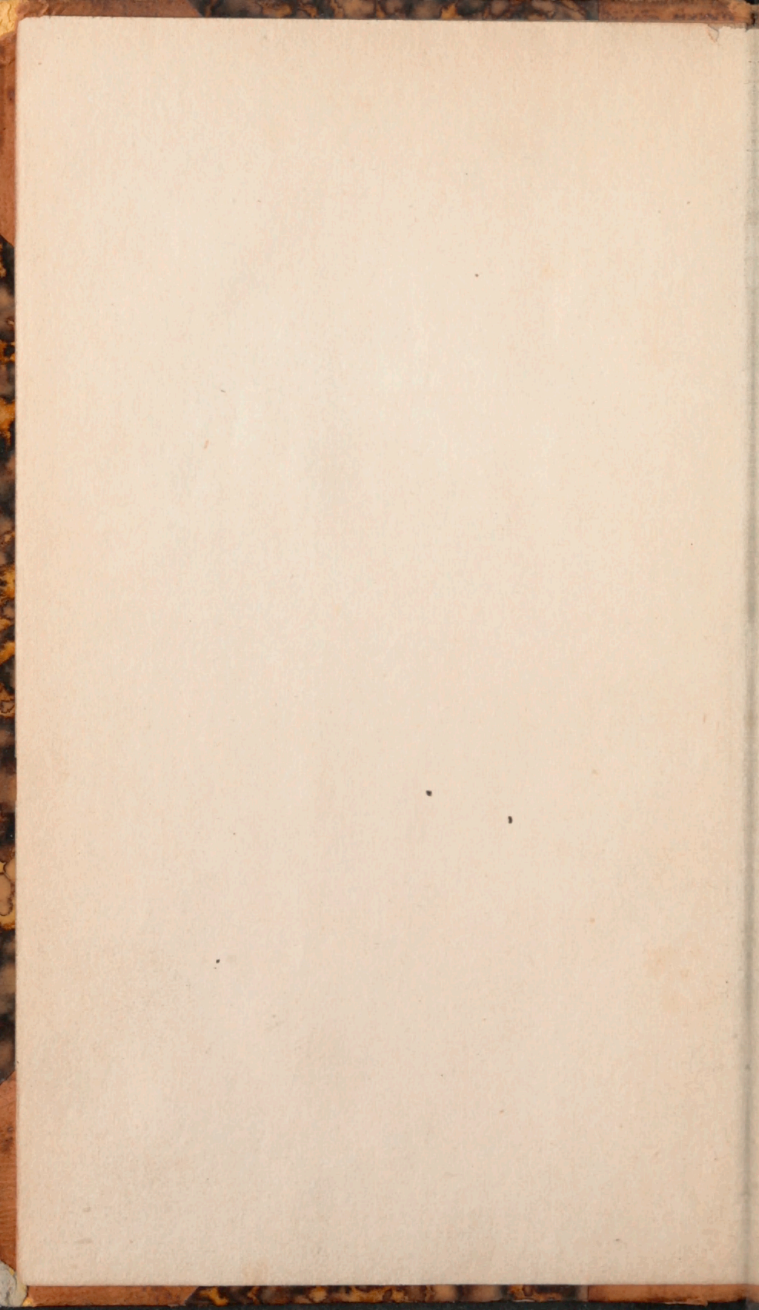

130020098865

De Underjordiske.

Et hornholmsk Eventyr

af

B. S. Ingemann

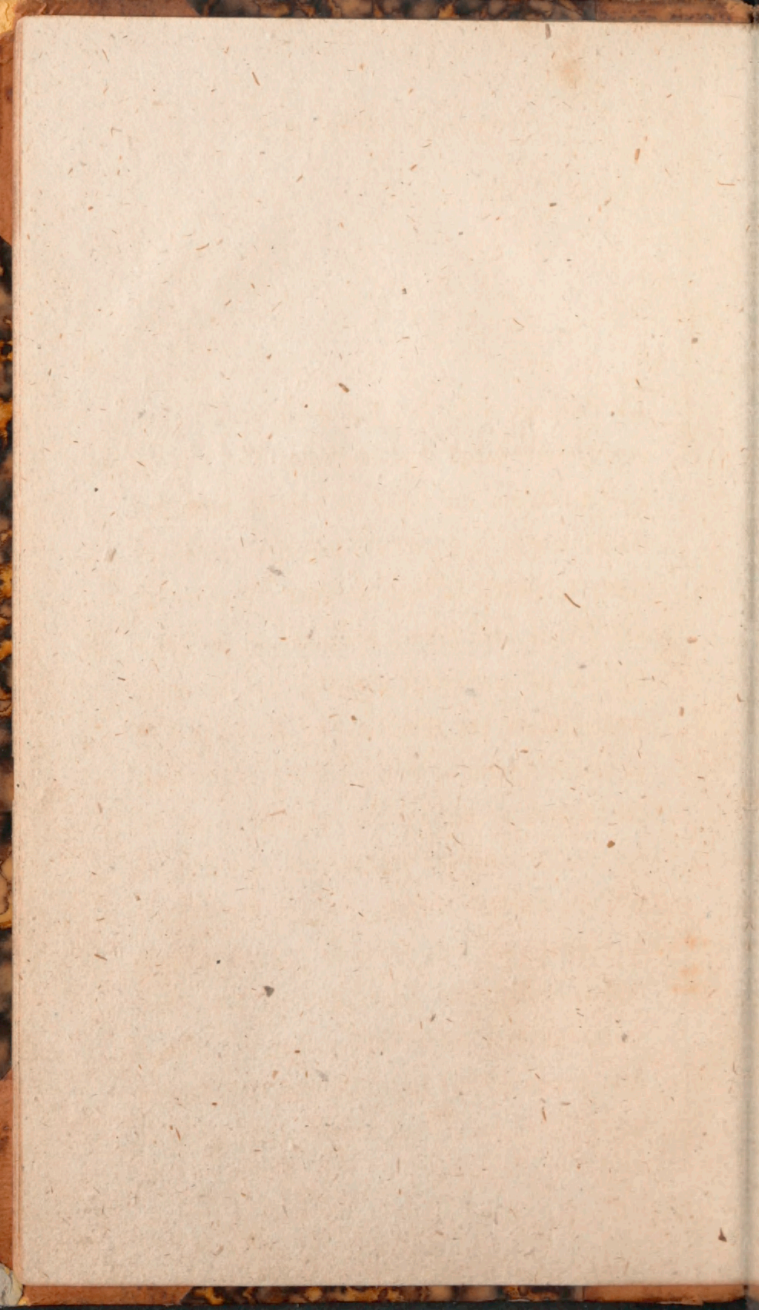
Kjøbenhavn
Trykt og forlagt af Boas Brünnich
1817.

Daagøe sc

De Underjordiske.

Et bornholmsk Eventyr.

dybt i Hovedet, og et ravnescort kruset Haar gav hans Udseende noget Mørkt, Listigt og Hemmelighedsfuldt, som hans muntre Lune og livlige Blik dog altid syntes at modsigge. — De rette Deboere talede kun lidet Godt om ham; Mange paastod, han var en Hedning, fordi de aldrig saa ham gaae i Kirke eller til Herrens Bord, ja Nogle ansaae ham endog for en Trolldmand, som stod i Forbund med de Underjordiske. — Saaledes kaldte Almuen et Slags Gnomer eller Nisser, som efter gamle Sagn vare Hens hemmelige Beskyttere. Troen paa dette underjordiske Folk var almindelig, selv længe efter at Den var kristnet. Ligesaa lunefulde, som mægtige, skulde de ofte fra umindelige Læder have gjækket og straffet deres Venner, naar disse enten af Nysgjerrighed eller Egennytte forstyrrede dem i deres naturlige Fæst, eller ledte efter Skatte og Diamanter i deres Klippehuler; og Frøkten for at forterne disse lunefulde Skytsvæsener var saa stor, at Ingen vovede at tale ilde om dem, selv ikke da, naar Misvert, Skibbrud, eller andet Uheld indtraf, hvilket de dog som oftest holdt for en Virkning af de

Underjordiffes Brede. Saadant håndtes gjerne, naar en Beboer enten havde været for dristig i sin Tale om dem, eller forglemt dem ved Julenadveren, eller — hvad dog sjelden var Tilfældet — borttaget den Neeg, som en gammel Skif forbandt Landmanden til at lade staae tilbage paa Ugeren, naar der var indhøstet, og som man sagde var en Gave til de Underjordiffe. Sjelden roste Nogen sig af at have seet disse Væsner, og håndtes det undertiden, slog det sjelden Feil, at jo et saadant Menneske pludselig forsvandt eller inden kort Tid blev vanvittigt. Flere saadanne Ulykkelige har der næsten altid været paa Den. Men blev Nogen usformodentlig riig eller paa anden Maade gjorde Lykke i Verden, mumbledes der ofte underlige Ting om ham, og man frygtede ham næsten, som en Yndling af dette troetvdyge Gnomefolk, som dog Ingen ret vidste om man skulde ansee for gode eller onde Væsner. —

Saaledes var nu Tilfældet med Ulsson; han var riig og næsten altid heldig paa sine Eoreiser og i alle sine Foretagender, og selv der, hvor Misundelsen ikke var Dommer, rystede den brave Bar-

gunderholmer ofte med Hovedet og vendte ham Ryggen.

Dog Ulsson bekymrede sig kun lidet om Deboernes Mening om ham; han søgte ikke deres Omgang, men tilbragde sin meste Tid paa Søen eller i fremmede Lande. — Hans Hustru Marna var from og gudsfrygtig; og troede at elske sin Mand ret inderlig, skjøndt hun saa ham saa sjelden og kun lidet stemte med ham i hvad hun selv ansaae for Vigtigst for Liv og Salighed. Sjelden talede han med hende om Eligt, og bragde hun stundom Talen derhen, vidste han altid at give den en lystig Bending, som stødte det samme Qvindehjerter tilbage. Denne Uovereensstemmelse i Tænkesmaaden kostede ofte den fromme Marna lønlige Taarer. Dog havde hun den Letsindige kjær, og for denne vistnok mangelfulde Kjærlighed havde hun opofret Meget. Imod sine Slægtningers Raad og Villie havde hun ægtet Ulsson, og siden Bryllupsdagen havde hun Ingen af dem seet. — Tidlig fader- og moderløs havde hun tilbragt sin første Ungdom paa sin gamle Farbroders Gaard. Bonahvede var

denne Mand's Navn; han var en ægte Burgunderholmer, stor og stærk som en Vtling af Nordens gamle Kæmpeslægt, dertil en god Christen og en stor Hader af alle Hedenskabsspor hos sine Landsmænd. I Særdeleshed forargede ham deres Tro paa de Underjordisses Magt og deres Tillid til disse Væsner, hvis Tilværelse han vel aldrig ganske havde betvivlet, men som han i det mindste ingen gode Tanker havde om; thi han ansaae dem for Lysets og Christendommens Fiender, som rugede over Dybets hemmelige Skatte, og derved søgde at blænde og forvirle letsindege Mennecker. At undrydde Troen paa disse Væsner, der selv som Hjerne-spind syntes ham farlige, og siden, da han var overbevist om deres Tilværelse, som en ægte Christenhed at forfølge og bekæmpe dem selv, var den gamle Bonahvedes ivrigste Buss, og han forsømte ingen Leilighed til saavel i denne som i enhver anden Henseende at staae sine Landsmænd bi baade med Raad og Daad. Men han var en hastig Mand, og Sværdet sad ham aldrig ret fast i Balgen; hvorudover han ofte kom i Strid med dem.

han vilde tale til Rette; dog, da han altid gik af med Seieren, havde hans Ord gjerne megen Vægt og hans Anseelse var stor baade blandt Unge og Gamle. Under Navn af Burgunderholms Kæmpe var han selv frygtet af Bønderne og æret i fremmede Lande, som i det Hele paa hiin Tid den saa kaldte Næveret gjaldt og i Særdeleshed her i Norden, uagtet Baldemars Overherredømme, dog Rette som oftest sad i Spydstagen; paa Burgunderholm var det ikke meget anderledes, og de lundske Erkebiskops Lehnsherfskab havde ikke Stort at betyde.

Bonahvede var saaledes paa den nordlige Deel af Den saa godt som Konge, om ikke i Navn saa dog i Gjærning, ligesom Vikingen Ulsson paa den vestlige; men mellem disse to mægtige Heboere var intet Samfund eller Venfskab; tværtimod, som de forskjelligste Naturer stode de stedsse fiendelig mod hinanden, og aldrig kom de sammen uden der jo veksledes Ord, som sikkerlig havde havt blodige Følger, havde ikke Marna allerede dengang havt den muntre Ulsson kjær, og altid vidst ved et venligt

Ord at formilde den gamle Kæmpe, og ved et bændende Blik at standse den unge Vikings spidsfindige Tunge. Næsten var det lykkedes hendes fromme Godmodighed at tilvejebringe en fredeligere Stemning imellem dem, og da havde maaskee hendes Forbindelse med Ulffon kunnet blive et Venfælsbaand mellem begge Slægter. Men nu indtraf den Begivenhed, som gav Tingen deres nærværende Udseende, og hvorom Mindet har vedligeholdt sig heelt synderligt saavel i Almuens Sagn, som i et Oldtidsmindemærke, der endnu skal findes i St. Peders Kirke i Sønderherred.

Bonahvede reed en St. Hans Aften sildig paa sin hvide Hengst over Rispebjergs Lyngheder. Det var over Midnat inden han naaede St. Peders Kirke; han var endnu nogle hundrede Skridt derfra — det var mørkt og stille og St. Hans-Ormene lyste underligt i Lyngen — da saa han en Høi paa Marken, som sælsomt syntes at hæve sig over Jordfladen, og ligesom hvile paa fire luende Guldstotter. Under Høien brændte en blålig Ild, og omkring Ilden dansede mange tusinde smaa Væsner med

forte Bjergmandskoster og gnistrende Vine, som han strax erkjendte for at være de saa meget omtalte Underjordiske. Forundret standsede han Hengsten, som steilede og snuste; han tvang den endnu nogle Skridt nærmere, for ret at betragte dette besynderlige Skuespil. Da faldt der ham pludselig ligesom en Taage for Vinene, og han kunde kun dunkelt skimte hvad der foregik; men hvad han skintede var Nok til at gjøre en mindre kraftig og uforfærdet Mand assindig. Hvad det var, har han aldrig ganske aabenbaret Nogen, uden maaskee sin Skriftestader; men hans ædle Ansyn blev mørkt, hvergang han tænkte derpaa. Sine fortroligste Venner har han dog betroet saameget, at han her blandt de Underjordiske havde seet sin værste Avindsmand, og strax grebet efter sit gode Sværd, men ikke været istand til at uddrage det. Gnomerne havde udleet ham, dandset omkring ham, og rakt ham et fuldt Bøger; men i det han lod som han vilde tomme det, havde han kastet Vinen, eller hvad der var i, baglænds over sit Hoved. Nogle Draaber vare faldne paa Hengstens Ryg, og paa det Sted

groede aldrig mere Haar siden. At det har smertet Dyret forfærdeligt, formodede han af det heftige Spring, hvormed det styrtede ud med ham af den gjeglende Dandskreds. Med sin Villie maatte Helten førstegang i sit Liv vende Tjenden Ryggen: den rasende Hengst lod sig ikke tæmme; bagved hujede og hvinede de vrede Gnomer, og forfulgte ham lige til St. Peders Kirkegaard. Der stod først Hengsten stille paa den indviiede Jord, beskyttet af de hellige Mure; nu først foer Sværdet villig af Balgen og Bonahvede vendte sig usorfærdet om, beredt til den sølsomme Gnomekamp; men de Underjordiske vare hverken at see eller høre. Maaſkee vilde Gubben have anseet det hele Syn for en underlig Drom, havde han ikke endnu havt Bægeret i sin venstre Haand, næsten fladt af det vældige Tryk mellem Tællen og Haanden. Dette forunderlige Bæger satte han siden paa Alteret i St. Peders Kirke, og der skal det endnu findes den Dag i Dag. — Da Bonahvede kom hjem fra dette Eventyr, var den skjonue Marna forsvundet. Dagen efter modtog han en inderlig Bøn om Tilgivelse

fra den elskende Pleiedatter og en høflig Indbydelse fra Ulsson til hans Bryllup med Marna, som han havde bortført til sin Borg paa samme Tid, som Bonahvede syntes at have seet ham et andet Sted og i et ganske andet Selskab.

At den forbittrede Farbroder ikke kom til Brylluppet, skeete saavel af Kjærlighed til Marna og Agtelse for Gæsteretten, som af Brede; thi nu saae han, hvor høit hun elskede sin besynderlige Brudgom, og det vidste han selv saa godt som Enhver, der kjendte ham, at blev Burgurderholms Ræmpe Bryllupsgjæst, maatte Festen visselig faae en blodig Ende. Dog ikke alle Marnas Frænder udebleve, uagtet Ingen af dem var Brudgommens Ven. Den udvortes Høflighed iagttog de vel; men i deres Hjerter misundte de Udlændingen Dens skønneste Pige.

Udrig havde man paa Burgurderholm seet saa prægtigt et Bryllup; een Synderlighed kun mishagede dem Alle. Vielsen skeete nemlig ikke i Kirken, men under aaben Himmel, og ikke, som sædvanligt, om Dagen, men om Natten ved Fæl-

telssin, og syntes dem ikke heller, at den fremmede Pater, som viede Parret, iagttog de sædvanlige Kirkeskikke; men forglemte endogsaa at lyse Velsignelsen over dem. Da Frænderne herover førte Anke for Brudgommen, slog han det hen med Spøg og loe deraf, hvorover de forløbe ham i Brede og satte aldrig mere Fod i hans Huus. Nogle af Gæsterne vilde endogsaa paastaae, at ved Bryllupsbordet var Maden ofte forsvundet mellem Hænderne paa dem, uden at de saae, hvor den blev af, og at der vist havde været usynlige Bryllupsgæster med til det Gilde.

I det første Aar af sit Egtekab fødte Marna en Søn. Det første den fromme Moder tænkte paa var at saae Barnet døbt; men inden det kunde skee, forløb som sædvanligt nogle Dage. I denne Mellemtid pleiede Deboerne altid at brænde indviede Kjærter om Natten ved de nyfødte Børns Bugger, for at sikke dem mod alle Dæmoners Indvirkning, indtil Kirken havde aabnet dem sin beskyttende Favn. Men dette forbød Ulsson som en fordomsfuld Ufsik. Barnet laae derfor uden Lys i tre

Nætter, og Moderen luskede næsten ikke et Øie i de første to Nætter. En forunderlig Engstelighed kom over hende, hvergang Sønnen nedtyngede de matte Sienlaage, og hvert Øieblik tog hun Barnet af Vuggen og holdt det fast i sine Arme, ligesom hun frygtede, at Nogen skulde fratage hende det. Et deiligere Barn kunde heller ingen Moder ønske sig; det var født med lange gule Loffer, og de store blaa Øine lyste med sikre venlige Blik under den høie, hvælvede Pande. Den tredje Nat kunde den svage Moder ikke længer modstaae Sønnens Magt; hun faldt i en dyb Slummer, men ængstedes bestandig af de sælsomste Drømme. Hun syntes at Gulvet aabnede sig, og en heel Mængde smaa Mænd med store Hoveder og korte Been stige op af Jorden, dansede tre Gange om Vuggen og toge Barnet paa deres Arme. Da syntes hun, at Barnet græd og strakte de smaa Arme ud imod hende; men hun kunde hverken røre Haand eller Fod. Hun vilde skrig og raabe om Hielp; men ingen Lyd kom over hendes Læber. Nu syntes hun, at Jorden aabnede sig igjen og Barnet forsvandt med

de frygtelige Fremmede. Snart aabnede Gulvet sig tredie Gang; de grusomme Smaaafolk stige atter op, og havde, som hun syntes, Barnet paa deres Arme. De dansede tre Gange om Buggen, ligesom forrige Gang; men til den modsatte Side. Endelig lagde de Barnet i Buggen og forsvandt syngende, og hun syntes længe at høre den underlige Sang under Jorden. Saaledes drømte hun den hele Nat og det var høit op paa Dagen, da hun vaagnede. Det Første hun saa til var Barnet i Buggen, som laae vaagent og saa paa hende med et underligt fordreiet Smil. Hastig tog hun det i sine Arme, for at lægge det til Brystet; men snart kastede hun det med Forsærdelse tilbage i Buggen; thi det havde ikke længer de skønne blaa Vine, men skjede hæsligt med gulgrønne, gnistrende Kattesine, og de lange lyse Guldhaar vare korte, krusede og ilbrøde. „Barnet er forbyttet — raabte den ulykkelige Moder — det er ikke mit Barn, det er en Skifting.“ — „Du drømmer, kjære Hustru! — sagde Ulsson beroligende og med et tvungent Smil — saaledes har jo Barnet altid seet ud; i din første Moder-

glæde har du overseet de Smaaseil med Dine og Haar, som nu forfærde dig saameget; men det har jo Intet at sige, lidt kjønnere end Fanden er jo dog Ungen, og det er nok for en Dreng." Den arme Moder maatte sige hvad hun vilde, Ulffson blev ved, som før, at lade som han spøgede dermed, og Barnet blev grimmere Dag for Dag. Med Rummer udevede Marna de Moderpligter, som ellers havde været hende saa kjære; dog bortfjernede hun ikke det stygge Misfoster fra sit Hjerte, men pleiede det trolig, som en from og omhyggelig Moder. Drengen blev stærk og rask; men Hovedet vorede uforholdsmæssig mere end det hele Legeme — og Surting var og blev en Dværg. Saaledes blev det lille Misfoster kaldet i Daaben, om man ellers kan kalde den Handling saaledes, hvorved Barnet fik Navn. Thi den samme fremmede Vater, som havde viet Ulffson og Marna, døbte ogsaa Surting; men ligeledes paa sin egen Viis, og uden at bruge den i de Tider giængse Besværgelsesformular, skjøndt den maaskee ingensteds kunde synes mere nødvendig end her. Saaledes tænkte i

detmindste Marna; men hendes Husbond loe ad hendes fromme Skrupler, og som han vilde, saa flecte det. — Saasnart Dværgen var stærk nok dertil, fulgte han med Ulsson til Søes og blev snart ved sin Enildhed og Pudserlighed Faderen ligesaa kjær, som han bedrovede Moderen med sine søre Lader.

I Ulssons Graværelse fødte Marna siden en Datter, skøn som en Himmelens Engel; lange kastaniebrune Sikkelloffer hang ned over den lille Albasterhals, og to sorte tindrende Øjne sunklede som Stjerner den lyksalige Moder imøde. Den skønne Deel af Faderens Udvortes fremkom her ligesom gjensødt i en forædlet Skikkelse; derimod havde hun Moderens fri aabne Pande, og, hvad der allerede tidlig sporedes, hendes fromme ømtfølsomme Hjerter. Det var ligesom Naturen i dette Barn havde foreenet Nordens og Sydens forskellige Skønheder i den inderligste og meest harmoniske Sammensmeltning af Sagtmodighed og Hestighed, Fromhed og spillende Liv.

Den omhyggelige Moder forsømte ikke denne gang, i sin søre Husbonds Graværelse, at brænde

indviiede Kjærter over Barnets Bugge til det blev døbt, og ved Daaben blev Intet forsemt af de hellige Ord, Skikke og Vedtægter, som troedes at beskytte de spæde Christne mod alle farlige Magters Indflydelse.

Elna blev den lille Pige kaldet; til hende vendte sig nu Marnas hele Kjærlighed, og den Sorg, hendes Forstefødte havde forvoldet hende, erstattede den lille Elna hende nu rigelig. Kun een gang om Aaret, gjerne nogle Dage før St. Hans Dag, kom Ulsson hjem med Surting, og bragde altid store Skatte og Rigdomme med sig. Men Marna besad ikke hans Fortrolighed; aldrig sagde han hende, hvorfra han kom, og hvor han drog hen, eller hvorfra han hentede de umaadelige Rigdomme, som hun saae opfylde Vorgen, uden nogensinde at sætte Pris derpaa eller glæde sig derover. Men den lille Elna fornøiede sig desmere over de mange glimrende Stene, som Faderen bragte hjem, og hvoraf hun altid fik sin lille Deel; hun legede hver Dag med Guldbæblerne og de store Diamanter, som hun kaldte Faders Stjerner. En

Dag kom hun grædende til Moderen og beklagede sig over, "at Faders Stjerner slet ikke vilde skinne som de pleiede," og da Marna skulde see, hvad det var, saa havde Barnet faaet i Sinde at efterligne det Crucifix, som stod i Moderens Sovestue, ved at lægge Diamanterne paa Gulvet i Form af et Kors; men deres Glans var rigtig nok borte, og de lignede mere Graastene end Diamanter; dette forundrede Moderen storligen, og hendes Forbauselse blev endnu større, da Stenene ved at adspredes bekom deres forrige Udseende igjen, og vare de klareste og skønneste Edelsene. Da hun herover engang yttrede sin Forundring for Ulsson, svarede han i sin sædvanlige Spøgetone og forklarede det meget naturligt af Lysstraalernes Brydning i forskjellige Former; men fra den Tid af saa Marna aldrig paa disse Herligheder uden med et Slags Engstelighed, som hun ikke selv kunde forklare sig.

Tjorten Vintre vare henrundne siden Marnas Bryllupsdag. I hele denne Tid havde hun ikke seet sine Frender, og længtes ofte ret inderlig især efter den gamle Bonahvede. At hun saa ganske

mod hans faderlige Naad og Villie havde øgtet Ulsson, var en Handling, som hun vel aldrig virkelig fortrød; men den Gamles Misfornøielse med hendes Valg og Adskillelsen fra ham og hendes andre Frender var dog altid et Skaar i hendes Lykke, selv naar Moderglæden over Elnas stigende Skjønhed og Elskværdighed erstattede hende ethvert andet Savn af en fuldkommen ægteskabelig Lykfsalighed. — Flere Gange havde hun bedet Ulsson om at maatte besøge sine Frender; men altid havde han tilbagevist dette Ønske med saa megen Uvillie, at hun tilsidst aldrig mere turde bede ham derom. Men en Nat havde hun drømt, at den gamle Bonahvede stod bleg og blodig paa en Korsvej og syntes at vinke med den høire Haand, mens han ligesom truende og advarende opløstede den venstre; og da Ulsson just dengang var til Søes, besluttede hun i hans Graværelse at besøge den gamle Farbroder, som maaskee ikke havde lang Tid at leve i, og hvis Tilgivelse for hans Død det nu blev hende ligesom en Samvittigheds Sag at erhverve.

Hun reiste derfor til den Gamles Borg og tog Elna med, som nu næsten var en fuldvoren Pige, og skjøn som den unge fremblomstrende Vaar. Hun blev modtaget som en kjær og længe savnet Datter, og da hun forsikrede den Gamle, at hun levede lykkelig med Ulsson, og da han i den blomstrende Elna saae ligesom det skjønneste Udtryk af Marinas Kjærlighedslykke, betvang han det opstigende ulykkeahuende Suk, lod alt det Forbigangue være glemt, og sluttede med inderlig Glæde Moder og Datter i sin trofaste Kæmpearms. At hans yngste Søn Rudolph, som stod ved Siden med blussende Kinder og de funklende Ørnespine sløst hestede paa den smilende Elna, idetmindste misundte Faderen den halve Deel af denne Omfavnelse, lagde Ingen Mærke til, førend Besøget var forbi, og den raske Yngling begyndte at hænge med Hovedet og blive en Drømmer. Hvad han og Uden Elna havde talt sammen, er ikke godt at vide; men at den muntre livlige Møe gjerne havde blevet længer paa den gamle Bonahvedes Borg, vidnede en flygtig Taare, som Vinden bortviftede af de sorte Dien-

haar, da Bognen rullede bort over Vindebroen og et venligt Emil fløi tilbage til de nye forladte Venner, og især syntes at sammensmelte med Jlden i Dnglingens Vie.

Rudolph var tyve Aar gammel; han var den yngste af syv Brødre, der Alle, som ægte Burgunderholmere, vare djærve og dygtige Sæhlte. Flere Gange havde han med Faderen deelt Fare og Seier paa det stolte Element, som fra de ældste Tider var Nordboens Vei til Roes og Magt. Altid var Kampen ham kjærere end Byttet, hvilket han, liig den tappre Skjold, helst uddeelte blandt sine Stridsmænd.

Forlængst havde Rygtet om det danske Riges Gjenstifter, den store Kong Valdemar Atterdag, som dengang herskede i Sjølund, om hans Seire og mandelige Gjerninger, udbredt sig paa Burgunderholm, og mange unge Søhaner ilede med Glæde til denne store Konge, for under hans vældige Korsbanner at vinde Ære og Heltenavn. Rudolphs sex Brødre havde allerede fulgt denne mægtige Attraa, og tre af dem, Eisten, Guttorm og

Halsban, talte Dannerkongen endnu blandt sine
øverste Kæmper; de andre tre vare faldne med
Hre i hans Krige.

Ogsaa i Rudolphs unge Bryst opflammede tid-
lig Lysten til Hæder og Heltedaad under det her-
lige, himmelfaldne Dannebrog, og gjerne havde den
gamle Fader fulgt ham til Kongen, for selv blandt
sine tappre Sønner at flette den sidste Laurbær-
qvist i de hvide Helteloffer; men Burgunderhof-
merne behøvede en Beskytter mod de talrige vendi-
ske Sørøvere, som saa ofte gjæstede deres Kyster;
de elskede Bonahvede som en Fader og trofast Hæ-
vedsmand; Sønnen havde ogsaa Faderen for kjær,
til at forlade ham nu paa den eensomme Borg og
maaskee lade en fremmed Haand tillukke hans Di-
ne. Den unge Ørn forlod derfor ikke sin Fædres
Gjelde, og de dristige Sørøvere lode ham heller
ikke savne Leilighed til, ret ofte at øve de voren-
de Kræfter.

Snart skulde de sættes paa en haard Prøve,
og den korte Uvirkelighed, hvori Ynglingen syntes
hensjunkt siden den skønne Elnas Besøg, og som

truede med at forvandle ham fra en raff og livlig
 Søkriger til en stille, drømmende Hyrde, afløstes
 nu af den kraftigste Spænding, hvori alle Livskraft-
 ter syntes at foreene sig til een eneste Daad i
 Kamp for Tro, Frihed og Fædreland. Med
 større Magt end nogensinde før overfaldt de he-
 denske Vender den lille Klippeøe, og truede med
 en overlegen Styrke at besætte sig der med deres
 blodige Afguder, eller ganske at tilintetgjøre de mo-
 dige Beboere, som heller vilde dø, end være Ven-
 dernes Slaver. Hvor en saadan Villie er fast, er
 intet Slaverie tænkeligt, og den gamle Bonahvede,
 saavelsom den unge blussende Rudolph, lod det ikke
 mangle paa kraftige Opmuntringer for at vedligeholde
 denne Stemning blandt Krigerne. Enhver,
 som kunde føre Vaaben, han være sig Yngling
 eller Elding, stillede sig uden Opfordring i de Kæm-
 pendes Rækker, og under Bonahvedes tappre og
 findige Anførsel mødte de Fjenden paa en aaben
 Slette, bade Gud om Seier eller Død, og kæmpede
 som fortvivlede Løver. Men Overmagten var for
 stor og de Tappreste faldt paa den blodige Mark,

uden anden Seier end den, at de ikke havde overlevet deres Frihed. Nær var den hidfige Rudolph faldet i Vendernes Hænder; henrevet af Kamplyst og Hævn, saae han sig pludselig eene midt blandt de fjendtlige Skarer, da en dristig lysshaaret Ungling styrtede ham til Hjælp, nedlagde tre af de nærmeste Vender og drog ham med Kraft tilbage til sine Landsmænd. Endnu var Modstanden vældig; men Eigene opdyngedes for de Kæmpendes Fodder. Tilslidst sank den gamle Bonahvede selv til Jorden, dødtlig saaret af en fjendtlig Hellebard. Nu tabte de tilbageblevne Burgunderholmere Modet og tóg Flugten for den tifold overlegne Fjende. Med Meie bar Rudolph, som selv var farlig saaret, sin døende Fader bort fra Valpladsen og forbandt hans Saar bag en Klippe. — Imidlertid tog Slaget pludselig en anden Vending. Ulsson, som just i dette Øieblik var steget i Land fra en lang Søreise, stillede sig i Spidsen for de flygtende Deboere, og sværte dem høit og helligt til, at de skulde seire, hvis de blot med hans Løsen vilde angribe Fjenden een eneste Gang endnu. „Vore gamle

Behner, de Underjordiske — sagde han — vil ikke forlade os i Nøden, naar I kun ikke af daarlige Raadgivere vil lade Jer forlede til at tvivle paa deres Magt og Beskyttelse. — Staaer os bi, mægtige Venner i det Dybe!” Med disse Ord rykkede han frem imod Fienden, og neppe var det første Angreb gjort, førend Skræk og Forsærdelse betog Vendernes Hær, og de forundrede Burgunderholmere saae en utallig Mængde smaa sorte Mænd foreene sig med dem, og fra alle Sider myldre frem, som de opvoredede af Jorden. Med et skingrende Skrig, som af Millioner Røvfugle, styrtede disse fremmede Hjælpehære imod Venderne. I den forfærdeligste Worden toge Søroverne nu Flugten og søgte Redning paa deres Skibe. De heisede usortøvet Seil og droge bort; men forfulgtes af et Upeir, som næsten ganske tilintetgjorde den hele Søroverflaade. Saa snart Fienden var borte, vare de Underjordiske forsvundne; de forbausede Seierherrer stode som forstenede ved Strandbredden, saae den flygtende Fiende forgaae, og vidste ikke om de vaagede eller drømte. „Seer I — sagde

Ulsson høvedende — det kunde strax være skeet, havde J ikke med eders Tvivl fornærmet vore mægtige Venner; gaaer nu hen og begraver eders faldne Landsmænd! de kunde alle have levet endnu, havde jeg blot en Time før været hos Eder, eller J ikke saa blindt hen havde adlydt den gamle Novichals Bonahvede. Han er Skyld i alle disse Tappres Død; men han har ikke undgaaet Straffen: sit Banesaar har han, og Den er frelst uden hans Hjælp.“ — Folkets Taksigelser og Glædesraab afbrød her den snilde Vikings Tale; de førte ham under larmende Jubel i Triumf til Høkelet, og adlød ham fra den Dag hartad som en Konge.

Da den døende Bonahvede hørte sine Landsmænds Seiersraab, hævede han endnu engang sit blege Hoved med Forundring og Glæde; men da han hørte hvorledes Fjenden var fordrevet, rystede han bekymret de blodbestærkte Lokker og sukede. — „Er det saa, min Søn!“ — sagde han til Rudolph, som knælede bleg og forrigfuld ved den døende Helt — „er Burgunderholm frelst ved de Underjordiske, da maatte J før Alle have fulgt med mig til den evige

Frihed og ladet Fienden begrave vore Been i den dybeste Afgrund. Det er bedre at give Gud hvad Guds er, end saaledes at feire og kjsbe Legemets Frihed for Sjælens. Men Vee dem, de Forblindede, som stole paa Afgrundens Hære! mod Mennesker kan maaskee Dværge forsvare dem; men ikke mod Kongernes Konge. Og visse! Straffens Time vil komme; forsilbig vil de sande mine sidste Ord, naar hverken Jord eller Afgrund kan frelse, og de selv har tilluft sig den salige Himmel. Bevar du din evige Sjæl, min Søn! i hvordan det gaaer, og lær af mig, at det er bedre at døe i Herren, end leve med Mørhedens Tyrste!" — Her lukkede Guben det bristende Heltesie og sov hen. Hans Aasyn lyfte i Døden som en salig Helgens; men kun Gaa begræd ham og ærede hans Minde. Dens bedste Mænd vare faldne; de Øvrige fulgte med blind Glæde den hæderberusede Ulffon, og glemte den Olding, som før var deres elskede Fader og Beskytter. Kun den sorgende Rudolph og hiin unge lyshaarede Kriger, som han ikke kjendte; men som saamodig havde udrevet ham af Venderne's Hænder

og saa trolig kæmpet med ham ved Oldingens Side, besørge de nu den gamle Kæmpes Liig til Jorden. — Den fremmede Yngling forbandt ogsaa Rudolphs Saar og standsede Blodet med lægende Urter. — Paa St. Peders Kirkegaard blev Bonahvede jordet, og paa samme Sted hvor hans Ganger var standset hiin St. Hans Nat, da han med Bægeret i Haanden forfulgtes af de vrede Underjordiske. Dette Sted havde han forlængst betegnet Sønnen og udseet til sit sidste Hvilested. Paa samme Dag som den gamle Helt blev begravet, fandtes den tro, hvide Stridshengst død i Stalden; dens Manke var tæt sammenslettet i uopløselige Knuder, og alt Træværket i Nærheden havde den sparket i Stykker; men intet Spor af en naturlig Dødsmaade var at see paa dens Legeme. Den blev nedlagt i en Høi tæt uden for Kirkegaardsmuren, ligeover for sin Herres Grav; men ofte saae siden den vildfarende Vandrør, naar han om Natten kom Højelet eller Nispebjerg for nær, en Gubbe paa en hvid Ganger, som vinkede ham tilbage fra de Underjordiskes farlige Boliger, og naar fremmede Sagn fortælle om den

tro Eckard, som efter sin Død advarede Reifende for den rasende Luftvær, nævner Burgunderholmen sin tappre Bonahvede, som i Livet og i Døden var en tro Kæmpe mod alle hedske og farlige Magter.

Rudolphs Saar var nu ikke længer farligt; større var Saaret i hans sønlige Hjerter. Men eene i Verden var han dog ikke; tre tappre Brødre havde han i Sjølund, en deilig Piges Billede i sit Hjerter, og en prøvet Ven ved sin Side. Denne havde han fundet under Vaabnernes Alang paa den blodige Hede; det var ligesom en Blomst opvokse af Faderens Grav, for at trøste den Forladte, da hiin fremmede Yngling rakte ham Haanden over Graven, og bad ham om det Venskab, han i saa kort en Tid alt havde vundet.

Sigurd Ib, Rudolphs ny Ven, var en blomstrende Yngling; at Hjertet sad ham paa det rette Sted havde han allerede viist, og at det ikke var lukket for de mildere Følelser, som saa underligt sammensmelte alle Menneſker til een eeneste stor Familie, det havde Rudolph seet ved sin Faders

Død. Iøvrigt var han yderst forskjellig fra Rudolph; denne havde ganske arvet sin stærke Faders herlige Natur, hvori Kraft, Fromhed, og nordisk Alvor syntes at ville uddanne en sjelden Helt, idet de inderligste Kjærlighedslængsler ligesom hævdede ham fra Valen og aabnede hans Dine for en ganske anden Verden, end den, som skjænker Helten sine Laurbær. For Sigurd stod Laurens Krands, omstraalet af Estermælets evige Glæds, som Livets skjønneste Palme, og paa anden Udsødelighed syntes han ikke at troe, end Ravnets og Bedrifternes Minde. Dog derfor var Livet ham ikke mindre kjær og vigtigt; men munter som en Velflands Søn stormede han vild og kraftig gjennem Verden, liig en ossiansk Helt, med den store Vantaseen for Nie, søgende Daad og Nydelse her, uden Frygt for det Hisset, hvor han dog kun saae Taager og Skyer.

Saaledes stode de to Venner i kort Tid udviklede for hinanden; thi Sigurd havde siden den Dag de mødtes paa Valpladsen, ikke forladt Rudolph, og syntes hverken at længes efter Venner eller Frender.

„Men Hvo er du da egentlig? — spurgte Rudolph en Dag i en fortrolig Stund sin sølsomme Ven — du nævnede mig endnu aldrig din Herkomst; en Burgunderholmer er du jo dog; men en Christen synes du mig ikke at være.“

„Jeg er den frieste Yngling under Solen, og din Ven — svarede Sigurd — stort Mere veed jeg ikke om mig selv at sige, og det maa være Nok for os Begge.“ — Den beskedne Ven taug og gjentog ikke oftere sit Spørgsmaal.

Burgunderholm havde nu Fred og Rudolph hensejldt snart igjen i hiin dremmende Tilstand, hvoraf Fienden og Sorgen saa mægtig havde udrevet ham. Sigurd spurgte ham om Aarsagen dertil, og Rudolph betroede sin Ven, at det var den skønne Elnas Billede, som baade gjorde ham saa lykkelig og ulykkelig. Selv i Kampens Hede havde han ikke forglemt hende; men da havde hun forekommet ham som Frihedens og Udsadelighedens Engel, der svævede over Valpladsen, for at hæve ham til sin evige Himmel. Nu varhun at ter blevet ham hiin skønne blom-

strende Næe, hvis Blik syntes at love ham et saligt Paradiis paa Jorden; men en uoverstigelig Muur hævede sig høiere og høiere imellem dem.

Ulsson havde siden sin sidste Hjemkomst mærkelig forandret sin Dmgang saavel med Hustru som Datter. — Den Hæder og Magt, han var kommet i Besiddelse af som Dens Befrier og Folkets første Mand, havde gjort ham overmodig og bydende, og da Marna engang i et fortroligt Øieblik med Ben om Tilgivelse tilstod ham, at hun havde besøgt sin gamle Færbroder før hans Død, blev Ulsson høilig forbittret, og svær med en frygtelig Eed, at „hvis hun eller Nogen af hans Slægt oftere vovede at nævne den forhadte Bonahvedes Navn, eller nærme sig hans Ungel, uden for at forgifte og udsette den af Jorden, skulde han hade og forfølge dem som sine værste Fjender.“ — Marna saae forfærdet paa Ulssons Ansigt, som under disse Ord snarere lignede et glubende Dyr end et Menneffes. Elna gik til Vinduet og græd; men da hun gjennem Taarerne saae hvor deilig Himmelen saae ud med sine underlige guldbræmmede Skyer, som i

svævende Flugt dannede tusinde sølsomme Billeder, da blev hun atter saa glad og ledomsfuld tilmode, og i søde Drømme malede hun Streger og Piffre paa den emmede Rude, som hun snart igjen halvforskrækket udslektede, for i næste Dieblis at skrive dem paany.

En Aften, da Solen gik ned, sad liden Elna eene i sit Kammer, med den gyldne Bæverspole i den lille konstfærdige Haand; hun tænkte paa Besøget hos den gamle Bonahvede, og havde ret inderlig Lyst til at indflette hans og den blussende Rudolphs Billeder i den sirlige Silkevæv; da meldte sig to fremmede Burgunderholmere ved Bergen og bade om Husblye og Natteleie. Vindebroen rullede ned og Rudolph og Sigurd lode deres modige Hengste tumle lystig hen over Brostenene. — Elna løb ahnelsefuld til Vinduet og rødmede som en nyudsprungne Rose i den blussende Aftenrøde. Hun kjendte Rudolph nagtet det store Skjæg, han efter Sigurds Raad havde klinket paa sin Hage, for at være u kjendelig; men Glæden kvaltes af Rædsel; thi nu gruede for hans Forvovenhed.

Ulsson var dengang hjemme med Surting, og førte nu en Hofstat, fast saa prægtig som en morgenlandsk Despot: han klædte baade sig og Dværgen paa fremmed Viis i Silke og Purpur, foret med Hermelin og kostelig Maar; de herligste Edelfstene glimrede saavel udenpaa som inden i Borgen, saa at den mere lignede et fortryllet Fæstet, end et nordisk Vikingsæde.

„Her seer jo ud som i Diamantflottene under Jorden“ — sagde Sigurd — og Rudolph studsede meer over disse sin Vens Ord, end over al den Pragt og Glimmer, som omgav ham. Dog her var ikke Tid til at spørge; thi han saae i det samme den skønne Elva i Vinduet, og svimlende af Fryd havde han nu hverken Øie eller Øre for Andet. Ulsson kom med Surting sine Gæster imøde og modtog dem som sædvanligt med Artighed, men som dog bar Præg af en vis naadig Nedladenhed; dog Rudolph var for beruust af Synet i Vinduet til at lægge Mærke dertil, og Sigurd havde nok at tage vare med at tilbageholde sin Latter over den pyntede Dværg, som i sin kongelige Dragt saae heelt van-

skabt og naragtig ud. „Værer velkomne! — sagde Ulffson — jeg seer I ere Burgunderholmere og min Borg staaer Eder aaben.“ Surting lod som Staldmester Gangerne forsørge, og Borgherren lod nu de Fremmede indtræde i Hallen og rækkes Velkomsthøgeret af sin Datters Haand, uden at spørge dem om Hvo de vare, hvorsfra de kom eller hvor de agtede dem hen, hvilket i den Tid var den første Gæstfrihedslov. Blussende modtog Rudolph det gyldne Bæger af Elnas skjælvende Haand; men hun vovede ikke at slaae de skjønnne Vine op paa Ynglingens glædende Nafsyn. Henrykt stod han der, som Herakles fordem i den skjønnne Hedenolds-Mythe for den blomstrende Hebe, og drak evig Ungdomsbild og salig uudsluttelig Elskov af den hellige Nektar. Sigurd betragtede imidlertid, med et inderligt rørt Blik og en uforklarlig dyb Følelse, den stille lidende Marna, der som Huusmoder nærmede sig med al den Gnde, som er den blide Taalmod egen, og hun syntes i den fremmede Yngling ligesom at gjenkende et længstforsvundet Drømmebillede fra lykkeligere Dage.

Gjæsterne sad ved Madverbordet. Ulsson var oprømt og fyldte hyppigt de gyldne Wiinbægere for de Fremmede. Imidlertid fortalte han dem mange underlige Eventyr, han paa sine Reiser havde hørt eller oplevet: blandt andet om Avalun, det vidunderlige Feeland, som saa Mange talede om, men Ingen vidste hvor laae, og om den skjenne Morgana, hvis sælsomme Luftflotte ofte havde fortryllet ham saavel paa Sæ som paa Land. Derpaa hørte Sigurd opmærksom og hans Dine funklede med en usædvanlig Ild: „saa har I virkelig — udbroød han — selv seet dette sjældne Syn, som jeg saa ofte har drømt om og længtes efter? — o! lykkelig maa det Menneſke være, hvis Dine ikke ere tillukte for de høiere Elementaanders Trylleverdner. I maa dog altsaa være i Besiddelse af en mægtig Al-rune?“ spurgte han. — Ulsson studsede, saae paa Unglingen med store Dine og tang; men Rudolph sagde: „o! hvad er vel flige Luftsynet andet end Skyer og Taager, og er det virkelig mere, saa er det Djævelsblændværk, som intet christent Menneſke skal lade sig lokke af.“ — „Det forstaaer du

ikke min Ven! — svarede Sigurd rolig — der er Meget til baade under og over Jorden, som der nok neppe staaer et Ord om i din Bibel.“ — „Den kjender du jo ikke — svarede Rudolph med rolig Alvor og inderlig Varme — men var end Verden fuld af Underværker, hvorom Guds Ord tier, saa veed jeg, de ere enten over vor Forstand eller af den Døde.“

Ulsson saae paa Rudolph med et skarpt og mistænkeligt Blik, og spntes at høre den gamle Benahvedes Stemme. I Samtalens Hede var det løse Slæg glebet til Side paa Ynglingens Hage, og Ulsson kjendte sin Dødsfjendes Søn; hans forelskede Blik til den skjønne Elina vare heller ikke undgangne ham, og den listige Bifing blev bleg af Harm, men tvang sig til at smile; „lad os ikke forvire os mine Gæster! — sagde han i en munter Tone — I glemme Bøgerne over lutter Luftkasteller, nu vil vi lade de Fugle flyve;“ derpaa sang han adskillige sydlandske Sange til en Strængleeg, som han havde bragt med sig fra fremmede Lande og som han med megen Færdighed vidste at

behandle. Nu rakte han sin Datter den konstige
Luth og bad hende synge. Nødmande greb hun i
de sølverne Strænge og sang deiligst, skøndt med
bævende Stemme:

Liden Havfru sidder paa hvide Steen
Dg tørrer i Solen sit Haar,
En sølskjællt Hale er Jomfruens Been,
Med den hun i Boverne slaer.

De Guldfisk lege paa Bølgetop
Dg lytte til Havfruens Sang,
Af Boven de stikke Smaahovderne op,
Hun synger til Bølgernes Klang:

„Levvel for evig, du grønne Jord!
Levvel, du Menneskesøn!
Paa Havsens Bund liden Havfru boer,
Dg græder for dig i Løn.

„Du kunde mig give en evig Sjæl
Dg Salighed med dig hos Gud,
Hvis ei du gios for de kolde Skjæl,
Men styrted dig til mig ud.]

„Til Dønnedag jeg nu svømme maa
Og græde for dig i Løn,
Tilfidsst jeg skal uden dig forgaae —
Levvel! du Menneskesøn!“

Mens Elna sang stod Surting båg ved hendes Stol og græd, men fordreiede derved tillige det store Dværgaansigt saa pudseerligt, at Sigurd ikke kunde bære sig for Latter. Da Dværgen saae det, blev han vred, truede ad Sigurd med den knyttede Haand og gik bort. Men Ingen af de Andre lagde Mærke dertil. Ulfson sad fordybet i sig selv med en triumferende Mine og saae betydningsfuld hen til et hemmeligt Stab i Muren, hvortil han altid bar Røglen paa sit Bryst. Rudolph saae og hørte Intet uden den skønne Elna, i hvis frygtfomme Blis han saae sig kjendt og hemmelig elsket; men den fromme Marna sad bleg ved Sigurds Side og syntes ængstelig at læse en Ulykke i sin Husbonds mørke hævngnistrende Øine. Sigurd afbrød snart den almindelige Taushed idet han bad Hjen Elna om Luthen og med en Færdighed, som hans forun-

brede Ben aldrig før havde kjendt hos ham, greb
han rask i Strængen og sang:

Paa Nispebjerg gik Halvor tit,
Og tænkte paa sin Pige;
I Len han sukked stundom lidt;
Men sang dog fro tillige.
En Blomst han satte paa sin Hat,
O! — tænkte han — var det en Skat,
Var det endog kun af de Smaa,
Saa skulde strax mit Bryllup staae.

Da aabned sig det rige Bjerg
Med sine tusind Skatte,
Og for ham stod en venlig Dværg
Og bad ham Mod at fatte:
„Tag Blomsten for det røde Guld!
Bever den vel! tag Kommen fuld!“
Glad Halvor takked for den Skat
Og fyldte Komme, Haand og Hat.

Han gik, og Bjerget lukte sig
Og skjulte Dværg og Skatte,

Fro Halvor sang: hvor jeg er riig!
Dg ved en Bæk sig satte;
Men Blomsten glemt i Bjerget laae,
I Hatten han kun Graasteen saae;
Da bandte Halvor og blev vred,
Dg kasted dem i Bækken ned.

Som Guld i Bækkens Dyb det klang
Dg flur holdt Halvor inde,
Han greb i Lommen sidstegang
Dg saae nu Guldets Finne —
Nu var vel Skatten af de Smaa,
Dog fro han lod sit Bryllup staae.
Han ønsked ingen Skatte fleer,
Dg bandte aldrig Dværgen meer.

Medens Sigurd sang, var Surting kommen
ind igjen og saae nu saa mild og fornøiet ud, og
gjorde saa mange lystige Krumspring, at baade Ru-
dolph og Sigurd maatte lee. „Lad de Narrestre-
ger fare Surting! sagde Ulffson, og følg de Frem-
mede til Gjæstefammet! jeg formoder, at de træn-

ge til Hvile." Nu reisste han sig og tog Afsked med Gjæsterne, som fulgte med Gurting til Sovestammeret, ledsagede af Marnas og Elnas frygtfomme Blik. Snart forlode Moder og Datter nu ogsaa Stuen, og saasnart Ulsson var aleene, tog han Røglen frem, som han skjulte paa sit Bryst, og aabnede det hemmelige Skab i Muren. Nu fremtog han en liden Kiste, hvori laae et Billede i Form af et Menneske, og udfældt som en Dukke; han fremsagde nogle hemmelighedsfulde Ord, og syntes at raadføre sig med det underlige Billede; derpaa tog han en Doll ud af Skabet, satte Dukkan paa sit Sted igjen, lukkede saa Skabet og gik. Men neppe var han ude, førend Dværgen smuttede ind, aabnede Skabet med sine smaa Fingre, puttede Dukkan i Lommen og løb. I samme Dieblis var han i Gjæstestammeret igjen, hvor Rudolph og Sigurd allerede vare sengesærdige. „Tag Jer iagt — hvidskede han — Ulsson har isinde at stifte Jer ihjel inat, og han har en Doll, som intet Sværd eller Skjold kan forsvare Jer imod; men har I Lust til at leve, saa kryb ud af Vinduet! jeg skal liste mig

ned og sætte en Stige til, og føre baade Jer og eders Gangere ud af Borgen uden at en Kat skal murre ad Jer; men saa maae I tage mig med; thi ellers flaaer Ulsson mig ihjel imorgen, og jeg vil ogsaa hellere være hos Jer end hos ham." — Dværge løb nu igjen uden at oppebie deres Svar, og et Dieblsk efter saae de at Stigen stod ved Vinduet. „Flygte — sagde Rudolph — det har jeg ingen Lyst til." „Jeg ikke heller — sagde Sigurd — men her er jo intet Andet at gjøre, Ulsson er en Troldmand og vi har kun naturlige Vaaben; du har vel heller ikke isinde at flaae Faderen ihjel, naar du elsker Datteren?" —

„Nei — sagde Rudolph — jeg vil kun forsvare mit Liv, og for vil jeg døe, end tage Flugten som en Ridding." „Nu vel! — sagde Sigurd — saa bliver jeg og deler din Skjæbne. Det har vel heller ikke saa stor Nød med hans forherede Dolk; mit gode brede Slagsværd har jeg mere Tro til, naar jeg kun nænte at bruge det imod ham. Det er dog en lystig Mand, den Ulsson;

han kan saamange smukke Historier, og hans Kone
feer saa god og from ud."

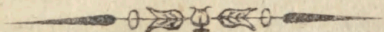
„Og han er Elnas Fader — sagde Rudolph —
for hendes Skyld kunde jeg flygte, naar det kun
ikke var for en stærkere Fjende."

De raadsloge endnu, om de skulde følge Sur-
tings Raad, eller blive og oppebie den forræderiske
Verts Komme. Da rørte Nogen ved Døren, og
de grebe allerede til deres Sværde; men hvor for-
bausedes de, da de istedetfor Morderen saae en
qvindelig Skikkelse staae for dem; det var den
fromme Marna. „Flyr — hvidskede hun, og lag-
de Fingeren paa Munden — hvis I har min og
min Datters Nolighed kjær, saa flyr!" — Den
varslende Skikkelse forsvandt; Rudolph og Sigurd
betænkte sig nu ikke et Øieblib længer, men steg
ud af Vinduet, og kom lykkelig til Stalden, hvor
Dværgen modtog dem med Knurren over deres
Seendrægtighed. Han førte dem nu hastig ud af
Borgen, gjennem en underjordisk Gang, og Hver
trak sin Hest efter sig. Dværgen glemte ikke at
tage sin lille Graasok med, og da det var Midnat

paa Borgen, vare de tre Flygtninge allerede langt borte.

Da Ulsson kom til Gæstefammet og fandt det tomt, fik han Lænder af Harme og hans Mistanke faldt strax paa Marna; men da han næste Dag savnede Gurting, og tillige saa sig den lændomsfulde Skat berøvet, som ingen uden Dvær-gen kjendte, saa qualte han sin Harme i sit Inderste og gif strax til Søes, uden at sige Noget, hvor han vilde hen.

Imidlertid glædede Marna og den skønne Elena sig hemmelig over, at de fjære Fremmede saa lykkelig vare undkomne; de holdt nu mere af den tykhovedede Gurting end før, og tilgave ham af Hjertet alle de smaa Drillerier, hvormed han bestandig før, som en Hunsnisse, havde plaget dem; thi de mærkede nu af hans pludselige Forsvinden, at han maatte have været de Fremmede behjælpelig paa Flugten.

Rudolph reed taus ved sin Vens Side og tænkte forrigfuld paa den skønne Elva, som han nu havde forladt uden Haab om at see hende meer i denne Verden. „Hovedet i Veiret Ven! — sagde Sigurd — kommer Tid, kommer Raad; lad os nu først see os om i Verden, den har flere Arandse og Blomster end vi kan samle, og den, du nu reiser fra, blomstret nok til du kommer igjen.“ — „Maa-see, sagde Rudolph, men da skal jeg først selv have glemt, at jeg inat var en Flygtning og gik ad Dværgenes Vej.“ Det harmede Helten, at have en Dværg at takke for sit Liv; han huskede paa sin Faders sidste Ord, og syntes i Surting tydelig at see et af hine underjordiske Væsner, som hans Fader bekæmpede baade i Liv og i Død. Nu kom de forbi Rispesjerget og savnede pludselig Dværgen. Sigurd var misfornøiet derover; men nu syntes Rudolph først at aande frit. „Han er

vel sjunket i Jorden til de Underjordiske — sagde han — gid han aldrig kom igjen! Det er mig en forhadet Reisesælle; jeg kan aldrig troe, han er El-nas Broder; han hører snarere hjemme blandt Nispebjergs Smaadiavle."

"O! du med dine Diavle — svarede Sigurd fortrædelig — de Underjordiske ere skikkelige Folk; det veed jeg bedre end du." — „Sigurd, Sigurd! — svarede Rudolph og saae paa sin Ven med et uroligt, gjennemforskende Blik — dit Liv er mig en Gaade, og jeg begynder at frygte for at forstaae den. Du har ingen ret Fortrolighed til mig, Ven!" „Det kan vel være — sagde Sigurd — men det er ikke min Skyld, og derfor ere vi lige gode Venner. Spørg mig ikke om hvad jeg dog alligevel ikke kan sige Dig; men vær ubekymret! jeg forfølger dig Intet, som er Ondt."

Begge Venner rede en liden Stund tause ved hinandens Side, derpaa tog Sigurd Ordet igjen: „Hvad der hindrer vor Fortrolighed, er især din Tro paa et andet Liv og en anden Verden, som jeg Intet kender til og heller ikke bekymrer mig

stort om; jeg har fuldt op at skaffe med den nærværende Verden, seer du, og den synes mig saa skjon og lyksalig, at jeg ikke ønsker at bytte den bort for nogen anden. Rigtig nok har jeg hørt tale om Feernes Land og de høiere Elementaanders Trylleriger; men dem tænker jeg ogsaa jeg skal finde engang, dog ikke paa den Maade, som du mener, at man først skal lukke sine Vine og puttes i Jorden; kan jeg ikke komme dertil paa anden Viis, saa er jeg vel fornøiet med den nærværende Verden; den er jo ogsaa et underfuldt Trylleland, og vist tusinde Gange saa skjon som de Underjordiske."

„Arme, forvildede Hedning!“ sagde Rudolph og sukede.

„Lad du kun mig være Hedning — svarede Sigurd — jeg er dog lykkeligere end du, og i een Ting idetmindste er jeg ogsaa bedre. Jeg hader ikke, som du, de uskyldige Underjordiske, og det gjør mig ret ondt, at den lille Surting har forladt os; men det er din Skyld, du seer jo altid til ham, som du vilde sluge ham paa Stedet. — Du

bliver dog ikke vred paa mig, Rudolph! Jeg kan godt lide den lille Pudsensmager; men du er mig dog kjærest af Alle, og kunde jeg kun bringe dig paa bedre Tanker om de Underjordiske, vilde jeg endnu holde mere af dig."

„Lie stille med dem! — sagde Rudolph — de vare min Faders Dødsfjender, og jeg skal hade dem saalænge jeg lever; men jeg gruer for din Salighed, Sigurd! Dværgene har blændet dit Øie for den evige Himmel, og forgylDET Jorden og dens tomme Herligheder saa falskelig for dig, at du begraver din Sjæl i Støvet og søger her Alenodet, som sunnler evigt blandt Himmelens Stjerner - -"

„Bliv ikke vred, kiære Rudolph! — afbrød Sigurd sin begejstrede Ven — men lad os blive ved Jorden! saasnart vi staae paa den Stræng, flyver du mig altid for høit. Lad mig kun gaae min egen Gang, og gaa du din! men lad os følges ad saalænge muligt! den Herlighed, du drømmer om, begynder jo dog kun først, naar denne har Ende; vil du saa tage mig med dig, skal du have Tak; men følg nu kun med mig, Ven! thi

her har jeg hjemme, seer du, og skal der blive
Noget af os Begge, maae vi ikke spille Tiden
med Snak."

Rudolph sukkede og taug; han mærkede vel,
at det endnu ikke var Tid at tænke paa nogen al-
vorlig Sindsforandring med hans hedske Ven;
han stod endnu som et nyskabt Menneske i denne
Verden, og elskede den barnlig som sit Himmerig.
Men nu mærkede de begge at de vare farne vild;
det var endnu ikke Dag, og hvordan de reed, kom
de stedse tilbage til Rispesjerget.

Sigurd loe: „det er vist et Puds af de Un-
derjordiske — sagde han — skal vi besøge dem Ru-
dolph? du skal see, de modtage os gjæstfrit, og give
os Lommen fuld af Diamanter til Reisepenge."

Rudolph svarede Intet; men saae stift hen for
sig, som havde han Syner. „Stynd dig og følg mig
Sigurd! — raabte han spændt — nu er jeg paa den
rette Wei;" idetsamme gav han Gangeren Sporen og
fløi saa hurtig afsted, at Sigurd havde Møie med at
følge ham. Først da Solen stod op, standsede Ru-
dolph sin Ganger; og da nu Sigurd naaede ham

og spurgde hvorfor han havde redet saa stærkt, saae Rudolph op imod Himlen, foldede sine Hænder og sagde: „Tak min Fader! i dit Spor gaaer Veien til Lyset. — Saae du ham ikke Sigurd?“

„Hvem?“ spurgte Sigurd forundret.

„Den høie Mand paa den hvide Ganger, som fædse reed foran os i Matten og vinkede os bort fra Nispehjerget og de kogende Bjergaander.“

„Det maa du have drømt, Ben! jeg har Ingenting seet uden Støvet fra din Ganger, som hvirvlede underligt om dig i Maanefkinnet; men bag os hoppede nogle lystige Smaaluer, som jeg tit vendte mig om og fornøiede mig over, og havde du ikke kaldt saa ofte paa mig, havde jeg gjerne redet tilbage for at betragte dem nsiere.“

„Det var din Lykke at du fulgte mig - sagde Rudolph alvorlig — hine Luer havde ført dig til Afgrunden.“

Nu hørte de Hestetrav bag ved dem, og det var Gurting; som paa sin lille Graasok indhentedes dem.

„J har da ret havt Hastværk — sagde Dværgen — J kunde dog gjerne have bilet efter mig, mens jeg tog Afsked med Venner og Frender.“

Sigurd var glad ved at see Dværgen igjen; men Rudolphs Afsyn blev mørkt. — „Hans Venner og Frender, tænkte han, hvem er det vel andre end de Underjordiske?“ — Surting bragde en gylden Luth med sig; den rakte han til Sigurd, som takkede ham venlig for den skønne Gave, og strax begyndte at prøve den, saa godt det lod sig gjøre til Hest. Nu tog Dværgen en guldheftet Dolk frem, besat med kostbare Edelstene, og vilde ræbe den til Rudolph; men han vægrede sig ved at modtage den: „det er formodentlig Mæge til Ulffons“ sagde han.

„Den er idetmindste ligesaa god — svarede Surting — og vil du bære den, skal det være mig kjært.“

Rudolph saae mistænkelig paa ham og sagde: „behold selv din forherede Dolk! du kan trænge til den, Dværg! men jeg kan med Guds Hjælp forsvare mig uden flige Vaaben.“

„Som du vil — svarede Surting og glemte sin Dolk — jeg seer nok, du har ingen god Tro til mig; men saalænge Sigurd er din Ven, er jeg det ogsaa, og skal være dig ligesaa tro og lydig som ham.“

„Vil du tjene mig i Noget, Dværg! — sagde nu Rudolph i en mildere Tone — saa hold dig saa langt fra mig som muligt, hvis du endelig vil følge med os! jeg kan ikke godt lide dine Grimasser, maa du vide; men for Sigurd kan du gjøre dig saa lystig som du vil, han holder meget af dig og dine Lige.“

Surting tang og adlød; men Sigurd havde ondt med at holde sin Uvillie tilbage. Dværgen reed nu bestandig bag efter Sigurd, og tog sig usie i Være for at komme den strenge Rudolph for Øie. Men naar han eller Sigurd snffede Noget, var Puslingen strax ved Haanden, og søgte ved tusinde Smaatjenester at være dem til Behag. Rudolph fortrod i sit Hjerte at han havde talt Dværgen saa haardt til; men han kunde dog ikke see ham uden Affekt, og hans Faders Advarsel mod de Underjordiske syntes han altid at høre, hvergang hans Hjerte vilde tage Dværgens Forsvar, og han, trods sin Modbydelighed for den lille Banskabning, maatte smile-over hans tjenstfærdige Gessjæfrighed.

Nu holdt de to Venner Raad over hvad de skulde tage sig for i Verden. Sigurd vilde helst reise

Verden igjennem paa Eventyr; men Rudolph stemmede for at gaae til Sjølund, for i den store Baldemars Tjeneste, at komme i Kamp med Brenderne, hævne sin Faders og de bedste Burgunderholmers Død, og omstyrte de vilde Hedningers Blodguder.

„Velan! — sagde Sigurd — det Tog gjør jeg med dig; vi vil trolig dele Fare og Ære sammen; men naar vi saa har vundet Heltenes Krands, saa maa du følge med mig i den vide Verden: der vinke mig tusinde andre Krands, og jeg har Lyst til at flette dem alle i mine Loffer, før de graane. Naar jeg har sørget for Eftermælet, Ven! see da vil jeg først ganske leve for Livet, og det skal du gjøre med. Den skønne Elna skal du ikke gaae og sukke for; men veed du, at hun holder af dig, nu vel! saa tag hende da — med List eller Magt, og lad det koste hvad det vil! jeg skal ogsaa gjerne være med paa det Tog.“

„Brave Sigurd! — sagde Rudolph, og rakte Bennen sin Haand — du mener det godt og ærligt med mig; men min Kjærlighed forstaaer du dig

ikke paa, og hvad der er Helligst og Høiest for mig, er endnu som en luft Bog for dig."

„Det kan vel være — men see dog, Rudolph! nu er vi jo alt ved Havet, hør hvor herligt det bruser os imøde! hvor det maa være lysteligt at tumles derude, og komme til fremmede Lande!"

— De gik strax ombord paa en Snekke, som just laae seilsærdig; og da Vinden rask udspilede de bugnende Seil, og Snekken sloi med dem som en Fugl over Dybet, da sad Rudolph vemodig ved Bagstavnen og saae tilbage paa den elskede Klippe, hvor hans Vugge gik og hans Fædres Gravhøi stod, og hvor hans elskede Møe nu sad ene hos sin Moder og tænkte paa den kjære forsvundne Gæst. Burgunderholms Skipper forsvandt nu mere og mere for Rudolphs Øine, han rakte endnu engang sine Arme ud mod de flygtende Kyster: „farvel, Burgunderholm! farvel, Skjønne Elina!" hvidskede han rørt, og en Taare faldt i Belgen, som berøvede ham det sidste Glimt af sin Barndoms- og sin første Kjærligheds Paradis.

Dværgen var ikke nær saa lystig paa Eeen som paa Landjorden. Han sad i Forstningen ganske stille paa en Høerbænk og krøb sammen, derfor havde Ulfson ogsaa mangengang straffet ham forgjæves; men naar han fik Ro til at besinde sig, blev han snart igjen saa rask og dristig, at han klavrede som en Kat paa Raster og Tongværk. Endnu stred han Kampen med sin naturlige Vandfky; imidlertid stod Sigurd paa Forstavnen med sin gyldne Luth i Haanden, og glædede sig kostelig over Havet og den raske Flugt. Jo stærkere Vinden greb i Seilene, og jo høiere Bølgerne hævede ham, jo livligere tindrede hans Pine, og da Snekken nu fløi som en Piiil for en spigglende Kuling, greb han munter i Strøngen og sang:

Herlige Hav!

Ved din soulmende Barm har jeg hjemme,
Bældig mig kalder din brusende Stremme,
Er dit Skjød end Tusinders Grav;
Dine bølgende Stremme
Tilhvidske i Flugten mig venlige Drømme.

Til fjerne Strande,

Til fremmede Lande

Du vugger mig sølsomt paa gængende Stavn

Og bærer mig høit i din Favn.

Medens Sigurd saaledes sang, saae han en
deilig Kvinde hæve sig halvt op over Bølgen, ved
Forstavnen; hendes Hine vare blaae som Havet og
Barmen var hvid som Bølgernes Skum. Af Forun-
dring og Glæde over det fortryllende Syn tabte
han Luthen af Haanden; nu hørte han den tone
fra Bølgerne og den skønne Havmøe sang med
rørende Stemme:

Jeg kunde mig glæde

Som du over Livet paa Jorden,

Jeg kunde lykkelig dens Blomster betræde,

Al! hvis jeg din Søster var vorden;

Nu svømmer jeg eensom fra Kyst og til Kyst

Og glemmer dit Billed i trofaste Bryst.

Jeg saae dig dernede,

Jeg hørte din sølverne Stemme —

Min Fred er forsvundet; men ikke min Glæde,

Dg nu skal jeg aldrig dig glemme:

Du gav mig din Strængelseeg, gylben og skjøn,

Ved den skal jeg synge og klage i Løn.

Kun du skal det høre

I Matten, naar Havet er stille,

Naar svævende Smaasfyer Maanen omslore,

Naar Stjerner paa Havfladen spille,

Dg har du end, Yngling! mig rovet min Ro,

Jeg dandser paa Bølgen dog, naar du er fro. —

„Hvad fattes dig, Sigurd? — sagde Rudolph, som saae sin Ven staae paa Forstavnen med blussende Kinder og Armene udbredte mod Havet, som havde han ifinde at styrte sig i Bølgerne — du svimler jo, tag dig iagt!“ idetsamme ilede han til og greb ham i sine Arme. „Ak! hvi lod du mig ikke springe? — sagde Sigurd — nu er hun borte.“

„Hvem?“

„Jh, hvem Andet, end den deilige Mæe, som sang saa smukt for os og spille paa min Luth? Hørte du ikke hvor deiligt hun sang?“

„Nu er det dig, som drømmer Ben! jeg har Ingen hørt synge uden dig; men hvor har du gjort af din Strængeleeg?“

„Hun tog den jo med sig, og hun maa gjerne beholde den, saa har hun dog en Erindring om mig; jeg seer hende maaskee aldrig mere.“

„Er du gaaet fra Forstanden Sigurd? jeg forstaaer jo aldrig et Ord af hvad du siger; har du tabt din Luth i Havet? nu saa lad den kun ligge! den Dværgegave saae jeg ogsaa nødig i din Haand, den har allerede gjort dig halv forrykt i Hovedet, mærker jeg, og hvad du sang før, klang mig ogsaa noget underligt; du er blevet forelsket i Havet, troer jeg, og gør det i din Indbildning til en Pige: du sang allerede før om dets Favn og sønlende Barm, og havde jeg ikke holdt dig fast, var du vel endog-
saa sprunget ud for at omfavne det.“

„Det var hverken nogen Drøm eller Indbildning — sagde Sigurd — jeg saae hende tydelig,

det var en deilig Hymne, jeg seer aldrig paa Jorden hendes Lige.”

— „Arme Sigurd! du er ikke indviet til Lysets Rige ved den hellige Daab, og dit Hjerte og Nie er aabent for alle Blændværk af Mørkets foglende Aander. Hvis din Sjæl og din Salighed er dig kjær, saa søg Frelsens Vej, mens den endnu staaer dig aaben, og luk Diet for de bedrageriske Billeder, som allevegne vil nedlokke dig i Afgrunden!”

Sigurd hørte ikke sin Vens Ord, men stirrede endnu bestandig ud i Havet, og syntes at høre Luthen tone mellem Bølgerne langt borte. „Seer du da ikke heller Manden hist med det store grønne Skjæg?” spurgde han, og pegede paa en Skiffelse, som nu hævede sig op over Havsladen, og som Rudolph holdt for et sælsomt Sædyr; men det kom nærmere, og nu syntes Rudolph ogsaa at see et Menneskeansigt og et langt Skjæg. Da tog han sit Sværd, truede med Hestet og raabte: „viig fra os, onde Væsen! med os har du Intet at skaffe.” I samme Øieblik forsvandt den Skjæg-

gede Mand; men Sigurd havde seet, at han truede, og nu blev Havet saa uroligt, og Søfuglene skrege saa ængsteligt og slagrede om Skibet, at Skibsfolkene befrygtede Uveir. Snart begyndte det ogsaa saaledes at storme, at Masten gik overbord og havde sikkerlig knust Rudolphs Hoved, havde Sigurd ikke revet ham tilside. „Seer du — sagde den lystige Yngling — saa nær havde det været ude med dig. Du kunde ogsaa have ladet være at true; de Godtsfolk i Havet ere mægtigere end vi.“

„Men kan dog ikke krumme et Haar paa vort Hoved, naar Gud er med os,“ med disse Ord bød de Rudolph sit Kne for at bede.

„Denne gang var det dog mig, som hjalp dig,“ svarede Sigurd og loe.

Da blev Rudolph saa vred, at han med sin Faders hele Kæmpestyrke greb Sigurd i Brystet, og havde nær i sin Harmes kastet ham ud over Bord. Surting kom allerede styrrende til, for at forhindre det; men i samme Øieblik laae Rudolph i sin Vens Arme, og Taarerne rullede ham ned over Kinderne. Men Sigurd loe endnu høiere end

før, og sagde: „Jo, du har vistnok den rette Tro; du vil drukne din Ven i samme Døiblik, han redder dit Liv.“

„Sigurd! — sagde Rudolph — jeg kan elske dig som min Døisteen; men kommer du mig endnu engang saaledes, staaer jeg dig ikke inde for Noget.“

Under denne hele Strid laae Skibsfolket paa Knæ og læste Bonner. Skibet havde de allerede overgivet til Skormen og de rasende Bølger, og ventede hvert Døiblik at forgaae. Dværgeren var den eeneste, som endnu tænkte paa Redning; han fløi som et Egern fra det eene Tong til det andet, og havde Døie med Alt, lod sig heller ikke længe synke ved Bernernes Strid; men saasnart han saa dem igjen i hverandres Arme, var han atter ved Roret og Tongene, og ordnede Alt som en gammel søkynsig Skipper. Nu kom ogsaa Rudolph og Sigurd ham til Hjælp, og ved fælleds Anstrængelser bragte de det endelig saavidt, at Skibet dog ikke forgik i aaben Sø, men satte til paa Kysten af Nyland.

Midt under Denne Tumult var Sigurd saa fornøiet over disse nye og usædvanlige Optrin, at han sang og loe jo mere det stormede, og jo høiere Skibsfolket skreg og bad. „Herlige Hav! — sang han — ved din stormende Barm har jeg hjemme.“ Men nu stod Skibet paa Grund, og adspalttedes for de rasende Bølger. Dværgen og Skibsfolkene svømmede i Land. Rudolph sprang nu ogsaa over Bord; men Sigurd stod endnu paa den sidste Deel af Braget, og huskede nu først, at han ikke kunde svømme. „Spring ud! — raabte Rudolph — jeg skal med Guds Hjelp svømme for os Begge.“ Sigurd sprang leende ud, og den stærke Rudolph tog ham paa Ryggen og svømmede heldig med ham til Kysten.

Medens de endnu vare i Færd med at ryste Vandet af sig, og Skibsfolket opstillede hvad Bølgerne drev til Land af det strandede Gods, saae de langt borte en Mængde Indbyggere samle sig, og ikke, som det lod til, for at komme dem til Hjelp, men snarere for at overfalde og plyndre de Skibbrudne; thi de vare bevæbnede med Hellebar-

der og Spær, og de hedenske Nylændere, af hvilke der endnu vare Mange paa Øen, vare saare vilde og grumme, og vare ikke bekjendte for deres Gæstfrihed; men alle Søfarende toge sig nsie iagt for at komme deres berøgtede Kyster for nær.

„Havde vi nu kun vore Naaben! — sagde Sigurd — men de ligge jo paa Havsens Bund, og hvad skal vi udrette her med de blotte Hænder? Det vil blive en pudsig Strid.“

„Her maa Gud staae os bi — sagde Rudolph — lad os imidlertid gjøre hvad vi kan!“ Nu bevæbnede hele Mandskabet sig efter Rudolphs Opmuntring med Stene og opdrevne Bragstumper; saaledes udrustede, modtog de Fjenden, som med overlegen Styrke styrtede over dem. Sigurd og Rudolph slog vel mangen Nylænder for Panden; men Overmagten var for stor, og i et Øieblik laae alle Skibsfolkene udstrakte paa Strandbredden. Dværgerne gik under hele Striden og fiskede i Vandet efter det strandede Gods. Han og de to Venner vare nu allens tilbage; disse streed endnu fortvivlet mod den overlegne Fjende — da kom Dvær-

gen pludselig springende med et Horn i Haanden, som han ferend Skibbruddet havde baaret om sin Hals; han satte det strax til Munden og blæste af al Magt, og i samme Øieblik toge alle Nylænderne Flugten, som slagne af en dødelig Skræk.

Rudolph og Sigurd saae forundrede efter de Flygtende, og da Hornets skingrende Lyd ogsaa angreb dem med et Slags Rædsel, som var dem ubegribelig, vendte de sig om hvor Lyden kom fra, og saae nu Dværger, som med Hornet for sin store Mund og med oppustede Kjæver blev ved at tude af alle Kræfter, saalænge han kunde sine de flygtende Fiender.

„Atter Troldomskonster — raabte Rudolph harmfuld, rev idetsamme Hornet af Haanden paa Gurting, og kastede det i sin fromme Iver langt ud i Havet — for vil jeg falde her for Hedningernes Hæand, og døe som en ærlig Stridsmand, end frelse Livet paa den Maade.“ „Om Forladelse — sagde Gurting — jeg troede, det var bedre, jeg blæste de Karle et Stykke, end at lade dem flaae

Jer ihjel; men det kan skee tidstnok endnu, naar de komme igjen."

„Hvi kastede du det sælsomme Horn bort, Ven? — sagde Sigurd — vi kunde vel have det nodigt her og bruge det uden Skam, saalænge vi har ingen andre Waaben; jeg gad dog nok ogsaa have seet den Ting." Rudolph hørte ikke sin Vens Ord.

„Gjorde jeg dig din Ret, Dværg! — vedblev han i sin Hidsighed til Surting — og du ikke var saadan en Pusling, saa kastede jeg nu dig bagefter dit forherede Horn." „Saa fik du med mig at gjøre —

foer Sigurd op — nu har Surting to Gange frelst vort Liv, og vi skyldte ham idetmindste saamegen Taknemmelighed, at vi lade ham beholde sit i No."

Rudolphs Hidsighed lagde sig noget, da han mærkede, at Sigurd blev vred, og han syntes næsten ogsaa selv, at han var ubillig mod Dværger, skjøndt dette sidste Konststykke med Hornet bestyrkede ham end mere i sin Mistanke til dette forunderlige Væsen. — Dværgeren gik tilside, og Rudolph betroede nu Sigurd i Mindelighed sine Betænkeligheder over Surtings Koglerier, og meente, at med slig

Reisefælle kunde intet Tog lykkes. Men Sigurd var saa langt fra at regne Dværgerne Noget til Dinde, at han meget mere prisste hans Klogt og Kunst, og fandt det ligesaa morsomt som nyttigt at have saadan en Pudsensmager med sig. Imidlertid havde Dværgerne travlt med at gjøre Ild og tænde Blus ved Stranden, for at tørre de vaade Klæder og maaskee paa denne Maade at give et Nødstegn for de Søfarende, som muligen kunde komme dem til Hjælp.

Uveiret havde lagt sig og langt borte saae man Skibe i Søen; men som alle lode til at styre Ryland forbi. Sigurd og Rudolph vare imidlertid udmattede af Kampen og de udfordrede Besværligheder og trængte høiligen til Forfriskning; men der var Intet reddet til at stille Hunger og Tørst med, og at søge det høiere oppe i Landet hos de fjendtlige Beboere var ikke raadeligt. Da Nøden var størst, tog Dværgerne hemmelig hint underlige Billede frem, som han havde taget fra Ulfson, og gik til Side dermed. Strax efter kom han igjen, og bragde et Sølofsad med sig, fyldt med kostelig Epise, og satte det paa en Steen for Rudolph og Sigurd,

tilligemed to Glaser fortreffelig Viin. „Du er en
brav Karl“ — sagde Sigurd fornøiet, og uden
at spørge eller betænke sig videre, tog han strax
fat paa Maden og Vinen, og lod den smage sig vel
tilligemed Surting; men Rudolph rørte ikke der-
ved, han tang og saae bekymret paa sin Ven.
„Hvad skal nu det betyde? — spurgte Sigurd — du
spiser jo ikke, og før var du nær ved at døe af
Sult.“ „Det vil jeg før — svarede Rudolph —
end være til Gæstebud hos Satan.“ „Er han en
flet Vert? — spurgte Sigurd og blev ved at spise —
jeg har aldrig hørt tale om den Mand før; men
hvad har han hermed at gjøre?“

— „Det maa Surting bedst vide; en forheret
Mad er det du spiser, hvorfra den saa er kommet,
og bliver den ikke til Steen eller Gift i dine Ind-
volde skal det være mig kjær; men din Sjæl var
bedre faren, hvis du hungrede med mig.“

„Det er en af dine gamle Griller — sagde
Sigurd — hvad kommer det min Salighed ved,
hvad jeg spiser og drikker? det er jo kun Mavens

Sag, og at det hverken er Steen eller Gift, kan jeg nok mærke."

Forgjæves søgte Sigurd at overtale sin hung-
rige Ven til at sætte alle Betænkeligheder tilside,
og ikke slaae Brag paa Naturens Gaver fordi de
vare komne paa en usædvanlig Maade. „Dersom
Brødet vorede bagt op af Jorden og Fuglene fløi
stegte ned paa Bordet for os — sagde han — vil-
de du saa aldrig spise Rudolph? nu, som du vil da!
for mig maa det Gode komme hvordan det vil,
naar det kun kommer, og hvordan Kornet kan vore
op af Jorden er mig ligesaa forunderligt, som alt
Dette."

Rudolph taug og gik op paa en Høi, hvorfra
han kunde see langt ud over Havet. Der kastede
han sig paa sine Knæ, rakte Hænderne mod Him-
len og bad, medens Sigurd og Dværgen vare lystige
ved Vinen og den velsmagende Ret, hvoraf de dog
levnede saa Meget, som Rudolph kunde styrke sig
med, hvis han skulde betænke sig, naar han kom
igjen. — Nu saae de ud over Havet, og saae et Skib
for fulde Seil nærme sig Kysten. Tre Krigsmænd

roede iland paa en Baad, og da Sigurd og Dvær-
gen ilede dem imøde, fandt de Rudolph allerede i de
tre Fremmedes Arme. — Det var hans tappre Brø-
dre, som vare paa Veien til et Tog imod Vender-
ne; men ved Stormen var deres Skib drevet bort
fra Baldemars øvrige Flaade, og da de saae Baa-
let paa Kysten, havde de styret til Land for at see
hvad det skulde betyde. — Da Rudolphs første Glæ-
de nogenlunde havde sat sig, og han atter og atter
havde omfavnet de kjære Brødre og givet og besva-
ret over hundrede Spørgsmaal, saa mærkede han
først Hungeren igjen, og fik den nu snart tilfreds-
stillet, uden at have nødig at tage sin Tilflugt til
Surtings forhadte Netter. Brødrenes tørre Skibs-
kost forfriskede hans Kræfter, og det første han
tænkte paa igjen var Vaaben til sig og sin Ven.
Derfor havde Sigurd allerede sørget. Han var strax
bleven fortrolig med den stærke Eisten, den ældste
og største af Rudolphs Brødre, hvis skjæggede Bild-
mandsansigt, med de mange Skrammer, og hvis kæn-
pestore Bert strax tiltraf sig Unglingens Opmærk-
somhed. Medens Sigurd betroede ham sine store

Fremtidsplaner og Eisten glædede sig over Sigurds Lyst til dristige Foretagender, til Vaaben og Ledingsfærd, og igjen fortalte ham hvor han havde faaet enhver af sine Skrammer; sørgede Rudolph med Guttorms og Halsdans Hjælp for at faae Liggene af de faldne Skibsfolk i Jorden, og da ingen Kristen Præst var tilstede, fremsagde Rudolph selv med hjertelig Høitidelighed de hellige Ord, hvormed de Christne indvie deres Døde til Opstandelsen; men Dværgen havde han først besejlet at gaae tilside. Da Gravheien var opkastet, fortalte han nu Brødrene sin Beslutning at gaae i Valdemars Tjeneste tillige med sin Ven Sigurd, som han gav et herligt Vidnesbyrd; men beklagede aleene, at han var saa haardnakket en Hedning. Ogsaa for Gurting udbad han sig en Plads paa Skibet; men fordulgte ikke sin Mistanke til dette underlige Halvmenneske, som han mod sin Villie dog sandt, at han skyldte Taknemmelighed.

Guttorm og Halsdan vare store og stærke som Rudolph; men Ingen af dem kom dog i Kæmpesudseendet Bonahvedes Førstesødte, den barske Ei-

sten, nær. Hans Styrke syntes ofte, især naar han længe havde været i Ro, at strømme over, som den vilde, dæmmede Flod, der sprænger sine Grændser, og da var han et farligt Menneske for Ben, som for Fiende. Mangengang lod han selv sine Brødre binde sig, naar han mærkede, at Børsærferraseriet kom over ham, og der ikke vare Fiender nok ved Haanden til at udrase iblandt.

Den forsigtige Guttorm havde derfor altid en stærk Jernbøile med sig til dette Brug; thi det stærkeste Skibstoug var som en Sytraad for Eisten, naar han blev vred. Men Halsdan havde en mildere Maade at tæmme Wildmanden paa; thi han var Skjald, og havde altid sin Harpe med sig i Krigen. Til den besang han de faldne Helte, og med den opflammede han de Kæmpende, naar Striden var nær; men gif Eistens Kaserie forvidt, og selv Guttorms Bøile ikke hjalp, da greb den blonde Halsdan stundom i sin Harpe, og sang Duggesangen for ham, som hans Moder havde sjunget i hans Barndom; og naar Eisten hørte den, rullede Taarerne ofte ned over Wildmandens

fortfjæggede Kind, og han blev blid og stille som et Barn.

Da nu Eisten hørte, hvorledes Nyländerne havde overfaldet Rudolph og Sigurd, for at plyndre de værgeløse Skibbrudne, og at de nylig begravne Skibsfolk vare ihjelslagne af de hedenske Deboere; saa begyndte Blodet at koge i Kæmpen, og Vinene rullede allerede frygteligt i Hovedet paa ham. „Lad mig faae dem fat og hævne Jer — raabte han — eller det gaaer ud over Jer selv, at I har bragt mig i Harnisk forgjæves.“

Guttorm tænkte allerede paa at spænde ham i Boilen; men idetsamme saae de Fienden langt borte, som nu nærmede sig igjen i langt større Mængde, og lod ikke dennegang til at ville lade sig skræmme af nogen Dværg eller tom Lyd. For at døve enhver fremmed Trolldom, førte de nu deres store Afguds Billede imellem sig, og hvor det var med dem, frygtede de hverken Jld eller Sværd.

„Nu kan du ikke rase stærkt nok, Broder Eisten! — sagde Guttorm — der kommer over hundrede Nylændere, og vi ere kun fem Mand stærke;

thi Puslingen der kan vel ikke slaaes med andre end Fluer; men vi skal gjøre vort Bedste, og Nylænderne skal dog fornemme, i hvordan det gaaer, at det er Bonahvedes Sønner, som gjæster dem.”

„Det skal de — raabte Eisten og knugebe Sværdet i sin Haand — lad os gaae dem imøde!”

„Ja vel! lad os gaae dem imøde!” raabte Sigurd, Rudolph og Halsdan paa eengang, og drog allerede deres Sværde.

„Nei, kjække Brødre! — sagde Guttorm — her skal vi staae som en Muur og tage imod dem som Mænd, saa har vi Ryggen fri mod Havet, og de kan ikke omgaae os, eller affkjære os fra Baaden og Snekken.”

Alle maatte billige Guttorms kloge Raad, skjøndt Kinderne blussede hos dem Alle af Kamplyst. Selv den vilde Eisten fandt sig deri: „som I vil — sagde han — jeg kan endnu holde mig en liden Stund; men jo længer de lade os vente, jo grammere bliver jeg dem. Syng os Sværdqvadet, Halsdan! at de kan høre, vi ere vaagne!”

Og nu sang Halsdan høit, mens Brødrene
flog paa deres Skjolde :

Blink fro, du Pandefløver god!

Kling høit paa Skjolderand!

Snart skal du drikke røden Blod

I Kamp paa fremmed Strand.

Sjung lystelig i høien Sky,

Som Ravnene over Val!

Snart skal du høre Raabengny,

Og snart du flyve skal.

I Kæmpehaand fra Bryst til Bryst

Du flyve skal med Lyst,

Da spørger Nogen, Hvo dig svang,

Saa svar kun hvas med vældig Klang:

Jeg kommer fra en liden Ø;

Men den, jeg rammer, han skal døe,

Og Bonahvedes Søn mig svang;

Fornem det paa min Klang!

Under Halsdansk Sang styrtede Nylænderne
hujende imod dem, og han sang endnu, da Kam-

pen begyndte, og han fældede sin første Mand. Nærmest ved ham stred Rudolph og Sigurd, og nedlagde Mange; men ved den rasende Eistens Side stred Guttorm med Sindighed og rolig Kraft, og passede nøie paa, at ikke Brødrene bleve adskilte eller omringede, naar Eisten, som sædvanligt, fremstyrkede som iblinde, og meiede Hoveder af med sit store Sværd, som Ar med Leen. Dværgeren holdt sig altid i Nærheden af Sigurd, som stred munter og brav blandt de tappre Brødre. Flere Gange var han vel nær ved at overmandes, men da listede Gulating sig frem og kastede Nylænderne lidt Sand i Øinene; dog tog han sig vel i Vare for at Ingen saae det, thi Rudolph havde strengelig forbudt ham, at tage mindste Deel i Kampen.

Forbausede over den uventede og rasende Modstand, begyndte Nylænderne nu at raabe paa deres Afgud, og æfte ham til Hjælp med vilde Sange og underlige Gebærder; men da styrkede Rudolph frem og bemægtigede sig Afgudsbilledet, som han i samme Øieblik kastede vaa Baalet, og da Luen slog høit op over det, stæi en Ravn pludselig op,

som kom den fra Baalet, og fløi skrigende bort over Nylændernes Hoveder. Med et Raseri uden Lige styrkede nu de forbittrede Hedninger eene mod Rudolph, og trods den Mandighed, hvormed han freed, og trods den tro Sigurds og Halsdans Anstrængelser, var han dog tilsidst blevet overvældet af Mængden, havde nu ikke Eistens store Slagsværd skaffet ham Luft. Han og Guttorm fore midt ind blandt Nylænderne og huggede, Ryg mod Ryg, til alle Sider. Eistens Sværd holdt ikke op at fuse, saalænge der var een Fjende tilbage. De Faa, som vilde redde sig med Flugten, indhentede han med Kæmpefribdt og huggede dem Rygbenet over. Da denne Jagt var endt, kom han rolig tilbage til Brødrene, og hvilede sig paa det blodige Sværd. „Kaster nu Ligene paa Baalet — sagde han — og lader de Hedningekroppe gaae samme Vei, som deres forbandede Afgud! — du er en brav Karl, Rudolph! jeg har ikke kæmpet med dig, før idag; men Bonahvedes Blod koger ogsaa i dine Arter, mærker jeg, og du er nær ved at gjøre os Andre tilskamme.“

„Harde Herren ikke hjulpet os ved dig Broder Eisten! — svarede Rudolph — havde vi nok Alle ligget her uden Hoveder idag; men hvad siger du da om min Ven Sigurd?“

„Han kunde være vor Broder — svarede Eisten — og det er Skade, han ikke er det. Kom, Knøs! lad mig række dig Broderhaand!“ med disse Ord gav han Sigurd saa vældigt et Haandtryk, at Blodet sprang ud af hans Neglersødder; men Sigurd forandrede ikke en Mine derved.

Da nu Rigene vare brændte og de faldne Rylænderes Vaaben vare opstablede paa Kysten til et Seierstegn, steg Heltene i Baaden; og da Seilet udspiledes for de muntre Vinde, og Heltesneffen gled stolt forbi Kysten og den glindsende Vaabenhøi, greb Halfdan i sin gyldne Harpe og sang:

Seierstegn paa Hedningkysten!

Hellebarder! blanke Spær!

J var med i Kæmpedysten;

Men hvor er jer Heltehær?

Stormen med dens Afke leger,

Flammen spiller om dens Been;

Kommer did en eensom Jæger,
Seer han ingen Bantasteen.

Baabenhsien skal han finde,
Lebe om de Faldnes Spor,
Naar for alle Verdens Vinde
De er veiret bort fra Jord.
Nylands Afgud er fortæret,
Navnen skriger over Val.
Her har Christenhelte været!
Fremmed Somand juble skal.

Kæmpesønner! Brødre gjæve!
Fort til større Manddomsværk!
Rask som Ørne vi os hæve!
Flugten være høi og stærk!
Brave Helte Haand vi række!
Stærke Broder! vær og from!
Dands til Seier, Brodersneffe!
Fra Burgunderholm du kom.

Mødens Rudolph nu med Sigurd og sine tappre Brødre paa den hurtige Snekke indhentede Valdemars Flaade, og beredte sig til en alvorlig Kamp mod de hedenske Vender, sad liden Elna hos sin Moder paa Ulssøns prægtige Borg, og smilede ofte for at skjule de Elfsøystaarer, som siden Rudolfs Besøg og pludselige Bortreise saa ofte glindsede i hendes skønne livlige Øine. Men Marnas smukke Moderblis skuffedes ikke af de flygtige Smil, og snart laae Datteren grædende ved hendes Hjerte og tilstod hende, hvad hun allerede vidste. „Tab ikke Modet, mit Barn! — sagde den trøstende Moder — har han dig saa kjær, at han vovede sit Liv for at see dig, saa vil han vist ikke forglemme dig i fjerne Lande, og vi see ham visstelig igjen, naar gunstigere Stjerner smile; har han end ikke aabnet sit Hjerte for dig med Ord, saa har hans Blik dog sagt saa meget, at selv jeg forstod det, og Bonahvedes Søn.

kan jeg ikke mistroe, hans ædle Sjæl taler klart i hans Mine, og deres stumme Tale skuffer dig ikke."

„Laf du gode Moder! — sagde Elna og rødmede — du kjender mit inderste Hjerte, og veed saa kjærlig at sige mig Alt, hvad jeg selv vilde sige, hvis jeg havde Ord til hvad jeg føler i disse Dage. Den ædle Rudolph holder vist meget af din Elna, Moder! — o! saare meget; men Fader hader ham jo til Døden, og han kan vist aldrig komme her meer. Nu er han vel endog gaaet i Krigen; det troer jeg vist var hans Besslutning: han talede saa varmt om den store Valdemar, og hvor herligt det maatte være at tugte Venderne under hans herlige Himmelsfaldne Korsbanner."

„Vi vil bede for ham — sagde Marna — saa kommer han nok med Seier igjen. Ogsaa for hans Ven vil vi bede, den muntre lyshaarede Yngling; ham lagde du nok slet ikke Mærke til, Elna! han forekom mig som en venlig Skjtsaand fra fjære forbigangne Tider, og naar jeg saae paa ham, blev jeg saa underlig tilmode, som om mit Hjerte havde kjendt ham forlænge siden. Saadan har jeg drømt

mig at din Broder maatte see ud, som de grumme Underjordiske berøvede mig. — Al! hvi kunde jeg ikke omfavne ham og kalde ham Søn! men det var vel kun en Drøm; min elskede Førstefødte seer jeg vist aldrig i denne Verden — Gud veed om jeg seer ham hifset; han blev mig jo rovet for han var indviet til det evige Liv."

„Grød ikke, du gode Moder! — sagde Elna og kyssede Taarerne bort af den fromme Marnas himmelblaa Pline — du seer vist min Broder igjen, hvis han lever, og hvorfor skulde de Underjordiske vel have dræbt et uskyldigt Barn?"

„Det maatte de dog heller — sukkede Marna — end opdrage ham i Hedenskab og Ugudelighed."

„Men ere de Underjordiske da saa onde? — spurgde Elna — dersom Surting, som du jo troer, er eet af deres Børn, som de har lagt i Buggen for dig istedetfor min Broder, saa kan de dog vel ikke være meget værre end han. Migtignok seer han vanstakt og hæsliq ud, og driller Pigerne slemt i Stegerset naar han er hjemme, og de lade ham høre, at han er en Dværg; men han er dog med alt

det en godmodig lille Spasmager, og jeg har aldrig rigtig funnet blive vred paa ham. Han har rigtignok tit stjaalet mine Skoe under Bordet, forstemt min Luth, og lagt Skadewæg i Neden til mine Duer; men da jeg græd over min ny elfenbeens Bæverspole, som du nok husker, han havde gjort sig en Tandstikker af, saa gav han mig jo den smukke Guldspole istedet, og jeg har aldrig været saa hurtigt og kjent, som siden jeg fik den. Med den har jeg idag saaet Rudolphs Billede særdigt; det ligner ham herligt og seer ud som det var malet. Du skal siden faae det at see, Moder! men saa maa du love mig, at tie stille dermed for Fader. Surting har jo ogsaa været god imod Rudolph og det unge Menneſke, du holdt saa meget af, og skaffet dem bort herfra, da Fader var saa vred. See det var jo dog kjent af Surting, og at han intet ondt eller haardt Hjerter har, mærkede jeg tit naar jeg spille og sang: han græd jo altid hvergang jeg sang Visen om den stakkels Havfrue, som han selv har lært mig. O! du maa troe, Moder! de Underjordiske ere ikke saa flomme, hvis ellers

Surting er een af dem, og der ikke er to Slags, som jeg næsten skulde troe, efter alle de underlige Ting man fortæller om dem."

"Bogt dig mit Barn! — sagde Marna — og beed flittig de Bønner, jeg har lært dig! du staaer ellers Fare for at lære dette tvetydige Folk alt for vel at kjende. Har de aldrig viist sig for dig i Drømme?"

"Da jeg var lille — svarede Esna — har jeg ofte drømt om nogle smaa venlige Væsner, som lege og dansede om mig; men det har jeg altid troet var de smaa Gudsengle, hvorm du har fortalt mig saa meget Smukt, og det sagde du ogsaa dengang selv, da jeg fortalte dig det. Natten før end Rudolph besøgte os drømte jeg ogsaa saadant Noget; men kan ikke ret huske hvad det var. Saa meget veed jeg kun, at jeg snart blev glad derover og snart igjen bange; thi Nogle saae mildt til mig og dansede og de vare hvide i Ansigtet, men havde rigtignok store Hoveder og smaa Been ligesom Surting; Andre syntes derimod vrede paa mig og truede, og de syntes mig vare sorte i Ansigtet."

„Hvad havde du tænkt paa den Aften da du lagde dig til at sove?“ — spurgte Marna.

„Paa Rudolph, kjære Moder!“ sukkede Elna og rødmede; og Marna formanede nu den elskende Møe til altid at indslumre med gudsfrygtige Tanker og ikke glemme Gud for noget Menneske. Hun læste ogsaa sin Aftenbon først hvergang hun gik til Sengs; men sov dog altid ind med Tanken om Rudolph, og hvad han havde sagt til hende fra den første Gang hun saa ham til han sidst forlod hende, og af ethvert af hans Ord vilde hun saa gjerne udfinde noget Fortroligt og Hjerteligt, som ogsaa altid lykkedes hende. — En Nat blev Rudolphs Billede saa levende for hende, at hun slet ikke kunde sove; men henimod Midnat blev hun ængstelig, kastede sig urolig hid og did paa sit Leie, og det var ligesom hun ahnede, at Rudolph var i Fare, og at en Ulykke forestod dem Alle. Marna laae ved hendes Side, og syntes ogsaa at være urolig i Drømme. Den beængstede Elna strakte allerede sin Haand ud for at vække hende; men holdt pludselig inde, og saa med Forundring,

at Gulvet aabnede sig i Sovestammeret, og to smaa Dværgefolk, en Mand og en Kvinde, steg op af Jorden. De vare iførte gyldne Klæder og havde smaa Guldfroner paa deres Hoveder. Deres Haar var hvidt som Sne, og deres Ansigtstræk gamle og rynkede. De havde et langt sort Flor i de smaa Hænder, nærmede sig til Sengen med langsomme Skridt, og saae paa den forbausede Møe med en kummerfuld medlidende Mine, og Dværgekongen sang:

„Paa Ravnevinger

Sig Ulykken spinger

Over Land over Sø;

Snart svæver den over vor Blomsterøe.

Med tunge Vinger den skal bortveire,

Som Støv fra Jorden, en Menneskeslægt.

Forgjæves vor Yndlingsøe vi omleire;

Den store, mægtige Haand skal seire,

Som vælted over os Bjergenes Rægt.

Men vil du leve,

Til os dig betro!

I vor dunkle Bolig du tryk skal boe,

Dg Døden skal svæve
Med Centnervinge
Over dit Hoved, mens Liggklokker ringe,
Dg ikke dig krumme et Hovedhaar.
Men naar Nøden bortgaaer
Dg Betsignelsen kommer,
Skal du opstaae af Jorden som Blomsten i Vaar
Blandt Grave til smilende Sommer."

— Han sang og Dværgedronningen sang:
„Fare Moe!
Du skal ikke døe;
Hust paa os, naar Nøden er stor!
Vi skal aldrig glemme,
Du trosted vor Yndling med Søsterstemme,
Dengang han var fremmed paa Jord.
Nu maae vi dig bringe
Det sorte Flor;
Indhyl dig i det, naar Klokkerne ringe
Dg Sorgen er stor!
Naar Glæden gienkommer
I Timernes Dands,

Dg Smilet gjenfødes i Taareglæde,
Da skal vi dig bringe i smilende Sommer
Din Brudefrands."

Nu boiede de to sølsomme Gæster deres kronede Hoveder, nedlagde Floret ved Elnas Seng, og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare opstegne. Den bæængstede Møe laae ubevægelig endnu og saae stift hen for sig; hun syntes endnu at høre deres sørgelige Sang under Jorden, og gyste ved det sølsomme Varsel. Forgjæves havde hun anstrængt sig for at tale til de underlige Fremmede; Angesten havde bundet hendes Tunge, og hun var nu først istand til at røre en Haand og vække den sovende Moder, hvem hun strax fortalte Alt hvad hun havde seet og hørt, og til Beviis paa at det ingen Drøm havde været, tog hun det sorte Flor op og rakte det til den forbausede Moder. „Ja det er kun alt for vist — sukkede Mar- na — det har været de Underjordiske, og visselig! en stor Ulykke forestaar os; men lad os berede os til at modtage med Hengivenhed og Taalmod hvad

Sorrig og Nød Gud end vil tilskikke os! Afgrunden's Hænder have ingen Magt over os, og hos dem vil vi ei heller søge Hjælp eller Trøst. Lov mig det, min Datter! ja sværg mig det til med en hellig Eed, at du ikke vil tage din Tilflugt til de Underjordiske, om Nøden aldrig vorder saa stor! Kun Een er vor Frelser i Liv og i Død, og naar al Mennekehjælp svigter, skal han dog bevare dig, om hele Verden saa forgaaer for dine Øine. Sværg, mit Barn! sværg, at du aldrig vil betroe dig til de Underjordiske!"

„Ved Alt hvad Helligt er, Moder! aldrig" — sukkede Elina, og sank grædende til Moderens Hjerter.
„Saa kan jeg døe rolig for dig, naar Gud vil — vedblev Marna og foldede sin Hænder i den samme Datters Favn — du vil aldrig forglemme hvad din Moder har lært dig, og dig skal jeg visselig møde igjen, hvor alle Frelste forsamles i Herren. Al, kunde jeg kun haabe det samme om din Broder, og om din Fader, din ulykkelige vildfarne Fader; saa skulde Intet forstyrre min Fred, naar disse Øine briste." — Her gvalte Taarerne den be-

fyrrede Hustrues Stemme. Hun gruede for sin
Egteherres Salighed; hun tog for evig Afsked
med ham i sit Hjerte, og hendes hede Taarer blan-
dede sig med Datterens.

„Maaskee min Tid snart er udrundet — vedblev
hun med bævende Stemme — ogsaa jeg har seet
underlige Ting i mine Drømme; men en trøsten-
de Stemme har jeg ogsaa hørt. Den sagde mig,
at min Førfædte lever, at jeg eengang har seet
ham, og skal see ham igjen i min sidste Stund.
Men hvorledes, begriber jeg ikke; thi han skal
være langt borte, naar jeg seer ham, hans Haand
skal ikke tillukke mine Øine; men det skal din,
min elskede Søn! — Græd ikke Barn! vi vil vaage
og bede tilsammen, til Gud adskiller os; vi vil kaste
al vor Sorg paa Herren, og han skal ikke forlade
os i Evighed.“

Under fromme Bønner og gudelige Sange til-
bragde nu Moder og Datter denne ængstelige Nat,
og da Solen frembrød, gif de trøstlig til deres
huuslige Syssler, og ventede med Tillid og Fortrøst-
ning det Kommende. Men da flere Dage gif hen

og ingen Ulykke hændtes, lode de Ængsteligheden fare, og erindrede kun stundom hiin varselfulde Nat, som en ængstelig forsvunden Drom.

Til Ulsson havde de Intet hørt siden hans Vortreise, men snart bragde Rytet dem glade Tider om Rudolphs og Sigurds Heltesærd, som blandt de tappre Brødre allerede vare Vendernes Skræk og den store Valdemars Stolthed.

Flere Gange havde de allerede tugtet Venderne til Sees, og den burgunderholmske Brodersnekke havde altid været raskest til at entre; thi havde Eisten først hugget sin lange Tresfork i en fjendtlig Snekke, saa gav han før Slip paa sin Arm end paa sit Bytte; mens han halede og holdt fast, sprang Sigurd og Brødrene om Bord. Naar saa Eisten sprang dem til Hjælp, var Døkket snart ryddeligt og Venderflaget strøget. Naar da Valdemars røde Flag vaiede stolt over Seierherrernes Hoveder, klang Halsdans-Harpe paa den fremmede Stavn, og Kongen hørte glad de tappre Brødres Seierssang. Saasnart en Snekke var erobret, stod Rudolph ved Forstavnen og nedstyrtede i Dy-

bet de Afgudsbilleder, hvormed altid de hedenske Snekker vare forsynede. Engang bad Sigurd ham faaane et saadant Billede, som syntes ham forfærdiget med sjelden Kunst, og vel værd at gjemmes som et kosteligt Bytte; men da blev Rudolph saare vred, og da Dværgeren ogsaa lod et Par Ord falde til Berømmelse for det kunstige Billede, sparkede Rudolph det saa hidsig over Bord, at Dværgeren af Banvare fik et Stød i Ryggen og fulgte med. I samme Øieblik var Sigurd over Bord, og havde Dværgeren fat i Nakken for at trække ham op; men da han ikke kunde svømme, drog han ham kun dybere ned med sig. Men nu sprang Rudolph bag efter og reddede dem Begge.

„Jeg havde nær taget feil og takket dig Ven!
— sagde Sigurd, da han kom op og rystede Vandet af sig — men her er egentlig Intet at takke for; du er saa hidsig, at du sparker baade Guder og Menneſker i Sæen.“

„Lad nu det være godt igjen — svarede Rudolph og rakte Vennen sin Haand, ja flappede endog Surting paa Kinden — nu ere vi jo alle

Tre blevne fjelede, og saavel du som den hedenske Pusling der kan trænge til at døbes veed jeg. I har med det samme dog lært saameget, at I ikke kan frelse Jer selv, trods al eders Kunst, om I ogsaa har en Vendergud med Jer paa Dybet."

"Jeg skal snart kunne svømme ligesaa godt som du," sagde Sigurd.

"Gud-give — svarede Rudolph — at du lærte det saa vel, at du kan naae Land, naar den store Snekke synker med os Alle!"

"Jeg var tilfreds, I to Venner engang vilde ordentlig forliges, eller ordentlig slaaes — afbød den stærke Gisten dem — skal jeg engang stille eders Trætte ad, er jeg bange, Ingen af Jer vinder Stort derved."

Hverken Rudolph eller Sigurd saae mildt til Gisten da han sagde disse Ord. "Syng os en Vise, Broder Halsdan!" — sagde Guttorm nu hastig, thi han frygtede at Rudolph eller hans Ven skulde give Gisten Svar paa Tiltale, og bringe hans vilde Bersærkerblod i Oprør. — Da greb Halsdan sin

gyldne Harpe, og mens Heltene atter bestege deres Brodersnekke og toge Venderskibet med paa Slæbetouget, sang Barden høit :

Til Kæmpedysten
Paa Hedningkysten
Staaer Heltens Hu ;
Der staaer nu Møen
Dg seer paa Søen
De flyvende Snekker med Gru.

Hun vrider Hænder,
Dg grant hun kjender
Det røde Flag :
Fra Sjolunds Skove
Paa sorten Dove
Blodhævneren kommer idag.

Ja see! han stander
Ved Korsets Banner —
Flye, bange Møe!

Bind Sværd ved Belte!

I Hedninghelte!

For Valdemars Haand skal I bære.

Han Kæmper følge

Paa stolten Bølge

Med Seierssang;

De danske Hænder

Den Viking kjender,

Han kjender og Sværdenes Klang.

Snart skal de klinge,

Som Klokker ringe

Til sorten Grav.

Til Kæmpedysten

Paa Hedningkysten

Vi støvne med Sang over Hav.

Saa lød Halsdans Sang, medens Venderkysten viste sig i det Fjerne, og Kamplysten hørte Heltens Bryst. Brødrene omfavnede hverandre og sang med; og Sigurd flappede i Hænderne af.

Glæde over det skønne fremmede Land, som vinkede ham til nye Seire, og nye eventyrlige Hændelser. — Ofte saae han ud over Havet og tænkte paa den skønne Havmøe, og stundom syntes han ogsaa langt borte at skimte hende dandsende paa Bølgerne; men snart var det skønne Syn igjen forsvundet, og hans Hu stod atter til det fremmede Land og til den raske Heltesfærd blandt de herlige Brødre. Rudolph var ham vel bestandig kærester af dem Alle, uagtet de næsten hvert Øieblik tvistedes; men Vildmanden Eisten syntes han ogsaa godt om, og kunde næsten bedre komme til Rette med ham end Nogen af de Andre. Kæmpen taalte ogsaa mangen overgiven Spøg af den raske, livsmuntre Yngling, som han neppe havde taalt af sine egne Brødre.

Den kloge, besindige Guttorm var derimod slet ikke Sigurds Mand; men gjerne hørte han paa Halsdans Sange. En vis sværmerisk Tungsind som bestandig hvilede over Skjaldens blege Helteaasyn, og som han med Magt syntes at ville bortjage ved Kamp og Strængeleeg, gav ham noget Tiltrækkende

og Løndomsfuldt, som Sigurd ikke kunde forklare sig; men ofte syntes han underligt at samstemme med ham, naar han tænkte paa den skønne Havmøe, og mangengang søgte han stor Trang til at tale med Halvdan om hende; Rudolph vidste han nok vilde kalde hint Syn et bedaarende Blændværk, og reent fordærve ham Glæden over sin sølsomme Veninde.

Lit saae Rudolph tilbage mod sin forsvundne Fædreneise, og da steg altid et lønligt Længselsul fra Heltens Bryst, og fløi bort over Havet til den forladte Elna. Da forstod Sigurd sin Ven og trykte taus hans Haand; men taledes aldrig om hans Elskov i Elstens Nærværelse; thi Kæmpen lod Haant derover, og blev altid vred naar der taledes om Livinder og om Elskov, ja han havde nær engang slaget Halvdans gyldne Harpe istykker, fordi Barden greb nogle smeltende Kjærlighedstoner deri, som skræddede for kjælent og sygeligt i den stærke Broders Øren.

Nu steg Heltene i Land, og plantede sjungende Baldemars Korsbanner paa den hedenske Kyst. Venderne lode dem uhindret stige i Land, for siden

at affkjøre dem fra Søen og nøde dem til et Hovedslag høiere oppe i Landet, hvor de med deres overlegne Mandetal haabede ganske at tilintetgjøre de dristige Fremmede. Men Valdemar lod en forskandset Leir opslaae ved Strandbredden, og besluttede der at oppebie en Forstærkning fra Sjølund, som om faa Dage kunde ventes.

I denne Mellemtid foresaldt der hyppige Tvekampe mellem enkelte Helte, og det var da gjerne Rudolph og hans tappre Brødre som mødte eller udfædte de vendiske Stridsmænd. Eisten vilde aldrig slaaes med ringere end tre ad Gangen, og Brødrene fra Burgunderholm bleve snart ved deres Heltedåd mod ligesaa frygtede af Venderne, som ærede af Kongen og deres Stridsbrødre. Sigurd blev snart ligesaa bemærket for sin Snildhed og Raskhed, naar han alene med Surtung paa sin lette Ganger strefede dristig rundt omkring mellem begge Leire, og ofte bragde vigtige Tidender tilbage om Fjendens Stilling og Forhavender.

En Dag bragde han en deilig Vendermøe med sig til Leiren, som han paa sin raske Ganger havde

bortført ligesom Fiendens Dine. En ung Vender kom strax efter farende og udæskede ham til Tvekamp for hende. Sigurd svang sig munter i Sadelen og fløi ham imøde. Kampen var hidsig, men Sigurd blev Seierherre, og blussende af Harm og Skamfuldhed stod den unge Vender afvæbnet for ham, blottede sit Bryst, og bad ham fortvivlet støde til. Da græd den skjønneste Møe for sin Brudgom; men da Sigurd saae det, tog han hende venlig ved Haanden, og gav hende tilbage til den forbausede Yngling, som græd af Glæde, styrkede ham om Halsen tilligemed sin Brud, og kysede ham. Den skjønneste Piges Kys blussede endnu paa Sigurds Læber da det lykkelige Par var forsvundet. Da rystede Rudolph Bennens Haand og sagde: „Sigurd! det var en god Gjerning; men hvad vilde du med Pigen?“ — „Fortjene det Kys, hun gav mig — svarede Sigurd — det var sagtens en saadan Dyst værd; men det var dog ikke dig, skjønneste Havmøe!“ sukkede han hemmelig, og saae ud over Havet.

Aftenen før Slaget sad Brodrene sammen i deres Telt, og Sigurd midt iblandt dem. Surting

Fogte Vin til dem udenfor Teltet, og bar den frem i de dampende Bøgere; men Rudolph drak Vinen Kold og øste den selv i sit Bøger. En høitidelig Stemning var udbredt over dem Alle, selv den vilde Eisten tryffede ofte med stille Jnderlighed Brødrenes Hænder, og foer ikke saa ofte op som ellers og slog i Bordet for dem. „Imorgen bliver det en varm Dag, Brødre! — sagde Rudolph — Gud veed om vi sidde meer saaledes sammen i denne Verden.“

„Derfor vil vi ogsaa drikke trofast sammen i aften — svarede Eisten og tømte sit store Bøger — og imorgen vil vi ret slaae os løs; jeg har længe trængt til at faae ordentlig Lust her, og faae sat paa de Hædninger alle tilsammen, at man dog engang kunde faae noget Dygtigt at rutte imellem.“

„Jeg vilde kun ønske — sagde Rudolph og pegede paa Sigurd — at vor brave Ven der var en Christen som vi Andre, saa vidste vi dog hvor vi Alle skulde samles, hvis Nogen af os imorgen skulde savnes ved Nadveren.“

„Sorg ikke derfor, Ven! — afbrød Sigurd ham — jeg har ikke isinde at blive liggende paa

Valen i Morgen og faste; jeg agter lystig at see
Doden under Vine, saa har den Intet med mig at
ffasse, og Hvo vil spørge hvor vi skal samles saalæn-
ge Sværdet er heelt i vor Haand?"

„Ret saa!" sagde Eisten og rakte Ynglingen sin
vældige Kæmpehaand; men Rudolph rystede paa Ho-
vedet og taug. Da tog Halsdan sin Harpe og sang:

Brødrene sidde tilsammen i Qvel,

Bægerne dampe i Leiren;

Kinderne blusse, og Ynglingens Sjæl

Drømmer om Kampen og Seiren.

Marle i Morgen naar Hanerne gale,

Flammerne freidig i Striden vi svale,

Sværdet skal knuges og Skjoldene brage,

Heltene bløde og Qvinderne flage.

Herren, som raader for Liv og for Død,

Veed om vi samles ved Aftenrød.

Med Sværdet i Haanden og Skjoldet under
Hovedet lagde Brødrene sig til Hvile i Teltet, da
det blev Nat; men da Alt var stille i Leiren, og

Maanen straaledde venlig og fredelig paa de blanke
Skjolde og slebne Hellebarder, stod Halsdan op, tog
sin Harpe med sig og vandrede aleene ud under den
fri, stjerneklare Himmel, som nu og da gjennemtræng-
tedes af enkelte Lynglimt i det Fjerne. Sigurd kun-
de heller ikke sove, han hørte Bølgerne pladske mod
Strandbredden, og syntes i deres sølsomme Brusen
at høre den skønne Havmøes Stemme; han kom
hendes Sang ihu, og gik ud til Strandbredden for
at see om hun vilde holde Ord, og lade sig høre og
see for ham i den tause fortrolige Midnatsstund.

Paa en Kæmpehøi ved Stranden saae han Hals-
dan sidde paa en Steen med sin Harpe paa Skjødets.
Sigurd gik ubemærket forbi og hørte ham synge:

Der blomstrer saamangen en deilig Møe

Paa Verdens Øe;

Men Ingen jeg min tør kalde.

Som Maanen mellem de Stjerner smaa

Jeg Een dog saae;

Nu seer jeg kun hende af Alle.

O Maane! du svæver med hellig Glands

I Stjernedands,

Og Ingen kan dig neddrage.

For høit du smiler, o Kongemøe!

Men jeg kan døe,

Og svinge mig til dig saa fage.

Af! Lynglimt! vilde du Maanen naae?

Du maa forgaae,

Og synke i Matten tilbage.

— O Lynglimt! jeg følger din Flammegang:

Med Harpeklang,

Jeg blusser og slukkes saa fage.

„Arme Halsdan! er det saadan fat med dig? —
sukkede Sigurd, og skyndte sig bort for ikke at for-
styrre den vemodige Skjald i sine Elskovsdrømme —
var der ikke saameget Skjönt og Elskeligt i Verden,
stod jeg selv maaskee Fare for at synge i samme
Tone; men var min Havmøe endog den største Kon-
ges Datter paa Jorden, saa var hun dog et Men-
neske, og jeg skulde ikke tabe Modet.“

Medens Sigurd henfaldt i disse Tanker, gik han uden at tænke derpaa langt bort fra Leiren og tabte Høien af Sigte, hvor Halfdan sad med sin Harpe; men Havet forlod han ikke, og da han tilsidst stod stille og betragtede den skønne bævende Søloftotte, som Maaneffianet dannede henover Bølgerne, hørte han langt borte en sølsom Strængeleeg, som blandede sig melodisk med Bovernes Risten, og han kjendte Havmøens liflige Stemme, som tonede vemodigt til den fjerne Strængeleeg:

Paa Kysten sove

Heltene rolig;

Paa blanke Bøve

Skinner Maane og Stjerner fortrolig;

Men Havets Møe har ei Noe.

I Hjertet ulmer

Evige Lue;

Naar Barmen sulkmer,

Vinker Jorden og Himmelens Bue;

Men Havets Møe har ei Noe.

Hvo gaaer saa silde
Eene ved Stranden?
De Stjerner spille,
Blinke venligt til Vandringsmanden;
Men Havets Møe har ei Roe.

Jeg kjender noie
Ynglingens Pantser,
Hans havblaa Øie
Smiler venligt, og Havmøen dandsfer;
Men aldrig meer faaer hun Roe.

Nu saae først Sigurd den skjønneste Møe; hun
svævede let hen over Bølgerne som hun dandsede,
de lange vaade Lokker vare bekrandsede med Siv og
Søblomster, og skjulte slagrende de sneehvide Skul-
dre og den skjønneste jomfruelige Barm. Hendes Kin-
der vare blege; men smilede blidt og huldtsaligt i
Maaneskinnets. I Armen holdt hun den gyldne Luth,
og over den venstre Skulder hang et blaat Silke-
Skjærf, som svævede yndigt hen over Bølgerne, me-
dens hun nærmede sig den forbausede Yngling og
hvidskede fortrolig med den nyunnende Stemme:

Frygt ei din Veninde

Paa Havsens Bund!

For Jord og for Himmel hun ei vil forblinde

Dit Bie i Midnattens Stund.

Hun vil dig kun bringe

Et Venskabspant;

Med det skal du fro over Valen dig svinge;

Til Livet din Stjerne dig bandt.

Men jeg maa bortsvæve

Paa vildene Søe,

Kan du ei til Jord og til Himmel mig hæve,

Da maa jeg som Havskummet døe.

Svimlende udstrakte Sigurd nu sine Arme for
at ile mod det elskede fortryllende Syn, da var det
forsvundet. Det var ligesom det skønne Billede bort-
smeltede med Bølgerne, som rullede bort ved hans
Fod med en underlig vemodig Klang; men paa Ry-
sten laae et deiligt blaat Arelsfjærf. Det bandt han
om sit blanke Harnisk, og gik langsomt tilbage til

Brødrenes Telt, i søde sølsomme Elfskovsdrømme, og saae ved hvert Skridt tilbage til Havet efter det soundne Tryllebillede. — I Leiren var endnu Alting roligt; kun af og til stødte de vagthavende Krigere i Luren; men det var lange dybe Toner, som kun tilkjendegave, at de vare aarvaagne. Hvaldan sad med foldede Hænder og blundede, med Hovedet lænet til sin Harpe. Nu lagde ogsaa Sigurd sig til Hvile, og forsøgte at blunde en liden Stund, forinden Krumhornets Tordenrøst ved Larkens første Slag vilde kalde ham og de slumrende Helte til Kampen.

Førend Solen stod op var der muntert i Leiren; de flebne Glavind klang vældigt ved Heltenes Lænder, og Morgenrøden glødede paa de tusinde blanke Skjolde. Nu toned Lurerne og Krumhornene, og den lange Helterække drog ud over Skandsbroen og stillede sig i Slagorden paa Sletten ligeover for Fjenden. Kun nogle faa saarede Krigere bleve tilbage i Leiren tilligemed Gurting, hvem det, naftet Sigurds Forbøn, var strængelig forbudet, at følge med denne Gang. Hans Forretning var den Dag at passe de Saarede, og drage Vindebroen op og ned for Krikerne. Nu var det først at Sigurd og Brødrene fra Burgunderholm ret saae Dannerkongen i sin fulde Glands og Herlighed; de vare i Slagordenen komne næst ved hans Side blandt hans udvalgte Steidsmænd, og blussede af Glæde og Lyst til at kæmpe under Skjoldungens Pine. Selv den vilde Eisten syntes at blues for det kongelige

Helteblik, og det var førstegang han, med fuld Bevidsthed af sin Kæmpekraft, dog ligesom følte sig underordnet af fremmed Landskønhed ved Siden af en Mand, som dog i Legemsstørrelse ikke var hans Lige. Naar Halvdan saae paa Kongen, glødede hans blege Kinder, og Sigurd saae da stundom en Taare i Bardens Øie, men som strax ligesom fortæredes af Flammen i hans modige Blik. Rudolphs alvorlige fromme Helteaasyn lyste som forklaret i Morgensoelen; thi han bar det hellige Korsbanner, han følede sig hædret ved Kongens Tillid og underlig opslammet, under det susende Banner, som viftede over hans Tinding, lig Vingeflag af himmelske Aander.

Nu saae de Vendernes Hær i Slagorden ligeoverfor. Kongen holdt en kort og fyndig Tale, hvorpaa Krigerne knælede, bad deres Morgenbøn og befalede sig Gud i Vold. Sigurd lagde ikke Mærke hertil; men stod med Sværdet i sin Haand ved Rudolphs Side og betragtede sit Arelskjærf, hvorpaa han nu opdagede nogle underlige Tegne, som lignede Runeskrift. Nu reiste Rudolph sig og saae medlidende paa sin fordybede Ven; "hvad tænker du

paa? — spurgte han — er det Arelsfjærf vsaa en Gave af den forherede Dværg? fast det fra dig Ven! det drager din Sjæl kun fra Himlen, og vender dit Die mod Jorden."

"Jungenlunde — svarede Sigurd — seer du ikke, det har Himmelen som Havets Farve, det minder mig underfuldt om det Høie som det Dybe, og er mig dog en Gaade som hele denne skjønne forunderlige Verden. Du forstaaer mig nok ikke, Rudolph! — vedblev han og greb Helstens Haand — saare Meget forstaaer jeg heller ikke hos dig; men derom er her nu ikke Tid at tale. Idag skal vi endnu engang stride fro ved hinandens Side; men adskilles maae vi dog vel engang, lov mig da nu, at du ikke vil forglemme mig, om vi end aldrig see hinanden meer i denne Verden.

„Kjære Sigurd! — sagde Rudolph, og trykkede ham fast til sit pantsrede Bryst — du er mig ikke idag som du pleier; men saadan huer du mig bedst, og vil Gud, skal vi vist engang forstaae hinanden tilfulde, og samles endnu broderligere og inderligere under dette hellige Banner, end idag."

Nu begyndte Slaget, og Bennerne fik Andet at tage Vare, end at samtale. Kampen var hidfig paa begge Sider, og vedblev saaledes til høit op paa Dagen. Sværdene brændte i Heltenes Hænder, Mange blødte og Mange faldt; men endnu var Seieren uvis. Hvor Kongen og de tappre Brødre stred, forstyrredes ofte Fjendens Slagorden; men paa venstre Fløi trængtes Valdemars Stridsmænd haardt. Da bød han Sigurd og Halsdan, som vare hurtigst til Hest, at iile hen og opmuntre de Betrængte. Sigurd trykkede Rudolph i Haanden og sloi afsted som en Piiil, og Halsdan sporede sin Ganger og fulgte ham. „Lyftig, Brødre! — raabte Sigurd — holder Ørene stive og følger mig!“ — derpaa rev han et Bauner ud af Haanden paa en Landsedrager, og kastede det midt ind blandt Fjenderne, og nu styrtede Stridsmændene frem med ham for at vinde det tilbage, og Halsdan sang høit under det vældige Naabenbrag:

Lad dem nu smage

Staalet med Klem!

Krebs gaae tilbage,

Men Kæmper gaae frem;

Banneret vinker hvor Fienden er tættest,

Lad os nu prøve hvis Ganger er lettest!

Den er en Helt som kan Banneret tage,

Den er en Pebbling som bliver tilbage.

Lad os nu see Hvo der vældigst kan ramme,

Dg om de Danske skal stande til Skamme!

Lad dem nu smage

Staalet med Klem!

Krebs gaae tilbage;

Men Kæmper gaae frem.

Under denne Sang stred Halsdan fremmest i
Spidsen for de opflammede Stridsmænd, og kappedes med Sigurd, om Hvo der først skulde faae det tabte Banner fra Fienden. Halsdan havde det allerede i sin Haand; men da ramte en fiendtlig Hellebard ham over Armen, og han tabte det igjen. Nu greb Sigurd det let og hurtigt, og svang det hoverende over sit Hoved; da faldt det venstre Fløi Overmagten og Bønderne veeg. Paa høire

Flot styrkede nu Rudolph med Hovedbanneret sig midt ind blandt Fienderne; den stærke Eisten fulgte ham med Kæmpeffridt og gjorde Plads med sit vældige Slagsværd. Guttorm blev heller ikke tilbage, og Krigerne fulgte de dristige Brødre. Kongen priste de Tapre; han slog selv som en drabelig Helt, og nedlagde Mange med egen Haand. Nederlaget var stort, og Seierherrerne forfulgte de flygtende Vender til Solen begyndte at dale. Da bød Kongen Krigerne standse. „Solen har seet vor Seier — sagde han — den skal ikke gaae ned over vor Brede; holder inde!“ Alle adløb, undtagen Eisten, som i sin Rase Intet ændrede, men blev ved at forfølge Fienden og slaae ned for Gode. Da blev Kongen vred; „Hvo er den Mand, som bryder min Fred og ikke adlyder? — sagde han — han skal visselig døe imorgen!“ „Det er min Broder — sagde Rudolph, og lagde Banneret knælende for Kongens Fod — skal han døe, saa lad mig døe med!“ — Kongen tang og hans Alsyn blev mørkt. — Nu havde Eisten udraaset; han kunde ikke naae flere Fiender, og vendte rolig tilbage til Brødrene og

den fortørnede Konge. Imidlertid saaes et sælsomt Syn i Vest, som tildrog sig Alles Opmærksomhed. I den luende Aftenrøde hørvede sig langt borte et deiligt Slot, som af det reenste Guld, ligesom i en fremmed fortryllede Egn; man saae Bjerge og ubekjendte Træer, og en Lust, man aldrig før havde seet i de nordlige Lande. Fra Slagordenens venstre Flot saae man tillige en Kriger fare bort, fast som han blev baaret gjennem Lusten paa sin hurtige Ganger; han tog Veien mod hiint fjernes Trylleslot, der trak sig længer og længer tilbage og tilsidst forsvandt, tilligemed den lynsnelle Rytter, i Aftenrøden. „Arme Sigurd! — sagde Rudolph — saa har atter et hedensk Blåndværk bedraget dig, og nu maaskee adskilt os for evig.“ Og Rudolph saae ikke feil; det var Sigurd. Han var blevet saa fortryllet af hiint skønne, henrivende Syn, at han ikke kunde modstaae sin hestige Attraa. Han maatte naae den fortryllende Bjergegn og det gyldne Slot, om han saa skulde ride efter det til Verdens Ende; det vinkede ham i Aftenrødens Glæde med uimodstaaelige Tilloftelser, og han

spregte affted uden at tænke paa nogen anden Ting i Verden. Forgjæves havde Halsdan advaret ham og kaldt ham tilbage; men Barden var saaret, og kunde ikke indhente den raske, forblindede Yngling.

Nu drog Hæren med Seiersfange tilbage til Leiren, og Alle vare glade undtagen Brødrene fra Burgunderholm, som savnede deres muntre Staldbroder, og vidste ikke, om Kongen vilde tilgive Eisten eller ei; thi Kongen holdt strængt paa sit Ord, og havde endnu aldrig formildet nogen Dom, naar den eengang var fældet. Endnu vidste Eisten selv ikke et Ord om Kongens Brede, og Halsdan, som nu kom til og fortalte, hvorledes Sigurd var forsvundet, havde heller Intet hørt dertil. Rudolph og Guttorm frygtede med Rette, at Eisten, hvis han fik det at vide, i sin Harmes Skulde forgribe sig mod Kongen selv, og gjøre Alting endnu værre: de rede derfor tause ved hans Side, og Halsdan sang heller ingen Seierssang denne gang. „Hvordan hænger det sammen med Jer Brødre? — sagde Eisten — drage vi ikke med Seier tilbage? og I hænge med Hovederne, som vi vare overvundne.

Sørge I maaskee for Sigurd? den Karl hytter sig nok selv; men hvis han ikke er faret til Helvede, som vel ingen Nød har, kan vi jo imorgen søge ham op, for med Venderne ere vi nok færdige dennegang.“

„Ja vel! — sagde Halsdan — lader os imorgen opsoge ham!“ Men Rudolph og Guttorm taug, og tænkte paa Kongens Ord om Eisten: at han imorgen visselig skulde døe.

Da de kom til Leiren, stod Dværgen paa Slandsen og heisede Broen ned for dem; men da han ikke saae Sigurd blandt Krikerne, blev han saare bedrøvet; hans Ansigt fordreiede sig tillige bittert og harmsfuldt, og Rudolph saae, at der foer Gnister fra hans Næse og Fingerspidser. Da troede han forvist, at Dværgen var et ondt Væsen, og vendte sit Sværdhefte truende imod ham. — De saarede Krigere, som Gulating havde pleiet, kom karske og lægede deres Stridsbrødre imøde, og Alle forundrede og glædede sig over deres hurtige Helbredelse; men Rudolph rystede paa Hovedet og huede det ikke.

Om Natten vare Krigerne lystige, og tømte hyppigt de stummende Bægere under jublende Seiers-
sange. Eisten fang og drak for dem Alle; men Vi-
nen smagte ikke Rudolph og Guttorm denne gang.
Halsdan havde listet sig bort fra Sværmen med sin
Harpe, og sad eene paa Kæmpehoien ved Stranden
i vemodige Elfskovsdrømme. Da saae han ligesom
en Qvindeskikkelse svæve hen over Bølgerne; de
brusede stærkt og uroligt, og han hørte langt borte
en underlig Sang, som tonede skjönt, men sorgmo-
digt, og forstummede efterhaanden, som det sælsom-
me Billede tabte sig mellem Bølgerne. Oftere syn-
tes han at den bævende Stemme gjentog:]

Far hen, mit Haab! far evig hen!

Han kommer ei meer tilbage;

Forglemmt mig haver min Hjertensven,

• Vil aldrig fra Dybet mig drage.

Synt dybt, synt dybt! usalige Møe!

Korshjertset er Himmelens Rige,

Som Havskummet skal du smelte og døe,

Skal aldrig til Livet opstige.

De fjerne Sørgetoner rørte underligt Halsdans
Hjerte, og den vemodige Skjælb syntes ganske at
glemme sin egen lønlige Kummer. Han greb heftigt
i de gyldne Strænge, og sang ud over Havet
med trøstende Stemme:

Far aldrig hen i Evighed!

Mit Haab om Himmelen's Rige!

Du, som svømmer mod Livets Bred!

Visselig skal du opstige.

Far aldrig hen! du salige Tro!

Du, som kan Bjerge hæve!

De, som i Dybets Huler boe,

Skal høit mod Stjernerne svæve.

Far aldrig hen! min Kiærlighed!

Har end du her ei hjemme.

Hvor høit du flammer Een kun veed;

Men han skal dig aldrig glemme.

Som drømmende gik Halsdan tilbage til Brø-
drene, og sad længe stille midt i Sværmen og tænkt-

te paa hiint underlige Syn; men rundt om ham
klang Driffesangene lystigt i Leiren, og Fallerne
flammede muntert mellem de mørkegrønne Tøge.
Da gik Kongen ud af sit Telt, for at see paa de
muntre Krigere. „Erfjoldungen leve!“ raabte de
Alle, da han gik forbi; men en vældig Ræmpestem-
me overdøvede dem Alle, og Kongen saae det var
den stærke Eisten, som raabte høiest og drak dyg-
tigst af dem Alle. Da skjar det ham i Hjertet for
den raske Kæmpe, og han fortroed, at han havde
dømt ham tildøde; men sin Dom kunde han ikke
gjenkalde, for den strænge Mandstugts Skyld, og
han gik med bekymret Hjerter videre. Nu saae han
Rudolph og Guttorm, som sadde tause ved de urør-
te Bægere, uden at bemærke hans Komme; og han
gik hen til Rudolph, slog ham venlig paa den bre-
de Skulder, og sagde: „det var dig, som bar mit
Banner idag; du holdt fast paa det, som en brav
Karl; forlang nu hvad du vil, og jeg skal give dig
det!“ — Da blev Rudolph glad: „tilgiv min Broder
Eisten — sagde han og bødende sit Ansigt for Kongen
— og giv alle os Brodre Orlov, at vi kan opsege

vor tabte Ven, Sigurd!" „Du har mit Ord — svarede Kongen — tager eders uregjerlige Broder med og drager med Fred, hvorhen I vil, I tappre Evende! Men først vil jeg dog give Eder Ridderflaget." Derpaa uddrog han sit Sværd, og slog Rudolph og Guttorm til Riddere. Nu kaldte han ogsaa ad Halsdan, og Barden modtog med glødende Kinder det hørdrende Ridderflag. Eisten, som var noget drukken, troede nu ogsaa, at Raden vilde komme til ham; men han sad saa godt ved sit Bæger, at han ikke gad reist sig for den Ære. „Det behøves ikke, Herre Konge! — sagde han — men vil I gjøre nogen Ære af mig, saa drik heller et Bæger Vin med mig! det veed jeg hvad er." „Nu vel! — svarede Kongen — du har selv flaget dig til Ridder idag paa Vendernes Vand, veed jeg; men du brød min Fred, og dit Liv var forbrudt. Nu driffter Dankongen Forlig med dig for din Broders Skyld." Derpaa tømte Kongen et Bæger, og Leiren gjenløb af Jubelsraab.

„Hvad var det, han sagde om Forlig? — spurgte Eisten, da Kongen var gaaet — jeg veed

ikke, at jeg og Kongen har havt noget Udſtaaende ſammen."

"Han drak din Skaal, Broder Eiften! — ſvarede Guttorm haſtig — og bad dig forliges kjønt med os her ved Driffelaugget; for han veed nok, du kan let blive hidſig."

"Det har ingen Nød iafſten — ſagde Eiften — jeg er ſaa from ſom et Lam efter ſaadan en Dyſt ſom i Dag." Nu tumlede Eiften ind i ſit Telt, han og Brødrene lagde ſig til Hvile, og Rudolph takkede Gud at det var gaaet ſaa vel af; men ſukende ſaae han hen til Sigurds tomme Leie, og ſtumrede ſilddig ind med varme Bønner for ſin forvildede Ven.

Da Brødrene om Morgenen vaagnebe, loe de Alle ad hverandre. "Hvordan er det du ſeer ud, Broder? — ſagde den Eine til den Anden — man har nok havt dig til Gjæk iafſtes ved Driffelaugget." De vare nemlig Alle ſværtede kulſorte i Anſigterne, og der var nær kommet Uenighed imellem dem, fordi den Eine loe ad den Anden, og Ingen vidſte af at han ſelv var ſort. Da Eiften mærkede at

han ogsaa var sværtet, blev han vred og greb til sit Sværd. „Den der har gjort os det Stykke Arbeid, skal faae med mig at gjøre“ — raabte han, og vilde uddrage Sværdet; men istedetfor Sværdebladet kom kun et langt Halmstraa af Skeden, og nu blev Kæmpen vred for Alvor og svor at dræbe hvem der kom ham nær. — Rudolph mærkede nu først at Dværgen var forsvundet, og at han formodentlig havde spillet dem dette Puds til Afsped. Paa de sorte Ansigter var der snart raadet Bod; men den Forhaanelse med Sværdet havde saaledes opbragt den vilde Eisten, at han ikke meer kjendte Ven fra Fiende; han slog Alting i Stykker, huggede vildt om sig med Stumperne af sin Rustning, og Ingen kunde komme ham nær. — „Tager eders Skjolde, Brødre! — sagde Guttorm, og tog Jernsilen frem — vi komme til at klemme og binde ham nu, skal han ikke gjøre en Ulykke paa os Alle.“ Forgjæves vilde Rudolph tale ham til Rette, den vilde Broder gav ham saadant et Stød, at han tumlede baglænds ud af Teltet; ikke bedre gik det Guttorm med sin Vølle:

det var forfildigt at tænke paa at komme ham nær.
Da tog Halsdan sin Harpe og sang:

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Naar saa vilst dit Die luer,
Græder Moder tit i Løn:
For din Salighed hun gruer.

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Af! naar Moder er bortgangen,
Glem da ei din Morgenbøn!
Glem den ei for Vaabenklangen!

Af! bedrøv mig ei engang,
Naar jeg slumrer under Møldet!
Glem ei hvad din Moder sang,
Da hun ved din Bugge lullede!

Lad din stærke Kæmpehaand
Ei paa Ven og Broder falde!
Sønderriv ei Blodets Baaud!
Lad mig samles med Jer alle!

Stille, Stille! Kæmpeson!

Naar saa vildt dit Dje luer,

Græder Moder tit i Løn:

For din Salighed hun gruer.

Den vilde Eisten havde allerede hævet sin Haand for at slaae Harpen i Stykker; men neppe havde han hørt de første velbekjendte Toner, førend hans Brede lagde sig, og han blev stille og blødhjertet som et Barn. Nu omfavnede han Brødrene hjertelig, viffede taalmodig Sværten af sit Ansigt, og samlede Stumperne af sin Rustning sammen igjen. Kun fortrød det ham, at hans gode Sværd var for-
dærvet. Forgjæves søgte han Mage dertil i den hele Leir; over ti Sværd splintrede han mod en Kampesteen for at prøve dem, og tilsidst maatte han nøies med Et, som kun krummedes lidet, naar han huggede med Lempe.

Nu toge Brødrene Afsked med Baldemars StrideAnand, og rede dristigen midt ind i det fiendtlige Land for at opsoge Sigurd, imedens alle de andre Krigere under glade Seiersfange gik om-

Bord for at vende tilbage til Sjølund med deres
fejersælle Konge.

Men neppe havde de stødt fra Land, førend en
Snekke med sorte Seil kom dem imøde; den bragte
de det Sørgebudskab fra Danmark, at den sorte
Død rasede frygteligt i Sjølund, og bortrev Mænd
og Qvinder i Tusendetal. Da forstummede de glade
Seiersfange, og Flaaden gled langsomt og stille
hen over Dybet, som til et Liigtog.

Imidlertid sad Sigurd hos den deilige, evig-
unge Morgana paa hendes gyldne Trylleslot, og
synes ganske at have forglemt hele den øvrige
Verden for al den Skønhed og Herlighed, som her
omgav ham. Mange Helte vare før ham blevne
bortrevne fra Valsen og et daadfuldt Liv af denne
mægtige Tryllerinde, hvis uforgjængelige Skønhed
havde smeltet de haardeste Hjerter og gjort de stær-
keste Kæmper til hendes Slaver. I hendes for-
tryllende Blomsterlænker bortdrømte selv den tappre
Holger Danske flere Menneſkealder, og hendes gyld-
ne Sale havde seet ligesaamange Elfskovseventyr,
som deres skønne Beherskerinde havde Tilløkkelser

og verlende Elskovsluner. Ved et Trylleslag kunde hun henslytte sit gyldne Tæflet til hvad Kant af Verden, hun vilde. Men i de nordlige Lande havde man hidtil ikke seet det; først efter hendes berømteste og stadigste Elskovshandel med den store Holger Danske syntes hun ogsaa at have faaet Norden kjær, og i den skønne Sigurd fra Burgunderholm troede hun nu at have fundet Holgers værdigste Efterfølger. Hos ham havde hun een Vanskelighed mindre at overvinde end hos de fleste andre Riddere: han var ikke Christen, og beskyttedes ikke af nogen hellig Indvielse, ei heller af nogen Helgen eller Skytsaand, som kunde aabne hans Dine og standse ham itide, naar et tryllende Blændværk henrev ham. Derfor behøvede hun kun at vise ham sit Trylleslot i det Fjerne, for i et Øieblik at lokke ham indenfor dets sølsomme Mure. Neppe havde Morganas underfulde Borg modtaget den raske, ubesindige Yngling, førend den nedladte Vindebroe rullede op efter ham, og adskilte ham fra den øvrige Verden. I samme Øieblik udstøttedes ogsaa af hans Sjæl næsten enhver Erindring

om det Förgangne; han saae og hørte kun de
 skjønne, nærværende Tryllerier, og blev strax mod-
 taget med Sang og Dands af en Skare deilige
 Jomfruer, som bekrandsede ham med Myrther og
 ubekjendte Trylleblomster, hvis henrivende Duft be-
 døvede hver alvorlig Tanke i hans Sjæl, og op-
 flammede alle Sandser forunderligt. Som beruset
 lod han Sværd og Pantser falde, og fulgte de
 dandsende Blomsterpiger, som under listige Elfskovs-
 fange førte den afvæbnede, drømmende Helt til den
 skjønne Morganas Hal. Der stod hun som en
 Skjønheds Gudinde i hele sin Rigdom af evig
 Ungdomsglands og yppige livsfyldende Under; et
 let, næsten gjennemsigtigt Gævnt omslagrede de
 elfenbeens Skuldre og den høie bævende Svane-
 barm, og sluttede sig i yndige Folder tæt til de
 runde, flintdannede Ledemod, medens hun smilende
 svævede den Fremmede imøde, og de lange, ravne-
 sorte Loffer nedrullede over Barm og Skulder. Et
 flammende Elfskovsblik fra den vidunderlige Skjøn-
 nes sorte, funklende Øine betog den forbausede
 Ungling al Fatning; han traadte spimlende et

Stridt tilbage, for ikke bevidstløs at synke i de alt for skjønne Arme, da aabnede hun de smaa deilige Rosenlæber, og sagde med en listig, kjærligtonende Stemme: „vær velkommen paa mit Slot, ædle Dannerhest! I er den første Gæst, jeg modtager i dette fremmede Land, hvor jeg først nylig har opslaaet min Bolig; bliv hos mig saalænge det behager Eder her! og I skal Intet savne af Alt, hvad eders Hjerter attraaer.“

„Skjønne Jomfru! — stammede Sigurd og rødmede — jeg veed ikke med hvad Navn jeg tør nævne Eder; thi jeg skulde visselig holde Eder for Mere end et Menneske, hvis I ikke med eders huldfulge Stemme modtog mig saa gæstfrit paa Menneskeviis. Hvorledes jeg er kommet hid, veed jeg ikke selv, og hvis jeg ikke følede Jorden under mine Fødder, skulde jeg næsten troe mig henslyttet i de høiere Elementaanders fortryllende Boliger.“

„En venlig Natur — svarede den Skjønne — følger mig allevegne, selv i disse vilde Nordlande, og hvad Naturen ikke giver, maa Konsten erstatte mig. Hvad Verden kalder Trylserie, er kun ved

Konst forhöiet Natur, ved dens hemmelige Kilder blomstrer Livsblomsten skjønnest, og har du Sands og Øie for dens Herlighed, favre Yngling! saa skal den her udsolde sig for dig i al sin Pragt og Skjønhed, og gjøre dig til det lykkeligste Menneske paa Jorden." Med disse Ord rakte hun Sigurd sin lilliehvide Haand, han bøiede svimmel sit Knæ for den Skjøne, og trykkede et brændende Kys paa hendes Haand, som hun gjengjeldte med et sagte Haandtryk, idet hun bøiede den runde Silfearm om hans Skulder og hævede ham af den ydmyge Stilling. Paa hendes Vink kom nu de skjøne Dandserinder igjen, og en henrivende Musik begyndte. To Floidøre aabnede sig til en sølsom paradissk Hauge, hvor alle Landes Værter og Blomster i yppig Mangfoldighed smilede ham imøde. I en Lovhytte stod et Guldtaffel, beredt med sjældne ambrosiske Frugter, og de hede Zoners Druenektar perlede lifligt i de blinkende Chrystaller. I de dunkle Buegange lyste underfulde Lamper gjennem Lovverket med mangfoldige forskjellige Farver, og sjerut i Baggrunden skinnede Maanen

blegt over Havet. — Ledfølget af Musikken og de dansende Blomsterpiger, førte Morgana sin forhausede Gæst til Tasselet i Lovhytten; og hun vederværgede sig nu efter Dagens glemte Daad ved den skønne Tryllerindes Side, og verlede allerede mangent fortroligt Ord med hende, medens den lette Druesaft gjød sin oplivende Tryllekraft i hans Arer. De dansende Piger trak sig efterhaanden længer tilbage, og Musikken gik gradviis over i smeltende elskovlispende Toner. Da dvælede den skønne Ynglings blaa syrige Pine oftere og længere paa den tillokkende Skjønne, som stundom, ligesom adspredt, lagde sin Arm paa hans Skulder, og hvidskede sagtere og fortroligere, naar de smeltende Toner henrev hende. Men naar en spørgende Aftenluftning bortpustede det forræderiske Gevandt fra den hvide blændende Barm, da rødmede hun, og drog Armen hastig tilbage, for at ordne den forstyrrede Dragt. — „Eders Norden er dog kold —“ sagde hun smilende — om jeg saa medbragde hele Sydens og Morgenlandets Varme og Liv; og den stærke Nordbo er det vist ogsaa næg-

tet, at blusse høit og frit, som den lykkelige Sydlænder, og nyde Livet i hele sin Fylde med glødende Sands for det Skønne."

„Troé ikke det, Skønne Jomfru!" — stammede Sigurd og greb blussende hendes Haand. — Han vilde have sagt Mere, men holdt pludselig inde; thi idetsamme hørte han Lyden af en Kilde, som rislede melodisk i en Grotte tæt ved Lovhytten; og det var ligesom en sød velbekendt Stemme klang vemodig for hans Øren gennem Kildens stille eenstonige Sang. En svag Erindring om den sørgende Havmøe opsteg i hans Sjæl, og han slap hurtigt den Skønne Morganas Haand og reiste sig. „Den Kilde har en underlig Lyd — sagde han — den ligner næsten et Menneskes Sang."

„Saameget desbedre! — svarede Morgana — saaledes opliver den Censomheden, uden at forstyrre dens Fortrolighed og No, og hvad den hører og seer, fortæller den kun Havets tause Beboere."

„Havets Beboere? — sagde Sigurd som i Drømme — ere de tause? o! sød er den Sang, som

toner fra Bølgerne — jeg elsker Havet over Alt, skønne Jomfrue! er her Udsigt til Havet? mig synes, jeg hører dets Brusen."

"Det tvivler jeg paa — svarede Morgana — det kan man kun om Natten, naar Alting er stille her, eller naar Søen er meget urolig; men Havet kan vi see her i Haugen, og hvis det glæder Eder, skal I faae Udsigt dertil fra eders Sovestue."

"Hav Tak, skønne Jomfru!" — sagde Sigurd adspredt, og gik sukkende ved hendes Side gjennem de sælsomme Buegange, mens han syntes at besinde sig paa en Drøm, som han forlængesiden havde forglemmt.

Hvergang han sukede, smilede Morgana hemmelig, og fandt sig smigret ved sin beskedne Gæsts Urolighed, som mærkelig tiltog, da han saae Maaenen skinne fjernt over Havet. Han talede kun Lidet; men med blussende Læber og med afbrudt Stemme. — Den skønne Morgana førte ham nu tilbage til Slottet og bad ham god Nat. De smilende Terner førte ham til Gæstestuen; og milde, kjæle Harpetoner — som naar sagte

Vindpust lege med Strængene — tonede længe i den
 fortunlede Ynglings Øren, og søgde forgjæves at ind-
 lulse ham i søde Elfskøvsdrømme. Ofte stod han op fra
 sit bløde Leie og saae ud over Havet, og da syntes han
 altid at høre ligesom fjerne, vemodige og varslende
 Toner, som underligt blandede sig med den kjælnes Har-
 peflang fra Morganas Haller, og han blev saa besyn-
 derligt tilmode; men vidste ikke hvad der fattedes
 ham, kunde heller Intet erindre sig tydelig af hele sit
 forgangne Liv. Han svimlede endnu ved at tænke paa
 Morganas Skjønhed, og alle de Fortryllelser, som
 her omgave ham; men besluttede dog at forlade
 Slottet den næste Dag, uden selv at vide hvorfor.
 Men da Morgenen kom, og han atter saae den
 skjønnne Morgana, saa var hans Beslutning glemt,
 og den kom kun igjen, saa ofte han vakte af sin
 fælsomme Glædesruus ved Lyden af en Kilde, eller
 naar han om Aftenen saae ud over Havet. Saa-
 ledes gik flere Dage hen, og dagligen vorte For-
 troligheden mellem Sigurd og den skjønnne Tryller-
 inde; men han har endnu bestandig sit blaa Arel-
 skjær, og saae ofte paa det, uden at erindre hvo

der havde givet ham det; dog var det altid ligesom en Ahnelse om noget Forbigangent holdt ham tilbage, naar han i en fortrolig Stund var nær ved at give efter for den Skjønnes alt for mægtige Fortrykkelser.

Sigurd var ikke den Eeneste, som beundrede den Skjønne Morgana; hendes Trylleslot, som saa pludselig var kommet til Syne, havde strax opvaakt stor Forundring hos Venderne, og mange unge Mennesker kunde ikke modstaae Lysten til at nærme sig det og betragte dets sælsomme Skjænhed nærvæd. Naar da Morgana stundom i al sin Pragt lod sig see paa den gyldne Altan, saa faldt de hedenske Ynglinger til Jorden, blændede af hendes Skjænhed, og tilbade hende, som en mægtig Gudinde. De opreiste Altare for hende, og forglemte for hende deres Afguder, saavelsom deres Elskede. Dette opvaakte stor Forvirring i Landet; de hedenske Præster frege høit over hende og kaldte hende en farlig Hæx, som skulde udryddes af Landet, førend de forladte Guder i deres Brede fortærede dem Alle.

Folkets Ældste holdt med Afgudspræsterne saavel som alle Fædre og Mødre, som saae deres Døtre forladte. Snart samlede en Hær imod Slottet for at bestorme og ødelægge det; men en dristig Hob forblindede Ynglinger forsvarede det, og daglig foresaldt der blodige Optrin uden for Borgen. Forsvarerne selv ansaae den for saa hellig, at Ingen endnu havde yovet at betræde den.

Men en Morgen nærmede en dristig Yngling sig Slottet og blev indladt. Vindebroen rullede op efter ham ligesom for Sigurd, og han blev modtaget paa samme Maade af de dansende Blomsterpiger, og ført for den skønne Morgana. Snart vandrede ogsaa han som en drømmende Elsker omkring hende, og glemte sin sørgende Brud og den hele Verden, i den fortryllede Blomsterrhage og dens mægtige Herskerindes gyldne Haller. Da Sigurd saae ham, syntes han at kjende ham; men erindrede sig ikke hvorfra, og ligesaadan gif det den fremmede Yngling. Det var den unge Bender, hvis skønne Brud Sigurd engang havde bortført; men frivillig givet ham tilbage igjen, efter hiin raske Seiersdyst. —

En Dag hørtes der et stort Skrig udenfor Borgen, som vakte Sigurd og den unge Thorvald af deres drømmende Tilstand; de grebe deres Vaaben og besteg Borgmuren, for at forsvare deres skjøne Herskerinde. Nu saae de fire Christenhelte i Spidsen for de Angribende, og de forvorne Ynglinger, som udenfor beskyttede Borgen, faldt for Fode i deres Blod for de drabelige Kæmpeslag. Det var Rudolph og hans tappre Brødre, som nu endelig havde fundet det fortryllede Slot, hvorfra de vilde udrive deres forblindedes Ven. Men Sigurd kjendte dem ikke; han slyngede forbittret et Kastespyd imod dem og ramte Rudolph saa haardt, at Brynien klevedes og Spydet sad i hans venstre Skulder. Da Rudolph segnede til Jorden, fortnede det for Sigurds Øine, og han syntes at høre den høie Krigers Stemme, som raabte: „Sigurd, Sigurd! det var din Ven du slog!“ — Men snart forjog Kamptummelen hiint ængstende Lyseglimt, der gik op for hans Sjæl som et flygtigt Lyn; thi nu blev Striden heftigere, og da Tisten saae Rudolph bløde, blev han saa rasende, at Ingen læn-

ger kunde staae ham imod. De saa vendiske Yng-
 linger, som endnu forsvarede Borgen udenfor, toge
 Flugten, og nu strømmede en heel Hær imod Bor-
 gen, for at storme den, med Eisten og Halsdan i
 Spidsen, medens Guttorm sørgede for den saarede
 Rudolph. Sigurd foer mod Eisten, og Thorvald
 imod Halsdan; og begge stred mandelig med Stene
 og Kastespyd. Da traadte den skønne Morgana
 ud paa Altanen, og de forbausede Gjender tabte
 Sværdene af Hænderne og beundrede hende; men
 snart forsvandt denne korte Fortryllelse, de grebe
 igjen til deres Vaaben for at storme, og nu saa
 de først, at der kun var to Mænd, som forsvarede
 Slottet. Da kastede Morgana et Guldable ud
 over Muren midt blandt de talrige Gjender, og da
 Enhver vilde gribe det, opkom herover indbyrdes
 Strid mellem de vilde Hedninger; de vendte
 Vaabnene forblindede mod hverandre og glemte
 baade Morgana og hendes fortryllede Slot.

Men Eisten og Halsdan bekymrede sig ikke om
 de Andre, og vilde aleene bestorme Borgen. Sigurd
 og Thorvald gjorde dem endnu tapper Modstand;

men Morgana frygtede med Rette den stærke Eistens Overmagt, som aleene havde sældet saa mange blomstrende Ynglinger. Sværdet havde han forlængesiden splintret paa Vendernes Pander; og ligesom Kæmpen nu foer mod Muren med en uhyre Jernstang, for at nedbryde den og aabne sig en Gjennemgang, udstænkede Morgana fra Altanen en Haandfuld Vand af en Sølvskaal i Lusten, og pludselig indhylledes det hele Slot af en tæt Taage, og saae ud for de forbausede Helte som et tomt Lustsyn af skinnende Skyer, der forsvandt og opløste sig i Taagen. Da harmedes Eisten storligen; han saae med Blussel, at han kun kæmpede mod Skyer og Taager, og han kastede Jernstangen saa haardt imod Jorden, at den blev frum og næsten skjultes under Muldet derved.

Da Venderne saae, at Slottet var forsvundet, glemte de af Forundring Striden om Guldbælet, og det saameget meer, da hiin sælsomme Troldomsgave ogsaa under Striden var forsvundet mellem Hænderne paa dem. De droge nu hver sin Wei, og Brødrene fra Burgunderholm bleve eene tilbage.

„Rudolph sad bleg, med forbundet Skulder, paa en Steen, og løstede besværgende sin høire Arm imod Himlen da Slottet forsvandt for hans Bine: „fordømte Koglerie! — raabte han — saasandt som Gud lever! jeg vil fresse dig, min Ven Sigurd! om du endogsaa slaaer mig den høire Arm lam som den venstre, og om jeg ogsaa skal lade mit Liv derfor. Lader os ikke forlade dette Sted, Brødre! lader os opslaae vor Telt her, og tøve til Taagen er forsvundet, at vi kan see om det har været Blændværk, vi har kæmpet imod, eller ikke!“

„Elendige Skygger har det været — raabte Eisten fortrædelig og satte sig saa haardt paa en Steen, at den gnistrede — for vil jeg slaes med Satan selv naar hgn er grammeft, end med saadanne Luftkarle uden Kjød og Been.“

„Hvordqn det saa er — sagde Rudolph og saae paa sin blodige Arm — Marv og Kraft har der dog været i den Haand, som sendte mig denne Hilsen, og var det kun et Skyggebillede af Sigurd, saa vil jeg ikke trækkes om Næb med ham selv.“

„Det var ham selv — sagde Halsdan — jeg kjendte ham tydelig; han havde endogsaa det blaa Arelshjærp paa, med den underlige Skrift, som han førstegang bar, da han stred saa munter ved min Side mod Bønderne; men hans Ansigt var ikke saa lyst som før, og hans Øine tindrede ikke idag af freidig Kamplyst, de brændte ligesom med en fortærende Flamme, og han kjendte vist Ingen af os, selv ikke dig, Broder Eisten! som han dog tog bravere imod, end alle de hedenske Ynglinger tilfammen. — Jeg havde ogsaa med en Karl at gjøre — vedblev Halsdan — som havde Hjertet paa det rette Sted; naar To alene vil forsvare en Borg, maa det ogsaa være saadanne Evende.“

„Die stille! — raabte Eisten, og slog en Bule i sit Skjold med Knoven — de har ikke forsvaret Borgen, det var Heren som holdt os for Nar tilhobe, med mindre vi har Alle været galne idag og taget Luftkasteller for Slotte og Helte.“

„Som du vil, Broder Eisten! — svarede Halsdan — naar du er vred, seer du ikke saa noie efter hvad du slaar paa; men at du dog ikke saa

ganske har fægtet i Luften idag, det har manges duunhaget Vender maattet bekjende, som nu ligger taus paa Sletten; og manges Vendermse græder vist inat for hendes troløse Brudgom er faldet."

Medens de andre Brødre endnu talede herom, og om hvad de skulde troe om Morgana og hendes Slot, havde Guttorm travlt med at opslaae Teltet. Han havde heller ikke glemt at tage Levnetsmidler med, og da alt var velberedt i Teltet, kaldte han Brødrene ind. „Lidt maae vi vel nyde — sagde han — inden vi lægge os til Hvile; men vi har ikke Meget at tage til, og skal vi ligge længe her og beleire dette Lustslot, saa seer det galt ud med Huusholdningen, du maa ikke være for grov, Broder Eisten! du var ellers Mand for at fortære hele vort Forraad paa eengang." Rudolph og Halvdan smilede; men Eisten satte sig strax til Bords: „spis kun frisk, Brødre! — sagde han — jeg lever dog Intet til imorgen alligevel; men saalænge her er Brød i Landet, er jeg Mand for at skaffe til os Alle — havde jeg kun mit gamle gode Sværd, som den helvedes Dværg fordærvede mig."

Rudolph var mat af sit Saar, og havde ofte Møie med at holde sig opreist; han lagde sig ogsaa først til Hvile. „En af os maa dog holde Vagt inat — sagde Guttorm — vi ere eene her midt i et fjendtligt Land, og havde Hedningerne ikke idag behovet vor Hjelp, havde de visselig Alle vendt Sværdet imod os.“

„Jeg reiser mig ikke af Stedet, før Fienden kommer, eller der er Noget at tage Haand i“ sagde Eisten, idet han lagde Hovedet paa sit Skjold og sov ind.

„Sak du kun ogsaa til No, Broder Guttorm! — sagde nu Halsdan, som saae at Guttorm blev fortrædelig — jeg vaager gjerne en stjernerklar Esteraarsnat, naar jeg kun har mit Sværd og min Harpe med.“ — Guttorm var træt og sov snart ind; men Rudolph vaandede sig ofte paa sit Leie. Det hørte Halsdan og sukede lønlig derved; thi han frygtede, at Rudolph havde faaet sit Banesaar; nu mærkede han ogsaa først, at han elskede Rudolph høiest af alle sine Brødre.

Henved Midnat kaldte Rudolph paa ham, og Halsdan gik hen og stod ved hans Leie. Da tog

Rudolph sin Broders Haand og sagde: „vil du love mig een Ting, Broder Halsdan! — du er Skjald, og har meest Hjerter af alle os Brødre, du kan ogsaa bedst seie dine Ord, og i din Mund vil et sørgeligt Budskab tabe meget af sin Beeskhed — hvis jeg dør af dette Saar, eller siden af et andet i Krigen, og du kommer til at lukke mine Øine og sjunge min Gravsang for Brødrene, vil du saa bringe Hilsen fra mig til den Møe, jeg har kjærest af Alle? det er liden Elna paa Højelet-Borg; siig hende, at jeg elskede hende tro til min sidste Stund! — men lader Gud mig leve, da bevar min Lørdom tro! der er Ingen, som veed den, uden du og min elskede Sigurd.“

„Broder Rudolph! — sagde Halsdan, og Taa-
 rerne rullede ned ad hans Kinder — der har du min Haand: jeg skal være dig en tro Broder i Dette som i alt Andet; men Gud lade mig aldrig overleve dig! du er den Tjeneste, som elsker mig ret i Verden. Sov nu rolig, Broder! og bedrøv mig ikke meer med saadanne Tanker! — siig mig kun Et: troer du, liden Elna elsker dig?“

„Jeg haaber det vist, sagde Rudolph.“ — „Saa
døer du ikke heller, Broder! — svarede Halsdan
trestig — saa har du mere Liv end jeg - - Gud
velsigne dig!“ Dermed trykte han Broderens
Haand og forlød ham.

Nu gik Halsdan rundt om Teltet og saa om
Alting var roligt; derpaa satte han sig paa en
Steen og saa op paa den stjerneklare Himmel.
Hans Gine søgde Karlsvognen, og fandt den; det
Stjernebillede havde han forunderligt kjært, det
var næsten det eeneste, som han bestandig gjen-
kjendte, og det havde han saa mangen Nat seet
tindre over Kongeborgen i Sjælund, naar den
skjønne Kongedatter slumrede, og han gik eene og
ubemærket forbi hendes Vindue med sin Harpe.
Nu saa han det kjære Stjernebillede fjernt over
Havet, og han rørte sagte de bævende Strænge og
nynnede:

Ewig du rusler
Over min Iffe,
Gunkler i Matten
O Stjernefarm!

Wisselig svæver
Over din Arel
Englen, som skuer
Min stille Gang.
Ei gaaer jeg mere
Hiffet om Borgen,
Hvor du nu slumrer
O Kongemøe!
Og naar du aabner
Mørkeblaa Die,
Svæver til Bindvet,
Seer over Havet
I Morgenglands —
Og naar de sorte,
Glindsende Loffer
Sødt dig omflagre
I Morgenluft;
Seer du ei Skjalden
Sidde paa Stenen
Eene ved Havet —
Ikke du spørger:
Hvor er nu Barden?

Hvor er den blege
Yngling bortgangen?
— Hjernt han nu sidder
Tene i Natten,
Medens du slumrer
O Kongemøe!
- - Brødrene hvile
Trygt under Teltet;
O! men han sukker,
Som jeg har kjærest.
Engelen svæver
Over min Iffe
Paa Stjernearm.
Ak! skal jeg lukke
Broderens Nie,
Skal jeg opreise
Hans Bautasteen;
Hæv mig, o Engel!
Snart da fra Valen!
Og lad mig svæve
Med dig i Natten
Paa Stjernearm!

Lad mig i Flugten
Guldstrængen røre
Hift over Borgen,
Hvor du nu slumrer
O Kongemøe!
Da skal du drømme
Venlige Drømme,
Og naar du aabner
Mørkeblaa Die,
Og naar de sorte
Glindsende Loffer
Sædt dig omflagre
I Morgenluft;
Da skal du spørge:
Hvor er nu Barden?
Hvor er den blege
Yngling bortgangen?
— Men han ei sidder
Mere paa Stenen
Eene ved Havet;
Han er bortfaret,
Han er bortrullet,

Svæver med Englen
Paa Stjernefarm.

Halsdan sad endnu vemodig og legede med sin Harpe, da saa han Nogen komme ud af Teltet; men det var ingen af Brødrene, det var en liden uanseelig Skikkelse; han gik den hurtig imøde og kjendte nu Surting. „Hvad gjør du her Dværg? — sagde Halsdan truende — med os har du Intet at skaffe! hvad Skalkestykke har du nu igjen for med os?“ „Det skal du saa at vide imorgen“ — svarede Dværgeren og loe. — „Gaaer Broder Eisten dig engang fat — vedblev Halsdan — saa vil han nok takke dig for sidst, han har ikke glemt den Streg du spille ham med hans gode Sværd.“

„Det kan nok være — sagde Dværgeren — men siden jeg seer, I vil skaffe Sigurd ud af sit Fangenskab, saa vil jeg dog give Jer et godt Raad: al jer Styrke nytter her til Ingenting; med Lempe kommer I lettest ind paa Slottet — men tag Jer iagt, at det ikke gaaer Jer værre end Sigurd! og har I større Magter at stole paa, end han og jeg,

saar lad os nu see hvad de due til." Med disse Ord sprang Dværgen bort, og Halsdan vidste ikke hvad han skulde troe om dette sælsomme Nattebesøg. Han gik ind i Teltet og saae at Brødrene laae roligt og sov. Rudolph vaandede sig ikke som før; men laae stille og smilede i Drømme. Da gik Halsdan ud igjen og skuede hen over Havet mod Sjølund; han saae hvor Stjernerne efterhaanden dalede og forsvandt, og da Morgenrøden frembrød, var al Taagen forsvundet og Slottet stod der igjen og straaede herligt for hans Øine med sine glimrende Taarne og gyldne Mure. Fortryllet af det skønne Syn greb han stærkt i Harpen og vakte de slumrende Brødre idet han sang:

Vaagner og skuer

De gyldne Luer!

Med Farvestromme

De sælsomt svømme

Paa Himmel og Hav.

See! Slottet blinker

Som Morgenrøden,

Til Seier det vinker

Eller til Døden,
Mens Lyset stiger af Nattens Grav.
Smaafuglen rører
Den muntre Tunge,
Vaagner og hører
Hvor Lærken mon sjunge
Med eensomme Barde sin Morgensang
Vaagner og skuter
De gyldne Luer!
Halsdan Jer vækker med Harpeklang.

Da Rudolph vaagnede, mærkede han med Forundring, at hans Saar var lægt. Han sprang rask fra sit Leie og spurgte Brødrene: hvordan det hængte sammen, og om han maaskee kun havde drømt, at han var dødelig saaret af Sigurd.

„Farligt var Saaret rigtignok — sagde Gutorm — men nu mærker jeg da, Gud skee Lov! at det ikke er dødeligt.“

„Hvad er dette!“ — raabte nu Eisten og trak et langt Sværd frem, som havde ligget under hans Hoved — Fjenden maa have været her inat, mens vi sov; men saa undrer det mig kun, at han ikke har hugget mit Hoved af med dette Sværd; thi skulde det gaae af for noget Glævind i Verden, maatte det visselig være et saadant.“ Nu svang han det store Slagsværd i sin Haand og prøvede det strax mod en Kampesteen. Sværdet klang vældigt og fælede Stenen i første Hug. „Herligt! —

raabte Eisten — en saadan Steenflover har jeg længe ledt om.“ Halsdan viste nu de forbandede Brødre Slottet, som næsten forblindede deres Øine med sin Glands; han fortalte dem ogsaa Dværrens Nattebesøg. Da blev Rudolphs Ansyn mørkt: „saa har han da med sine fordømte Konster lægt mit Saar — sagde Helten — før maatte det have blevet mit Banesaar, og det Sværd, Broder Eisten! det er vist ogsaa en Gave af Dværren. Kast det fra dig, Broder! det er et Ulykkesværd!“

„Nei, da maatte jeg være en Dømer — svarede Eisten — det Sværd skilte jeg mig ikke ved, om saa Satan selv havde givet mig det; med det kunde jeg hugge ham sønder og sammen.“

„Da vilde jeg dog ikke bytte med dig, Broder! — sagde Rudolph — mit Sværd kan ikke bide i Steen; men naar jeg har det i min Haand, veed jeg, Gud er med mig; thi det er et christent Ridder-sværd; men det er dit ikke.“

„Kast mig ikke min gode Steenbider! — raabte Eisten halv opbragt — jeg vil nædig vise Andre end vore Fjender hvad den dner til.“

Nu afbrød Guttorm hastig Brødrenes Trætte og gjorde dem opmærksomme paa, at der ingen Kamp behøvedes idag for at komme ind i det fortryllede Slot; thi Broen var nede og Porten stod aaben.

„Nu vel! — sagde Eisten — saa har Herren vel inat sadlet sit Kostehest og er redest til Bloksbjerg, skal vi see, og vi faae noies med at kaste Neden efter hende i Stumpeviis. Det var ogsaa en Skam, at slaaes længer med en Kvinde, om hun saa var Gandens egen Oldemoder.“

Derpaa ginge Brødrene imod Slottet, og jo nærmere de kom det, jo stærkere blev Lysten hos dem Alle, efter at see dets forborgne Herligheder; men Rudolph blev urolig over denne sølsomme Attraa. Han havde et Helgenbillede og en Rosenfrands paa sit Bryst; derpaa saae han ofte, og det var ligesom Noget holdt ham tilbage. De saae Ingen paa Muren eller ved Porten — Eisten og Halfdan gik uden Betænkeligheder over Broen; men Guttorm sagde til Rudolph: „bliv du Noget tilbage, Broder! og dersom der er Ugler i Mosen, skal jeg give dig et Tegn, at du kan komme os

til Hjælp udenfra. Du er den bedste Christen af os Alle, og her har maaskee den Onde sit Epil, derfor er det ikke af Veien at have en tro Ven i Nøggen" — dermed fulgte han de Andre. Rudolph stod et Øieblik stille, og overveiede hvad her var at gjøre; men nu tænkte han paa Sigurd og hans Hæftighed den forrige Dag, og han frygtede at Eisten ikke skulde fare lempelig med den forblinde Yngling. „Er jeg bedre Christen end de Andre — tænkte han — saa bør jeg just her gaac fremmest, hvor maaskee Faren er størst.“ Han skyndte sig nu ogsaa at indhente de Andre; men idet han vilde sætte Foden paa Broen, rullede den op for hans Bine, og han hørte at Porten indenfor lukkede sig efter Brødrene med en huul Klang. Idetsamme hørte han ogsaa Sang og liflig Strængelse i Borgen. Da blev han faare bekymret for Brødrene, og vidste ikke hvad der var vedsfaret dem, eller paa hvad Maade han skulde befrie dem af dette sølsomme Fangenskab. Idet han saaledes gik raadvild og forrigfuld uden for de skinnende Guldmure og harmede sig over Sangen og Lyf-

heden indenfor, som han nu frygtede ogsaa havde bedaaet hans stærke Brødre — saa han langt borte en Skikkelse, som han syntes at kjende, og da den kom nærmere, saa han, det var Surting, som nærmede sig langsomt og græd. For førstegang var Synet af Dværgen ham mindre modbydeligt. Han følede Medlidenhed med den lille Pudsenmager, fordi han syntes bedrøvet. „Græde kan vist ingen ond Mand — tænkte han — og Surting har dog vist meent det godt med mig. Han er nu det eeneste Væsen, som kjender mig her, og nærmer sig venlig til mig i dette fjendtlige Land; maaskee kan jeg ogsaa trøste ham i hans Sorg. Kom kun nærmere, Surting! — sagde han nu til Dværgen, som blev staaende i nogen Fraastand — af mig har du Intet at frygte. Siig mig hvad du græder for? maaskee kan jeg hjælpe dig!“

„Det var bedre du hjalp Sigurd og dine Brødre nu — svarede Surting — inden den mægtige Morgana forvandler dem alle til Krager og Ravnunger, eller flyver bort med dem og sit Trylleslot til en anden Verdensdeel. Mod hende kan

jeg Ingenting udrette, og til hendes Lufteriger har jeg mindre Udgang end du; jeg har ogsaa Noget at tage Vare i min egen lille Verden: der er Oprør blandt de Underjordiske, og de Sorte har Overhaand nu. Der gaaer ogsaa en stor Ulykke over Burgunderholm, som hverken du eller vi, eller noget Menneske kan afværge."

"Har du været paa Burgunderholm? — spurgte Rudolph hastig — hvor gaaer det liden Elna?"

"Spørg mig ikke derom! — svarede Surting — det vil du tidsnok faae at vide; men der har du min bedste Skat! den kan hjælpe dig mere end jeg selv; mig seer du maaskee aldrig meer." Med disse Ord gav han Rudolph hint sælsomme Duftebillede i Haanden, som han havde frataget Ulfson; og førend Rudolph kunde spørge ham om Meer, var Dværgen borte. Fordybet i sin Betyrning for liden Elnas og sin Tødeses Skjæbne, stak Rudolph Dværgens Gave i Barmen, uden at tænke paa hvad det var. At reise til Burgunderholm var nu hans første Tanke; men da saae han atter det sælsomme Trylleflot glindse lige for sig i Sol-

Finnet, han hørte atter Sang og Strængeleeg indenfor de gyldne Mure, og han tænkte paa Sigurd og Brødrene. Den hele Dag gik han raadvild omkring Slottet, lagde tusinde Planer og forfastede dem igjen, og da Solen gik ned, sank han udmattet til Jorden, og vidste endnu intet Middel til Redning. „Arme Sigurd! arme Brødre! hvorledes skal jeg frelse Eder?“ — sukede han og kastede sig paa sine Knæ for at bede; da gled hint underlige Billede, som Surting havde givet ham, ud fra hans Barm, og da han saae det, glemte han at bede; men underlige Tanker opsteg i hans Sjæl. Han greb hastig det sælsomme Billede, og jo længer han betragtede det, jo mere forvirredes hans Tanker. Det var ligesom han kunde skue gennem Jorden og see mange tusinde Dværge, som hamrede Guld og Sølv i deres travle Værksteder. Han saae ud over Havet og syntes at see deilige Qvinder, som svævede paa Bølgerne og sang. Og saa i Luften syntes han der svævede mangfoldige underlige Skikkelser, som hvidskede utydeligt mellem hverandre; men paa Valpladsen, hvor Kampen havde

staaet den forrige Dag, saae han nogle lange og smalle Skikkelser, som dansede i Maaneskinnet om de ubegravne Hedningers Liig. Deres visne indtorrede Legemer skinnede som Ildstøtter; dem saae han ogsaa paa en Høi, som Hedningerne brugte til Nættersted — der dansede de tørre Ildmænd lystigt under Galgen. Da han saae dette blev han forfærdet for sig selv; han kom sin døende Faders sidste Ord ihu, og hans Mistanke til Dørgen kom igjen. Da tog han Surtings mistænkelige Gave, og kastede den fra sig af al Magt — det sælsomme Billede foer hvinende gennem Lusten; men Rudolph saae ikke efter det. Saa snart det var ude af hans Haand, forsvandt alle hine forvirrende Syner, og han kunde atter samle sine Tanker og bede. Som han nu laae og bad med Rosenkrandsen i sin Haand, faldt der ham pludselig en Tanke ind, ligesom en Indskydelse af gode Aander. Han tog Helgenbilledet frem, som han bar om sin Hals i en hvid Silkesnor; Det var St. Alban — „fromme Helgen! — sagde han — tilgiv, at jeg skiller mig fra dig! jeg havde tænkt at du skulde følge

mig til min Dødsstund; men kan du, som man siger,
ophæve Tryllerie og aabne de Forblindedes Øine,
saa frels nu min Ven og mine Brødre! bliv en
Skjytsaand for dem og forlad kun mig! Gud og
hans hellige Engle vil dog ikke forlade mig." Der-
paa kyste han ærbødigt sin kjære Skjytshelegens Vil-
lede, gik tæt hen til Borgen, og kastede det saa
med Lempe ind over Muren. Der var nu taust
derinde, som i en Grav; men snart hørte han en
liflig Harpeklang, og kjendte Halsdan sin Broders
Stemme, som sang:

Jeg aander igjen —

Bedøvende Blund! du er veget;

I svimlende Ruus sank jeg hen —

Er en Engel nu til mig nedsteget?

Jeg hører ei meer

De Toner, som Sjælen forvilded;

O Fryd! jeg blandt Roserne seer

St. Alban! dit hellige Billed.

Kom, hvil ved mit Bryst!
Giv Sjælen sin Frihed tilbage!
I Hjertet der vorder saa lyst,
Jeg mindes de forrige Dage.

Jeg seer dig igjen
O Stjernearm! hist hvor du blinker —
Paa Himlen ruller du hen,
Og did med min Elskov mig vinker.

Opvaagner igjen!
Op, Brødre! og knus eders Kjeder!
I Rosenduft Helten sank hen;
Men Helgenen Dusten adspreder.

Op, grib eders Sværd!
Op, stærke Broder, af Blunden!
Glye Mattens kogende Hær!
St. Alban Seier har vunden.

Da Rudolph hørte Halsdanc Sang, blev han
saare glad; strax efter hørte han ogsaa Larm paa

Slottet, og kjendte nu Eistens vældige Stemme: „op med de forherede Blomster, og ned med det helvedes Slot! — raabte Kæmpen — her skal ikke blive Steen paa Steen tilbage.“ Nu saae Rudolph hvorledes Luften fyldtes af de deiligste Blomsterblade, baade af Roser og blussende Valmuer, og mangfoldige fremmede tusindfarvede Blomster; men de faldt ikke til Jorden igjen, de fløi bort som Ekser af spraglede Sommerfugle, og forsvandt med glimrende Flagren i den stjerneklare Luft, ledsagede af kjælne bævende Toner.

Rudolph hørte nu ogsaa hvor de gyldne Mure klang for Eistens vældige Slavind; men da saae han den skjønn Morgana fremtræde paa Altanen, og Alting blev stille. Et sort Stjernegevant omflagrede den høie blændende Skjenhed, og i den liliehvide Haand holdt hun et Scepter af blomstrende Rosenstrængler; det udstrakte hun over Helstene, og sagde med en sød, men bebreidende Stemme: „vilde, folde Steenmænd! I ere stærke, men følesløse, som eders forsteenede Norden, og Livet især og opløses omkring Eder. I ere ikke værd

at oplive med Skjønhedens smilende Straaler; som Nordenvinde bortveire I mine herligste Blomster, og storme fjendtligt og vildt mod Konstens hsieste Værker. Du skal I albrig mere see mig og min gyldne Velig, og mit Savn skal være min Hævn.” Derpaa slog hun i Lusten med sit Rosenseptet — i samme Dieblis var baade hun og Slottet for-
sundet, og de forbausede Brødre stode paa en øde vild Mark, omsusede af kolde Efteraarsvinde, og syntes endnu at skimte det glimrende Trylleflot langt borte i de flygtende Skyer.

Men nu ilede Rudolphy glad i Brødrenes Arme. En fremmed Yngling stod som himmelsalden imellem dem; men det var ikke Sigurd — det var den forblindede Thorvald, som nu i den kolde Efteraarssnat ligesom opvægnede af en vidunderlig, skuffende Sommerdrøm. Han kom sin forladte sørgende Brud ihu; og han vendte vemodig tilbage til Slægt og Venner, efterat han først havde omfavnet og takket de tappre Christenhelte, og lovet dem, at vorde en Christen som de.

Men Rudolph blev bedrøvet, da han ikke fandt Sigurd blandt Brødrene. Ingen af dem kunde give ham mindste Besked om den forsvundne Ven; thi de bekjendte med Blussel — og Eisten stampede i Jorden ved at erindre det — at de pludselig vare blevne saa fortumlede af de henrivende Toner og Syner, og saa bedøvede af de dustende Trylleblomster i Slottet og den deilige Hauge, at de siraar havde glemt Alting i Verden, og vare bortrevne i hvirvlende Glædesdands af de yndige Blomsterpiger. De havde heller ikke hert op at dandse og juble, før de Alle vare segnede til Jorden, og slumrede ind blandt de bedøvende Blomster. Dog havde Ingen af dem seet den skønne Morgana selv, førend i det Dieblik hun og Slottet forsvandt for deres Øine; men Sigurd havde de slet ikke tænkt paa før nu.

„Saa har den mægtige Tryllerinde vel bortført ham med sig!“ — sukkede Rudolph, og fortrød, at han ikke selv havde været med Brødrene paa Slottet og opsogt ham.

„Jeg vilde ønske, du havde været med, min guds-
frygtige Broder! — sagde Eisten — saa havde jeg
dog faaet at see om du dandsede bedre end vi Andre.
Jeg har aldrig flaaet mig løs paa den Mgade før;
men jeg skulde dog ikke fortryde derpaa, naar kun
du havde været med, Rudolph! saa havde Ingen
af os havt Noget at lade den Anden høre..“

„Jeg bebreider Eder Intet, kjære Brødre! —
svarede Rudolph — det havde vist neppe gaaet mig
et Haar bedre. Men Hvo skal nu opsoge Sigurd?
Ingen af Eder har ham saa kjær som jeg — og
jeg kan nu ikke tumle Verden rundt efter ham:
til Burgunderholm maa jeg — en rædsom Ahnelse
betynger mit Hjerte; thi Gurting har været hos
mig inat og sagt mig, at en stor Ulykke gaaer over
vor Fædese. Jeg veed ikke hvad det er; men jeg
maa derhen, om jeg saa skal svømme over det op-
rørte Hav.“

„Dværgeren har havt dig til Gjæf — svarede
Eisten — hvad Ulykke skulde det vel være? Fienden
kan det jo ikke være; ham har vi givet Andet at

tænke paa her, og mod andre Ulykker veed jeg heller intet Raad."

"Jeg maa dog afsked — sagde Rudolph — en Tisserbaad seer jeg hist ved Stranden; med den vil jeg begive mig paa Dybet og befale mig Gud i Vold — kunde jeg kun være rolig for Sigurd!"

"Der er min Haand — sagde nu Halsdan — jeg skal opsoge din Ven, var det saa ved Verdens Ende, og du skal ikke see mig for dine Dine, før jeg bringer ham frelst i dine Arme. Jeg veed hvad der nu saa mægtig drager dig ud paa Dybet — Gud være med dig Broder! maatte vi Alle engang samles glade i vor Faders gamle Hal paa vort kjære Burgunderholm, saa vil jeg takke vor Frelser derfor paa den hellige Grav — det lover jeg her for Guds Ansigt."

"Edle Broder Halsdan! — raabte Rudolph og omfavnede den blussende Barde — du har lettet en Steen fra mit Hjerte. Og nu farvel I trofasteste Brødre!"

"Men Broder Rudolph! — sagde Gutform — vil du endelig styrte dig i Døden og betro dig til

det vilde Hav paa en uffel aaben Fiskerbaad? drag heller tilbage til vor Snekke! eller tøv til der kommer en anden, hvis Fienden allerede har taget den!”

„Her er ingen Tid at dvæle — svarede Rudolph — jeg vil sør forgaae imorgen, end tøv her til det bliver Dag. Men hvad har J Andre nu ifinde?”

„Til Hjemmet stander ikke min Hu — svarede Eisten — jeg vil slaae mig saalænge gjennem Berden til jeg finder min Overmand engang, saa vil jeg lægge mine Been hvor jeg falder, og have mit gode Sværd med mig i Graven. For det Første følger jeg nu med Halsdan og jeg tænker, Broder Gutterm gjer det samme; vi Tre ere vante til at færdes tilsammen — det er kun Skæde at du nu har faaet Hjemvee, Rudolph! du har været os en brav Stridsbroder — den raske Sigurd, savner jeg ogsaa nødig iblandt os; men ham finde vi vel igjen. — Dog kan det ikke være anderledes, saa farvel da Broder! — gaaer du til Bunds saa tænk paa os og giv os et broderligt Varsel! — men hvis ikke, sees vi vel igjen.”

„Det gjør vi vel i al Fald, haaber jeg — sagde Rindolph — glem kun ikke, stærke Broder! hvad Moder sang ved din Bugge!“ — rørt trykte han nu Brødrene i de trofaste Kæmpehænder og ilede til Baaden ved den urolige Strand. Hurtig stødte han fra Land, og forsvandt snart for Brødrenes Bine, som en Søfugl paa de brusende Bølger.

„Han forgaaer! — raabte Guttorm — det er et affindigt Foretagende; men han vilde jo ikke lade sig raade.“

„Det kan jeg lide ham for — svarede Eisten — hvad han vil, det vil han, skal han saa lade sit Liv derfor; derpaa kan jeg kjende, han er min Broder.“

„Gud holde sin Haand over ham — sagde Halfdan — men synker du, elskede Broder! — foiede han sagte og sukkende til — saa synker du dog ikke haabløs; liden Elna elsker dig jo.“

Kun opsøgte Brødrene deres Gængere, og før end Solen stod op, rede de muntre over Mark og Eng i det fjendtlige Land, hvorhen Lunet eller Hændelsen vilde, beredte til Kamp eller gjæstfri

Modtagelse, alt eftersom Hedningernes Hu stod til, som de gjæstede.

Imidlertid gik Sigurd aleene i en mørk Ege-
skov ved Solhøsten, med hint underlige Billede i
Haanden, som Dværgen havde givet Rudolph, men
som den fromme Christenhelt forsærdet havde kastet
fra sig, da han opdagede dets sælsomme Virknin-
ger. Det var faldet indenfor Muren i Morganas
fortryllede Hauge, hvor just Sigurd da gik aleene
i underlige Drømme, og saae Maanen skinne fjernt
over Havet. Den mægtige Morganas Billede svæ-
vede dengang endnu bestandig i yndige Tillokkelser
for hans Sjæl. Atter var en Dag bortdrømt i
de fortryllende Buegange og i Løvhytten, som var
den skønne Tryllerindes Yndlingssted; men hvor
den vemodigt rislende Kilde dog ligesom kjølnede
Ynglingens Flamme, og vakte dunkle Ahnelser i
hans urolige Hjerte. Han havde som sædvanligt
opsogt de eensomste Gange i Haugen, hvorfra han
kunde see ud over Havet; og da kom atter en
dunkel Erindring om den forladte Havmøe tilbage,
og opvakte en forunderlig Strid i hans Hjerte.

Som han saaledes gif eene og urolig i en affides Gang i Haugen, faldt hiint underlige Billede ned for hans Fod. Han tog det i sin Haand og betragtede det, og da gif det ham ligesom Rudolph før: hans Vine bleve opladte for Elementaandernes hemmelige Verdnere; men han blev ikke forfærdet derover, som Rudolph, han blev saare glad, og mærkede, at hiint Billede var en mægtig Al rune, om hvis Tryllekraft han saa ofte havde hørt tale i sin Barndom. Det Menneſke, vidſte han, ſom var ſaa lykkelig at finde en ſaadan Skat, var ved den ſat i Forbindelſe med alle Naturaander, og kunde ved dem beherſke den hele Legemverden. Det Førſte, han ſaae, var de velbe- kjendte Underjordiffe i deres dybe travle Værkſtæder; men det var dog ikke de ſamme, ſom han havde kjendt fra ſin Barndom; diſſe vare ſtørre, men langt grimmere og mere vanſkabte end de Burgunderholmſke, og ikke nær ſaa godlidende at ſee til. Han vendte derfor ogſaa ſtrar Øiet fra dem igien, og ſaae nu tuſinde ſmaa Væsner i Luften, ligesom flyvende Smaaabørn, der ſlagrede ven-

ligt omkring ham, og syntes at vente paa hans Befalinger. — „Bring mig ud af denne Hauge! — sagde han — jeg har selv ikke Magt til at forlade den; bring mig hift hen ved Havet! det bruser uroligt, som mit bankende Hjerte; i denne deilige Blomsterhauge faaer jeg dog aldrig No til at glæde mig, og den skønne Morgana er dog ikke for mit Hjerte, hvad hun er for mine Vine.“ Neppe havde han sagt disse Ord, før han følede sig hævet sagtelig op over Blomstertoppene, og han svævede let hen over Græsset paa Marken, uden at nedtræde en eeneste Blomst. Først da han kom til Skoven ved Havet, fornam han at han gik som sædvanligt, og nu forekom Morgana og hendes fortryllede Slot ham som en skøn vidunderlig Drøm, men som han dog var glad ved nu var forsvundet. Han erindrede sig tydelig igjen sit hele forbigangne Liv, og fortrød saare, at han havde forladt sin Ven Rudolph og hans trofaste Kæmpebrødre. Da han nu hørte Havet bruse, kom han ogsaa tydelig den deilige Havmæ ihu, og han fortrød, at han saa længe havde for-

glemt hende. Han bar endnu om sin Skulder det havblaa Arelkjær, som hun havde givet ham Matten for Slaget paa den vendiske Kyst. Nu kjendte han det først tilfulde igjen, og trykkede det med inderlig Bemod til sine Læber. Længe stod han ved Havet og haabede at see hende igjen; men forgjæves: Bølgerne gik deres eenstonige Gang, og ingen Sang lød meer over Dybet. Alrunen havde han gjemt ved sit Bryst og vilde nødig tage sin Tilflugt til den; thi han vidste fra de Underjordiske, at de godmodige Naturaander dog sjelden elskede det Menneske, som beherskede dem med den mægtige Al rune, og nu at fremtvinge den Skjønne, som før saa frivillig havde nærmet sig til ham, og maaskee ganske at tabe hendes Kjærlighed og Tillid, ved at vise sig som hendes Herre — det vilde den elskende Yngling ikke, om han endog havde Magt dertil, hvilket han dog ikke vidste, men heller ikke vovede at forsøge paa.

„Hun er vred paa mig — sukkede han — og med Rette; men naar hun seer min Fortrydelse og stadige Hengivenhed, saa kommer hun vist af

sig selv igjen, og vederqvæger mit Hjerte med sin
lislige Sang." Saaledes gif han den hele Nat ved
Havbredden og saae længselfuld ud over Bølgerne,
og først da Solen stod høit paa Himlen, gif han
længere ind i den dunkle Skov, for at hvile i dens
Skygger. Da saae han en eensom Hytte midt i
Skoven, og blev glad ved at see Menneskespor i
denne vilde ubeboede Egn. Han gif ind i Hytten,
men fandt intet Menneske derinde; dog saae han
Ild paa Arnestedet, og formodede, at Hyttens Be-
boer nylig var gaaet ud. Han besluttede at op-
pebie hans Tilbagekomst, og satte sig paa en Moos-
bænk for at udhvile. Nu betragtede han først Hyt-
tens Bostab, og forundrede sig over det sælsomme
Hunsgeraad. Paa et Steenbord laae en stor Bog
opslåen, med røde Siffre, som han ikke kjendte;
ved Siden af Bogen stod et Vælfen med fiint
Sand, og en Jerngriffel laae ved Siden. Ved
Vinduet stod en stor Messingfugle, hvorpaa alle
Himmelens Stjerner vare afbildede; og et langt
Nør, med Glas i begge Ender, var fastgjort over
Fuglen gjennem Vindueskarmen. Paa Bøgen

hang udstoppede Fugle, Snoge og hæslige spraglede
 Slanger, og i Krogen ved Arnen stod en lang
 Menneskebeenrad; paa Arnestedet selv laae under-
 lige Glaslar med Rør, og en Digel stod paa Fl-
 den, hvori laae Stumper af alle Metaller. Han
 blev underlig tilmode ved alt Dette, og kunde
 isærdeleshed ikke lide den nøgne Beenrad i Kro-
 gen, som stod med udstrakt Fod, ligesom den vilde
 bevæge sig og tage Sæde med ham ved Bordet;
 og naar han saae paa de røde Bogstaver i Bogen,
 var det ligesom Stuen løb rundt med ham, og Al-
 ting blev levende. Han lukte Bogen hastig i, og
 hørte nu Menneskefodtrin udenfor; han reiste sig,
 og en lille Mand kom ham imøde, med nogle
 Urter og Rødder i sin Haand, og iført en sort
 Kappe med indvirkede Sølvjiffe i den ildrøde Flig.
 Han havde et kruset fulsort Skjæg, som naaede
 ham langt ned paa Brystet; hans Øine vare smaa
 og mørke, de laae dybt inde i Hovedet, men funk-
 lede livligt og stærkt den forbausede Yngling imøde.
 Sigurd syntes at gjenkende dette Ansyn og Blik,
 uden at erindre hvorfra; thi det lange Skjæg og

den sælsomme Dragt syntes han ikke nogenfinde at have seet før. „Tilgiv — sagde Sigurd — at jeg har søgt Hvile under eders Tag! jeg har forvildet mig i denne øde Egn, og er glad ved at have fundet et Menneske; thi det holder jeg Eder for, uagtet I seer underlig nok ud, og Alt her omkring mig er mig besynderligt og fremmed.“ „Du er velkommen — svarede den sælsomme Eeneboer, og syntes at studse idet han betragtede ham — jeg vidste vel, her maatte komme en Fremmed idag; men dig havde jeg dog ikke ventet. Du seer ud til at være en kristen Ridder; men stærk er du nok ikke i Troen, og seer jeg ikke feil, saa kjenner jeg dig. Du er fra Burgunderholm, ikke sandt? du besøgte engang Ulsson paa Høkelet Borg med En af Bonahvedes Sønner; dengang saae vi hinanden sidst.“ „Er det muligt? — raabte Sigurd forundret — I er Ulsson selv!“

„Ganske rigtig — svarede Ulsson — lad ikke mit Udseende og min Bolig forundre dig! jeg er blevet kjed af Verdens Forsængelighed, og er blevet Eeneboer — dog ikke for at drive Tiden bort

med Bønner og Psalmer her; men for i uforstyrret
Ro at eftergrandse Naturens Hemmeligheder. —
Du havde ikke havt nødig at flygte fra min Borg,
Da sidst vi saaes — mod dig havde jeg Intet isinde;
thi jeg saae strax at du ikke var af Bonahvedes
Slægt, dertil var din Aand for munter og fri.
Siig mig nu dit Navn og din Byrd!”

„Mit Navn er Sigurd Ib — svarede Ung-
lingen — min Fader og Moder har jeg aldrig
kendt, ei heller er jeg hvad man kalder en ordent-
lig Christen, jeg veed ikke engang ret hvad det
Ord vil sige; men jeg elsker Livet og den skønne
Verden, og vil gjerne see og opleve saameget muligt
paa denne forunderlige Jord. Derfor er det mig nu
ogsaa kjær, at jeg træffer Eder igjen; thi jeg mær-
kede sidst da vi saaes, at I var en klog Mand,
som havde seet og hørt Meget i Verden. Hvad I
fortalte mig om den skønne Morgana, har jeg siden
selv erfaret at være sandt, og jeg havde gjerne
blevet længer hos Eder sidst, havde Dværge-
ting ikke sagt, at I var en Trolldmand og stod os
efter Livet.”

„Det ligner ham, den Gudsensmager! — svarede Ulsson — men det undrer mig kun, at to Helte som I lod Jer Fræmme for en enkelt Mand. Hvad min Trolddom angaaer, saa er det en Egenskab man tillægger enhver fri og dristig Aand, som søger at afløre Livets og Naturens Hemmelighed og opsvinge sig til Tingenes og Kræfternes Herre. Er du saa videlysten som du siger, og bindes du ikke af noget Baand, som hindrer Mandens Selvstændighed og Frihed, saa skal jeg gjerne vise dig hvad jeg har seet og erfaret; men sig mig først: er du virkelig aldrig døbt?“

„Nei, — svarede Sigurd — men hvad gjør det til Sagen?“

„Meget — sagde Ulsson, og hans Mine luede — den som eengang er indviet til den blinde Fortdoms og Underkastelsens Rige, hans Mine aabnes aldrig for Sandhedens og Frihedens Verden. Vær velkommen! du raske ubundne Natursøn! et Menneske som dig har jeg længe søgt; ved foreenet Kraft kan vi kun bortvælde den store Steen fra Livets Kilde, og opløste Eleret fra den londsoms-

fulde Nandeverden. — Du troer dog vel paa en usynlig Nandeverden, Sigurd! og paa Muligheden af at komme i Forbindelse med den? ”

„Derpaa har jeg aldrig tænkt — svarede Sigurd — hvad jeg ikke kan see og høre, lader jeg staae ved sit Værd, og bekymrer mig ikke stort derom; men jeg har seet underlige Ting nok alligevel, det er kun Skade, jeg ikke maa tale derom.“

„Du har altsaa seet de Underjordiske — svarede Ulsson — de Karle kjender jeg maaskee bedre end du; men jeg frygter dem ikke mere end det Støv, jeg træder paa. Det er et usælt lavsindet Dværgefolk uden Sjæl og Nand for høiere Naturer.“

„Lael ikke saa foragteligt om dem! — svarede Sigurd — de ere i mange Maader baade klogere og mægtigere end vi. Lad dem være hvad de vil, de ere brave Folk; men jeg holder dog mere af ordentlige Menneffer. En deilig Havmøe har jeg ogsaa seet; om hende er det ikke forbudt mig at tale. Hun var skønnere og elskeligere end nogen Kvinde paa Jorden; men ak! hende seer jeg maaskee aldrig meer i Verden.“

„Tag dig iagt for slig Kjærlighed, Sigurd! — sagde Ulsson advarende — den er farlig og kan koste dit Liv. Har du eengang svoret en Havmøe Trosskab, og du bryder den, saa maa hun dræbe dig, om hun ogsaa elsker dig og er blevet et lykkeligere Væsen ved dig. Ved Menneskeelskov, maa du vide, blive Havets og Underverdenens Beboere ligesom vi, og ophøre at være et aandeløst Spil for ~~for~~ Naturkræfter.“

„Hvorledes? — spurgte Sigurd glad — kan en Havmøe blive et Menneske som jeg, naar jeg elsker hende?“

„Det kan ethvert underordnet Naturvæsen — svarede Ulsson — men vogt dig! du har megen Modtagelighed for fremmede Naturers Indvirkning, mærker jeg, benyt den klogelig til at werde deres Herre; men lad dig ikke beherske af dem! min Erfaring maa tjene dig til Advarsel. At beherske Naturen var tidlig min Attraa; med stor Livsfare opgravede jeg ogsaa en Nat en mægtig Tryl-lerod under Galgen paa den farlige Styrtebakke; ved den kom jeg i Forbindelse med de Underjordi-

ffe; men maatte derfor give dem min Førfæfodte til Pant, og modtage en Skifting fra dem i hans Sted. De skaffede mig Rrigdom og Magt i Overflødighed; men tilfsidst forsvandt Skiftingen og tog hiin fiældne Skat med fig, og med den var mit Herredomme over den lavere Natur forsvundet. Men siden har jeg i min Eensomhed udfundet en høiere Konft, fom kan fætte os i Forbindelfe med langt mægtigere Aander, og til at udøve den er det, jeg behøver din Biftand."

„I flige Sager er jeg aldeles ukyndig — fvarrede Sigurd — men kunde J med alle eders Konfter kun fkafe mig den fkiønne Havmøe at fee igjen, og uden at hun fortred derpaa, eller ophørte at have mig kjær, faa kunde jeg maafkee fkafe Eder en Aftune, naar J kun ikke vilde bruge den til at plage de flakkels Underjordiffe og deres Lige dermed."

Ulffon faae fludfende paa ham med et gienmemtrængende Blik, og fagde derpaa med et ligegyldigt Smil: „Jeg fætter ikke meer faa flor Priis paa at beherske en fjiæleløs Natur; døde Rrigdom-

me har jeg havt Noe af. Jeg har tømt Mydelsernes Bøger ud til Bunden, og er blevet kjed af at beundres af lavere Aander end jeg selv. Vil du være min Lærling, unge Menneſte! ſaa maa du hige mod en ſtørre Verden, end den der nu fængſler dig til den ſmilende Overflade af det blomſtrende Liv. Du maa driftig trænge frem til dets dybeſte Kædder, og ikke ræddes for den Dunkelhed, hvori de ſkjule ſig. Der gives Magter, ſom ere ſaa høit over os, ſom Himmelen er over vort Hoved og Afgrunden er under vor Fod; til dem maae vi opſvinge os eller nedſtige i deres Dybheder, og vi ere ſtørre og mægtigere end de ſtørſte Konger paa Jorden."

„Forſtaaer jeg Eder ret — ſvarede Sigurd — ſaa har jeg ſelv engang ahnet noget Lignende. Jeg ſaae engang i en ſtjernerklar Nat en fattig Pilleggrim knæle for den mægtige Gubdoms Billede, ſom de Chriſtne tilbede, og hans Aſyn lyſte ſaa ſaligt, at jeg næſten misundte ham hans Tro, og ſyntes han var rigere end den mægtigſte Konge paa Jorden. Jeg beſluttede ogſaa dengang at

vorde en Christen; men har siden glemt det igjen, og vidste ikke heller hvorfedes jeg skulde blive det."

"Det var ikke min Mening — sagde Ulsson, og hans Ansyn fordreiede sig frampagtigt — at der er større Magter til, end vort Øie kan see og vort Øre kan høre, det har du selv fornummet; men vi ere frie Mander som de, og skal ikke underkaste os dem i blind Tilbedelse og vorde deres Trælle. Vi skal hæve os tit dem med Villie og Kraft, og tilegne os deres Magt, for at vorde dem lige."

"Skulde det være muligt? — sagde Sigurd — jeg svimler ved at tænke derpaa."

"Om Herredømmet kæmpe alle Mander — vedblev Ulsson — og Hvo der ikke føler sig født til Slave, kan dristig opreise sit Hoved mod den høieste Mand og sige: jeg er fri som du; ja, hvor Kraften ikke er indslumret under Maget af en misforstaaet sygelig Fromhed, der kan det fri naturlige Menneske, som Verdens og Naturens Herre, udstrække sin Haand mod det Høieste og Dybeste, og sige: kommer hid! jeg er eders Broder, J. Mægtige!

jeg vil dele eders Magt — eller afvriste Eder
Sepeteret." —

„Jeg gruer ved at følge Eder — afbrød Sigurd
ham — jeg har aldrig før vovet at tænke Eligt,
og jeg synes Dødningen hist i Krogen leer ad os."

„Dertil har den Grund — svarede Ulffson
med et haanligt Smil — vi ere jo i visse Maa-
der dens Frender; Beenraden i os leer ogsaa, hver-
gang Manden ryster dens Marv, og føler stolt og
fri, den er Herre; men jeg har lært at tvinge den-
ne Forgjængelighedens Maner. Den er kun Træv-
ler og Been; jeg kan bortkaste den til sin Bro-
der der i Krogen, og svinge mig ud fra den hvad
Gieblik jeg vil. Den er min Slave og jeg kan læg-
ge den i Lænker, naar den vil hindre min Gang" —

„Jeg forstaaer Eder ikke" — afbrød Sigurd
ham — og Ulffson lovede at Alt skulde vorde ham
tydeligt. Han begyndte nu at undervise den op-
mærksomme Lærling i al sin hemmelige Visdom.
Hele Dagen sad Sigurd som fængslet til hans Si-
de, og lyttede med spændt Forundring paa ethvert
af hans Ord. Det var allerede sildigt ud paa

Matten, og Ingen af dem tænkte paa Bedrøvelse eller Hvile. Alt var nyt og besynderligt for den videlystne Ungling. — Efterat Ulsson havde forklaret ham Lovene for den synlige Verden, for enhver Bevægelse og Forandring i Naturen, og viist ham Stjernernes Gang og deres sælsomme Indflydelse paa Menneskets Liv og Skjæbne, saa faldt Taleren atter paa den mægtige Aandeverden og dens sælsomme Forhold til Naturen og Mennesket. Han forklarede ham nu hvorlunde Sjælens høieste Kræfter vare bundne af Legemet; men dog ved en lundomfuld Konst kunde løses og sættes i Forbindelse med andre og mægtigere Aander, uden at indskrænkes af endelige Love; og da Sigurd ikke kunde modstaae sin Lyst til at sættes i en saadan vidunderlig Tilstand, bad han Ulsson at gjøre et Forsøg, og han fremsagde strax nogle hemmelighedsfulde Ord, idet han lagde sin Haand paa Sigurds Hoved og Hjerte. — Da svimlede det for den opslammede Unglings Øine, og han sank hen paa Modsbænken i en dyb Slummer, og syntes ikke mere at bemærke hvad der foregik omfring ham.

Da Ulsson berørte hans Bryst, faldt den sælsomme Alrune til Jorden, som Ulsson strax optog og gjenkjendte. Da forbittredes han hæilig mod den sovende Yngling, og trodde at Sigurd havde bedraget ham og selv frataget ham dette kostelige Klenod, som han før havde mistænkt Dværgen for. Han greb allerede sin Dolk for at støde den i den Sovendes Hjerter; men det var ligesom en usynlig Magt holdt hans Arm tilbage, og han saae idetsamme ligesom et lustigt Sløggebillede, der strax igjen forsvandt for hans Øine; men som sælsomt mindede ham om sin ulykkelige forladte Hustru, som han i saa lang Tid ikke havde tænkt paa. Han kastede Dolken tilside og slog Bogen op med den underlige Skrift. „Ja rigtig! — sagde han, efterat han længe havde læst og grundet, og gjort Punkter og Streger i Sandet med den sorte Grifsel — hun er i samme Tilstand, de ere forbundne i denne Stund; men maa adskilles for evig, hvis min Plan skal lykkes; hendes ensfoldige Tro kan berøve mig ham. - - Ja rigtig! det var en Lykke at jeg ikke opofrede ham — han eller Ingen kan

være en Midler mellem mig og den Mægtige. Men Hvo er han da, denne saa lykkeligt begavede Ungling? — hvad skal hans Skjæbne werde? vil han ikke werde min Herre, naar han mærker hvor vigtig han er mig? — Jeg vil stille hans Nativitet; mens han sover den konstige Søvn.“ Derpaa gik han til Vinduet, beseaa den store Messingkugle, og betragtede nogle Stjernerne gjennem det konstige Rør i Vinduet. „Hvad seer jeg — raabte han — min Søn! — ja, saa er det — Alt treffer ind paa det Forunderligste. Min Førstesøgte! men hvad er dette? han eller jeg skal døe! — døe i denne Nat! forfærdelige, uundgaaelige Skjæbne! hvad nytter saa al min Kunst mig til? skal han nyde Frugterne af min misfommelig samlede Kundskabskat? skal jeg? — nei, skal Een af os falde for dette Døvestykke, saa skal det være ham, var han min Søn saa hundrede Gange.“ Han greb allerede Dolken; men standsede og saae atter paa de truehede Stjerner. „Forsigtig! — hvidskede han — til Midnat har vi Begge Frist; lad mig ikke sønderbryde det sjældne farlige Medskab endnu. Jeg vil

tøve til det yderste Dieblis, og han daer maaskee dog ikke forgjæves; endnu kan han indhente mig den vældige Aand, som jeg søger, og har jeg først ham — saa maa den hele Verden forgaae; jeg staaer fast, og kan trodse Cherubernes Fyrste."

Nu saa han atter paa Stjernerne, vendte Timeglasset og satte det ved Siden af Lampen paa Bordet. Selv satte han sig, med Dolken i Haanden, ved den sovende Sigurd paa Bænken, og gav noie Agt paa Timeglasset og hver Mine og Bevægelse hos Sigurd. Stundom faldt ogsaa hans Bine paa Beenraden i Krogen, og en hidtil ukjendt Gysen foer over ham; thi han syntes altid at Beenraden grinte. Han saa paa Sigurds Ansigt og gienkjendte Træk af den elskende Marna, fra den Tid hun var lykkelig og glad. Da blev han underlig tilmod, og den kolde Sved sprang ud af hans Pande; men han saa hastig i den opslagne Bog, og da var han kold og rolig igjen. „Hvad gruer jeg for? — sagde han — er han mig da nærmere nu, end før? Jeg har jo aldrig kjendt dette Menneske, og han er mig en Fremmed, om saa alle Stjernerne raabte:

han er dit Kjød og Blod! — Hvad spørger jeg om Kjød og Blod? Er der Noget, som lever og rører sig med Kraft i ham, saa lader jeg nok være at tilintetgjøre det. Hvad Skade tilføier jeg ham vel? Er han nu ikke fri og lykkelig? og just fordi jeg har løst ham fra Kjødet og Beenraden ved en velgjørende Søvn. Jeg lægger kun den sidste Haand paa Værket, og han er fri for evig."

Nu talede Sigurd i Søvn, og Ulffon hørte næie efter, men kunde ikke forstaae hvad han sagde. Han saae til Timeglasset, og det var næsten udrundet; han tog atter Dolken i Haanden: „nu er der ikke mange Sandskorn tilbage — mumlede han — og Stjernerne fordre deres Offer. Seer du ham, Sigurd! saa sig mig det nu! seer du den Mægtige, Sigurd! saa besværg ham at komme i din Dødsstund!" — Idetsamme hørte han Noget røre sig udenfor, og reiste sig forfærdet. Døren foer op, og tre Mænd traadte ind med dragne Glavind i Hænderne. „Ja rigtig! en Sortkonstner" — raabte den Ene. — „Seer I, her er han" — raabte den Anden og ilede hen mod den sovende

Yngling. „Har du myrdet ham, Trolldmand! — sagde den Tredie — saa er din sidste Time nu kommen.“ Sværdet glimtede i Ræmpens Haand og Ulffon sank til Jorden i sit Blod. Sværdet havde flevet hans Paude, og det var den stærke Eisten som svang det. Halsdan stod hos den sovende Sigurd, og Guttorm tog Trolldmandens Liig og fastede det hen til Beenraden i Krogen. Timeglasset var udrundet; men Sigurd sov endnu rolig og fast, og smilede venlig i Drømme. Da blev Halsdan saare glad. „Vi kom tidsnok, Brødre! — sagde han — vor Ben sover tryk i den forræderske Morderhule, og drømmer ikke om Ulykken, som svævede over hans Hoved. Vil I nu en anden Gang troe paa mine Syner? — den varslende Skygge har ikke bedraget os; men havde jeg fulgt eders Raad, var den raske Sigurd nu myrdet.“

„Dengang havde du Ret, Broder! — sagde Eisten — men væk nu Sigurd! thi nu brænder jeg Hundehuset af over hans Hoved.“ Med disse Ord tog han Lampen og satte Ild i Spindelvævene og de tørre Slinger under Loftet; i et Dieblis stod

hele Hytten i Lue; men Sigurd var ikke til at
søge vaagen. Halsdan bar den sovende Yngling
ud af Flammerne, og Guttorm tog den store Bog
med, som han dog syntes var Synd skulde brænde,
først han havde udforsket dens Indhold. „Det
er Cyprianus, det er en sjelden Skat“ — sagde
han; men Eisten rev den af Haanden paa ham
igen og kastede den i Luen. „Du vil dog aldrig
lære den sorte Kunst, Broder!“ sagde Kæmpen, og
Guttorm taug og bluedes over sin Nysgjerrighed.
Først da Huset var afbrændt til Grunden, og So-
len stod op over Havet, vaagnede Sigurd paa en
Lynghei ved Stranden hos de fjære trofaste Brø-
dre, og vidste Intet af hvad der var skeet, fra det
Øieblik han var indslumret i Hytten.

Den samme Nat som Sigurd havde ligget i hiin forunderlige Søvn i Trolldmandens Bolig, og smilet rolig medens Døden svævede over hans Hoved; den samme Nat sad liden Elma eene paa Høkelet Borg ved sin fromme Moders Dødsleie. Den sorte Død var nu ogsaa kommet til Burgunderholm. Men førend den udbredte sine Ravnvinger over den blomstrende Alippease, var Gudsfrigten og Fromheden uddød i de fleste Hjerter, og en vansægtet Alkom af de fordum saa brave Burgunderholmere var efter den sidste Krig med Venderne kun blevet tilbage. Med den tappre Bonahvede vare Bens bedste Mænd faldne, og de forblindede Beboere, som siden fulgte Ulsson og adlød ham som deres Konge, vare svage Bantrevninger af deres mandige Fædre. Til de Underjordiske satte de al deres Liid, og visse paa disse mægtige Beners Beskyttelse mod enhver Gjende og Ulykke, for-

glemte de Gud og hans hellige Ord, og overlode sig til Dobbelt og Svær. Kirkerne stode tomme; men Kroerne og Glædeshusene vare altid fulde. Nu kom den sorte Død og rev dem bort i deres daarlige Glæde ved Drikkebordene og de stœiende Gilder. Det hændte sig stundom ved de talrige Bryllupper, at naar Præsten kom til Brudehuset, fæde alle Gæsterne døde ved Bordet, fulsorte i Ansigterne og med de fyldte Bægere i de stive blaa Hænder. Den hele Dag ringede Klokkerne til Liig, og der vare snart Flere at begrave, end der vare Levende til at sørge for deres Jordefærd. Mange søgte at undslippe Døden ved at flygte til fremmede Lande; men mange Snekker dreve om paa Havet, alene opfyldte med sorteblaa Liig. Blomsterne visnede paa Mark og Eng, Kvæget døde paa Stald og paa Glette, de vilde Dyr laae som Nadsler i deres Huler, Fiskene svømmede livløse paa de stinkende Bænde, og ingen Fugl sang meer over de tusinde Grave. De Underjordiske lode sig ikke see; men ofte høistes frygtelige Drøn under Jorden, som Klang af Vaaben og Dødningeskrig. Da kom

Marna og Elna det sørgelige Bærsel ihu, som de Underjordiske havde givet dem; men de unddroge sig ikke for den fælleds Elendighed, og søgte kun Trøst hos Gud og hans hellige Ord. De fem troslig deres lidende Landsmand til Hjælp, og pleiede de Enge og Døende med Omhu, til ogsaa den fromme Marna hensank paa Dødsleiet. Kun faa Timer pleiede Sygdommen at vare — Liigkisten stod alt ved den Døendes Seng, og Graven var kastet. Liden Elna laae knælende ved Moderens Dødsleie og læste en Psalmes med taareqvalt Stemme; da vinkede Marna til hende, at hun skulde sætte Lampen tilside, og faldt strax derpaa i en dyb Blund. Da hun vaagnede smilede hun glad, og hendes Ansigt lyste som forklaret: „jeg har været hos din Broder — hvidskede hun — jeg har seet min Fæstefødte igjen — jeg har talt med ham, og hans Sjæl skal frelses; han lovede mig at blive en Christen — jeg har ogsaa frelst hans Liv af din Faders Haand — nu maa Herren sørge for dem Begge — og for dig med, min elskede Datter! glem kun ikke hvad du har lovet din Moder! vær from

og taalsmodig! og vi skal visselig samles, hvor der er ingen Død og Adskillelse, og hvor Ingen skal tage vor Glæde fra os."

Det var Marnas sidste Ord, hendes fromme Sjæl forsoandt i et hjærtligt Smil, og liden Elna lufkede grædende de skønne himmelblaa Vine.

Alleene sad nu den grædende Mæ i sit sorte Sørgeflor paa Borgen. Der var ingen levende Sjæl tilbage, som kunde trøste den Forladte. Selv havde hun baaret sin Moder til Graven, selv havde hun opkastet hendes Gravhøj; men der var ingen Blomst til at pryde den med, og ingen hellig Præstehaand til at indvie den Hengangne til Opstandelsen.

En Nat laae liden Elna grædende paa sit søvnløse Leie, og følede sig saa uendelig forladt, at hun var nær ved at tvivle om Guds evige Godhed og Barmhertighed; da saae hun Gulvet aabne sig i Sovestammeret, de to gamle kronede Dværgefolk stige atter op af Jorden, og nærmede sig med en medlidende Mine til hendes Seng. Hun blev ikke dennegang angest for Synet af de milde deeltagen-

de Dværgesfolk, som hiin Nat, da hun førstegang saae dem. Hun blev glad ved igjen at see Skabninger, som dog lignede Mennesker; men da kom hun den Eed ihu, som hun havde svoret sin Moder, og hun slog et Kors for sig og sagde med svag Stemme: „viger fra mig, I sælsomme Væsner! til Eder vil jeg aldrig betroe mig.“

Men de Underjordiske forsvandt ikke strax; de bøjede sig taus og sukkende for den forundrede Jomfru, derpaa gik de langsomt tilbage og forsvandt paa det Sted, hvorfra de vare opstegne. Nu saae hun ikke mere til dem, og drømte heller ikke om dem. Men en Dag da hun sad kummerfuld i den øde Hal og tænkte paa, om hun ikke skulde vandre ud og opsoge Mennesker igjen, dersom der endnu var Noget levende paa Øen; da stod Surting pludselig for hende i en glimrende Purpurdragt, besat med Guld og Edelfstene, og hun blev glad og forundret ved at see ham igjen.

„Arme Elna! — sagde han — du er eene og forladt i Verden; seer du det gjerne, saa vil jeg nu blive hos dig bestandig.“

„Al, Surting! — svarede den bedrøvede Mæ — jeg troer vist, jeg kunde holde af dig som en Søster; men sig mig, Hvo du er? thi min Broder er du jo ikke — og hvordan kommer du hid saa pludselig?“

„Jeg er en ægte Kongesøn — svarede Surting og brystede sig — min Fader og Moder har du seet; de har tvende Nætter besøgt dig, og sidstegang kom de i et vigtigt Erinde for mig; men du vilde jo ikke lade dem komme til Orde. De ere rigtignok smaa; men ere baade rigere og mægtigere end Noget af eders store Konger paa Jorden. Jeg er ligesaa riig og mægtig som de; men see! jeg vil forlade baade Fader og Moder og al min Herlighed og Magt, jeg vil forlade det lille mægtige Folk, til hvis Konge jeg er fød; men som nu ved indbyrdes Krig ødelægger sig selv, jeg vil aldrig meer sætte min Fod blandt de Purke, men blive et ordentligt Menneske paa Jorden, hvis du kan elske mig og vil vorde min Hustru. Du kan hæve mig til et langt fornøieligere Liv, og gjøre mig til en ganske anden Karl end jeg nu er; men kan du ikke elske mig af Hjertet, Elina! saa gaaer

jeg for bestandig tilbage til mine Guldgruber og diamantne Slotte, og forgaaer tilsidst som mine smaa Fædre, naar min Lygtemand er udslukt. Men saalænge jeg lever, skal jeg dog vedblive at være din Ven, og aldrig glemme, at du var mig en god taalmodig Søster."

„Arme Surting! — sukede Elna — din Hustru kan jeg aldrig werde; jeg har en Anden kjær i mit Hjerte. Ak! vidste nu han hvor forladt og ulykkelig jeg er, saa tøvede han vist ikke, men kom tilbage til mig og vor ulykkelige De."

„Det tænkte jeg nok — sagde Surting og stampede i Gulvet, idet der foer Gnister fra hans Næse og Fingre — fra den første Gang jeg kom hjem efterat du havde seet ham, har jeg nok mærket det; jeg har ogsaa gjort dig mere Ondt end Godt siden. — Men det er da heller intet Under at du holder mere af ham — vedblev han med en nedslagen Mine og var nær ved at græde — ingen Pige paa Jorden kan jo lide mig, om jeg aldrig smykker mig saa meget. Saa farvel da! liden Elna! for din Skyld har jeg ikke været saa ond imod

Rudolph, som jeg ellers havde Lyst til. Nu er han mange hundrede Mile borte fra dig; men var han kommet hertil i Aar, var han død som en Hund med de Andre. Vil du leve, saa sæt ikke din Fod ud af Huset, førend du hører den første Fugl synge over dine Landsmænds Grave!”

Med disse Ord gik Dværgen hastig bort, og Elna faldt paa sine Knæ og bad, halvsforfrækket over Dværgens underlige Abfærd.

Hun besluttede dog at følge hans Raad og ikke forlade Huset, førend hun hørte den første Fugl synge. Taalmodig tog hun den gyldne Væverspøle i sin Haand igjen, for at forkorte de eensomme Dage. Naar hun blev mismodig, tog hun Bibelen ned fra Hylden i den fromme Marnas Sovestue, og fandt Trøst og Husvælselse i de hellige Ord. Mangengang saae hun ogsaa paa Rudolphs Billede, som hun saa kunstig havde indviklet i Silkevæven, og da luede atter et Glimt af Haab i de skønne Øine, og et Smil oplivede da stundom igjen de blege forrignfulde Kinder.

Rudolph var virkelig, som Dværgeren havde sagt, mange hundrede Mile fra Burgunderholm. I Stormen var Baaden kantroet med ham midt i Havet, og han var svømmet til en nogen Klippe, hvor han holdt sig fast, til der endelig kom et Skib og optog ham; men det var et spansk Skib, som førte ham hver Dag længer fra Burgunderholm. I den spanske Sæe mødte dem et fjendtligt Maurerskib, og nu begyndte der en hestig Kamp. Rudolph stod tro sine Rædningsmænd bi; men Overmagten var for stor, og tilsidst stod han ene paa Dækket og forsvarede endnu rasende sin Frihed. Men udmattet af sine Saar tabte han endelig Sværdet af Haanden, og sank afmægtig om paa det blodige Dæk. Da han kom til sig selv, saae han sig i Lænker paa det mauriske Skib, og havde nu for ligget paa Havsens Bund, end saaledes at opvaagne til Livet.

Hans gode Sværd var i Maurernes Hænder, og i Lænker blev nu den christne Ridder ført til Fængslingen Algeziras ved Granada. Der blev han hængsat tilligemed en stor Flok andre Fanger, som lige-

Iedes vare nordiske Søhelte, der vare forulykkede paa de mauriske Kyster. Der var mange Danske og Burgunderholmere iblandt dem, og det var en sørgelig Trøst at finde Landsmænd paa den Maade i det fremmede Land; men Rudolph lod ikke Modet falde. Hans Saar vare ikke farlige, og han gav hemmelig sine Landsmænd et Vink om, at han tænkte paa deres Redning; men opmuntrede dem tillige til heller at døe som standhaftige Christne, end for en skjændig Frihed at gaae Maurerne tilhaande ved Byens Forsvar mod deres Troesforvandre. Thi de christne Castillianer beleirede i Forening med de franske og navarriske Middere paa den Tid Algeziras, som var Samlingspladsen for alle de africanse Hjælpehære, Kong Joseph den Første i Granada lod samle mod de Christne.

En Dag gik den mauriske Konge omkring i Staden for at besee Fæstningsværkerne og de nye Djævelsredskaber, som i denne Beleiring førstegang forfærdede Verden: de store Malmcartover nemlig, hvis Dyndelse de dristige Muselmænd til deres egen Ulykke kan rose sig af. Han kom ogsaa til

Fængslerne, og da han saae Rudolph blandt de stærke nordiske Krigere, blev han især opmærksom paa den høie Fjønne Helt, om hvis drabelige Modstand han alt var underrettet, og han vendte sig til ham og sagde: „det er Skade, du er en Vantro, bliv en Muselman, Fremmede! og jeg skal løse dine Lænker. Vil du sværge Profeten og mig Trofskab, skal du som en fri Helt dele Ære og Seier med mig, naar jeg med Ild og Sværd udbreder Profetens Lære over Verden.“

„Jeg troede snarere — svarede Rudolph — at I var kommet hid for at lære Christendom af os, og jeg tænker det kan skee endnu; thi vil I længer prøve Styrke med de Christne, skal I vel saae at see hvis Gud der er stærkest, og ham gjør I da bedst i at troe paa. Men før I skal udslukke hans Lys af vor Verden, skal I nedrive Solen af Himlen og sætte os en falsk Guldmaane istedet.“

„Du taler dristig“ — svarede Maurerkongen, og holdt den store guldbeflagne Koran imod ham, som han altid bar i sin Haand, for at opflamme sig selv og sine Krigere — „bøi dit Ansæ for denne

Helligdom! — vedblev han — det er Profetens hel-
lige Lov, og for den skal alle Knæ paa Jorden
bøie sig i Støvet.”

Da rev Rudolph ham forbittret Koranen af
Haanden og kastede den for hans Fod: „det er
Lagn hvert Ord, der staaer i den Bog — sagde
han — det veed jeg, skjøndt jeg aldrig før har seet
den, og eders Profet er en falsk Profet og Bedra-
ger, det vil jeg bevise med mit gode Sværd og
sætte Liv og Blod derpaa, hvis I lyster.”

Og drog Maurerkongen rasende sin brede Damasce-
ner og vilde med egen Haand have afhugget den fang-
ne Midders Hoved; men han besindede sig og sagde:
„nei, ikke for en Kongehaand, men for Bødlens Haand
skal du bløde, og med gloende Tænger skal den for-
bandede Tunge udrides, som har lastet Profeten
og forhaanet hans mægtige Lov.”

Nu blev Rudolph adskilt fra sine Landsmænd
og nedkastet i et dybt underjordisk Fængsel. Alt
Haab var ham berøvet om at kunne befrie sine
fangne Landsmænd og flygte til Burgunderholm og
den elskede Elina. Han besalede sig Gud i Vold

og beredte sig til at døe som en standhaftig Christenhelt. —

Imidlertid havde hans Ven og de tappre Brødre ogsaa store Farer at bekæmpe blandt de vilde Hedninger paa den vendiske Kyst. Det Første Sigurd spurgde om, da han opvaagnede paa Høien blandt de burgunderholmske Kæmpebrødre, var Rudolph, og han hørte nu Beretningen om hans farlige Tog, uden at drømme om, hvad langt større Ulykke hans Ven var draget imøde hos de grusomme Maurer. Endnu var den underlige Sønn og Befrielsen fra Trolldmandens Bolig Sigurd en Gaaabe; da saae han og Brødrene en stor Skare bevæbnede Hedninger nærme sig Høien. Nu bemærkede de ogsaa først, at der var et hedensk Rettersted; thi der stod et Afgudsbillede overst paa Høien ved en blodig Steen, hvorpaa Hedningerne pleiede at halsbugge de ulykkelige Fremmede, og især de værgeløse Christne, som lede Skibbrud paa deres Kyster. En sortklædt Mand, som de snart erkjendte for en gammel ærværdig Christenpræst, var dennegang det ulykkelige Slagtoffer. Han gif

med bundne Hænder blandt den vilde blødtørstige Skare, og syntes mere bekymret for sine Mordere, end for sig selv. Han taledes hele Veien kraftige Guds Ord for at omvende dem; men de loe ad hans Tale og overdøvede den med spottende Ord og vilde hedenske Sange. Da de nærmede sig Høien, og saae de fremmede Helte sidde der, studsede de og grebe til deres Vaaben; men i samme Øieblik havde Sigurd og de tre Brødre ogsaa Sværdene dragne, og uden at betænke sig et Øieblik, styrtede de midt ind blandt Hedningerne og huggede ned for Fode. Forfærdede over det uventede og pludselige Angreb, toge Hedningerne snart Flugten, og lode deres Slagtoffer i Seierherrernes Hænder.

Sigurd løste strax Præstens Bånd, og den taknemmelige Olding omfavnede ham glad og lyfte Herrens Betsignelse over Heltene. Men Hedningerne, som nu saae for hvor ringe en Magt de vare flygtede, samlede sig snart igjen, og omringede de drabelige Kæmper paa alle Sider, dog i nogen Graastand. Da tog Gutorm Ordet og sagde: „vil I høre mit Raad, Brødre! saa tøve vi ikke

her, til de blive flere; men mens den første Skræl endnu sidder dem i Blodet, hugge vi os mandelig igjennem til hint gamle Bifingsflot ved Havbredden; det staaer, som det lader til, ubeboet, og der kan vi byde dem Trods idetmindste længer end her."

"Det er et Ord!" raabte de Alle, og med Præsten i Midten gik de nu tætsluttede frem i en Firkant, paa hver Side et drabeligt Sværd, som meiede ned for Jode hvor det ramte, og saaledes ligesom skjar de dem igjennem de forbausede Fjender, og naaede lykkelig den gamle forfaldne Sørsverborg.

De drog strax Broen op efter sig, og Fjenderne saae det med Harm; men trostede sig med, at de dristige Christenkæmper dog snart maatte give sig til Fanger, eller døe af Hunger i det øde Nøversflot, hvor intet Menneske i saa lang Tid havde boet, og hvor der desuden ikke skulde være raadeligt at opholde sig, for Slottets gamle Beboere, som om Natten sagdes at husere der slemt. Derfor var den vilde Klippeegn ogsaa rundt om øde og forladt, og besøgdes aldrig uden naar Hed-

ningerne bragde et Offer til deres blodige Afgud paa Nætterstedet ved det frygtelige Slot; thi dermed troede de at betrygge Landet for natlige Overfald af de ondartede Røveraander.

Med Forundring saae Heltene, at de talrige Fjender vege tilbage, og bevogtede kun Slottet i en lang Fraastand, uden at gjøre Mine til at formene de forvovne Kæmper dette frygtede Opholdssted. En af Heltene blev bestandig paa Muren, for at have Øie med Fjenden. De Andre toge nu Borgen i Diesyn, og fandt den særdeles skiftet til at overvintre i, naar den kun havde været forsynet med Levnetsmidler. — Dog den Sorg maatte deres gode Sværd raade Bod paa, og til næste Dag blev et Udsald besluttet for at erstatte denne Mangel. — Den første Nat havde Guttorm Vagt paa Muren; de Andre vare gangne til Hallen for at hvile. „Det er en skummel Borg — sagde Halsdan — see! Murene ere jo rødplettede her, som de vare besprængte med Blod, her har vist været en Morderkule i gamle Dage, og jeg laae heller under Guds fri aabne Himmel.“

„Det er det samme hvad her har været — sagde Eisten — nu er her en ærlig Kæmpestue, og vil de gamle Røvere os Noget, kan de komme.“

Sigurd hørte ikke paa Brødrenes Samtale; han stod aleene ved det brustne udfaldne Vindue, saae ud over Havet og tænkte paa den forsvundne Havmøe.

Men Præsten, den graahærdede Martin, tog nu Ordet og sagde: „hvis Eder saa tykkes, ædle Christenhelte! saa vil jeg indvie dette Sted og besprænge det med helligt Viesvand, før vi sove; i sige gamle hedenske Røverslotte kan Forsigtighed ikke være af Veien.“

„Det skjætter jeg ikke om — svarede Eisten — vil Noget her gøre os Pladsen stridig, saa lad dem kun komme, at vi kan tales ordentlig ved paa ærlig Kæmpeviis! jeg viger ikke for Satan selv, naar mit gode Sværd er i min Haand.“

„Nævn ikke den Dnde! — sagde Martin og forsedde sig — trods ikke heller paa eders Styrke, ædle Kæmpe! Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager.“

„J er Præst og har Lov til at præke — svarede Eisten — men nu skal J tie, at vi kan udhvile os til Kampen imorgen.“

Derpaa lagde Eisten sig til at sove med sit gode Sværd i Haanden. Præsten læste sagte en Ben, og lagde ogsaa rolig sit graa Hoved til Hvile. Ved Vinduet sad Sigurd og lod sig lulle i Blund af de brusende Bølger.

Men Halsdan var gangen ud paa den gamle Altan; der stod han lænet til sin Harpe og saae paa de sunklende Stjerner; i Nord straaede Venusstjernen forunderligt deilig over Sjølund. Da slog han Harpen i Matten og sang:

En Stjerne tindrer høit i Nord,
Den lyser over viden Jord —
Den smiler til en Helteere,
Paa Den boer en Kongemøe.

Hun slumrer under Borgens Tag
Og drømmer om sin Bryllupsdag.
Paa Fingren skinner røden Guld,
Hun er en Brud saa underfuld.

End ei sig Rosen folded ud
Og dog var Rosenmoen Brud:
I Barndomsenglens rene Glands
Hun leged med sin Brudefrands.

Med Kronen staaer en Kongesøn
Og venter paa den Brud saa fløn;
Men Barden seer i Matten ud,
Seer aldrig meer den Kongebrud.

Ved Borgens Dør hans Harpe klang
Til Skjoldungmoens Brudesang —
Du saae ham ei, o Kongemøe!
Men langt fra dig han nu skal doe.

I fremmed Land han eene staaer,
Og Harpens Stræng i Matten staaer:
Hvorhen, hvorhen gaaer Bardens Wei?
Han sukker: ak! jeg veed det ei —

Halvdan holdt inde, en stille Taare glindsede i
Bardens fromme Øie, og han vendte det vemodig

bort fra den luende Stjerne i Nord. Nu saae han Karlsvognen tindre fjernt i Øst, og han stod længe lænet til sin Harpe og saae paa det gamle Hjære Stjernebillede.

Da kom han sit hellige Løfte ihu, og hans Hjerte higede underligt mod Øst, hvor nu Stjernelarmen rullede over Frelserens Grav. „Der finder jeg maaskee min Fred igjen — sukede han — kunde jeg kun omfavne dig endnu engang, Broder Rudsph! og bringe din frelste Ven i dine Arme.“

Da det var Midnat, stødte Guttorm stærkt i Hornet paa Borgmuren; men holdt pladselig inde igjen. Heltene fore op og grebe til deres Vaaben, og den gamle Martin reiste sig ogsaa. Nu hørtes der en ynkkelig Jamren under Jorden, som af Døende, og Rassen af Lænker i den dybe Borgkjelder. Pludselig foere alle Dørene op i Borgen, en Stormvind susede hvinende gjennem de gamle øde Haller, og see! en sølsom Hær af hvide blege Kæmper traadte ind i Hallen. De ginge taus frem og saae stift paa de forbausede Gremmede, som ikke magtede at røre en Arm eller aabne Læben for at spørge hvad

de vilde. Selv Eisten stod tans og uroffelig som forsteenet, og Kæmpesværdet faldt af hans vældige Haand; thi fremmest blandt de rædsomme Gjæster gik en Mand, som var høiere end han, og saae paa ham med et knusende Blik. Tre Gange gik de natlige Gjæster rundt i Hallen, derpaa forsvandt de, og Dørene lukte sig igjen. Men fra Muren saae Guttorm forbanset, hvorledes Vindebroen af sig selv nedlod sig for dem og oprullede igjen; og han saae fremdeles, hvorledes de paa sorte Gangere med luende Maner fore hen over Marken, som hylende Stormvinde, og forsvandt som Lyn paa den skaldede Hede, hvor blaa Luer flammede i Gangernes Spor.

„Du havde Ret, Præst! — sagde Eisten, da Synet var borte og Helten atter kunde røre de forsteenede Lemmer — Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager. For mig maa du nu gjerne bortmane os de Djæule af Borgen, jeg kan kun kæmpe mod Menneſker.“

Brødrene bluedes over deres Forsærdelse, og toge rødmende deres Sværd op igjen, som de Alle

havde tabt, ligesaavel som den stærke Eisten. Men Sigurd loe høit og sagde: „det er mig kjær, at du dog engang har seet din Overmand, Eisten! du har altid sat mig Næsen lidt for høit i Sky, fordi du er den Stærkeste af os Burgunderholmere.“

Eisten blev ikke dennegang vred over Ynglingens Spøg, han gif i sig selv og sagde: „du har Ret, Knos! jeg har sat Næsen lidt for høit før, det mærker jeg nok; men ingen Levende har dog overvundet mig endnu, og med Døde kan Ingen kæmpe, dem kan man jo ikke heller slaae ihjel alligevel. Men naar du engang saaer Tid og Leilighed, Sigurd! saa sæt mig dog et ordentligt Hefte paa dette Sværd! — jeg veed, du forstaaer at smedde i Staal — Sværdet er godt nok for Næsten, og jeg troer ikke der er Mage dertil i Verden; men det har samme Feil som jeg, det trodser for meget paa sin skarpe Væg, og Broder Rudolph havde Ret, et rigtigt Christensværd er det dog ikke.“

„Skal jeg christne dit Glavind — svarede Sigurd — maae jeg vel selv være en Christen først,

og det har lange Udsigter; jeg veed jo ikke endnu ret hvad det vil sige."

"Det skal jeg lære dig, raske Helt! — sagde gamle Martin og greb Sigurds Haand — Gud har ikke forgjæves ladet mig falde i Hedningernes Haand; jeg har dog ledet nogle af vore Fjender paa rette Wei, og med Bennen vil det vel ikke falde mig haardere."

Sigurd havde strax havt stor Tillid og Hengivenhed til den gamle Martin; og siden hiin sølsomme Søvn i Troldmandens Bolig, syntes han stundom at føle en underlig Længsel efter at indvies til Lysets og Sandhedens Rige. Det var ligesom han dengang havde drømt om en Glæde og Salighed, som han kun ved denne fromme Gubbes Hjælp kunde erholde; da han derfor saae ham strax efter, med de bundne Hænder og det fromme Martyraasyn, midt blandt de vilde Hedninger, var det ligesom han saae en Engel fra Himlen, som en venlig Hånd havde sendt ham og forjættat ham i de halvsorglemte Drømme. Men i Kampen var hiint sølsomme Indtryk af Oldingens Aasyn igjen for-

foundet hos den raske livlige Helt, og først nu kom det tilbage i hans Hjerte, da den Gamle greb hans Haand, og lovede at lære ham, hvad det var at være en Christen. Han trykte Gubben til sit Hjerte, og tang. — Saa snart det begyndte at dages, steg nu Sigurd og Brødrene efter gamle Martins Raad ned i den dybe, skumle Borgkjelder, hvorfra de om Natten havde hørt hiin underlige Jamren og Raasen med Lænker. Der saae de ved det sparsomme Dagstær en Mængde Beentader med store Lænker om de hvide Knokler; hos nogle af dem hang der gamle Helgenbilleder i Staalkjæder om de smuldrende Halsbeen. „Det har været Christne — sagde Martin — samler deres Been, og tager Lænkerne af dem! jeg skal indvie dem en Grav, og bede for deres Sjæle, at de kan faae Fred.“

„Hvad nytter det saa at være Christen — tænkte Sigurd — naar man alligevel kan snigmyrdes, og ei engang har No i Døden?“

Heltene gjorde som den fromme Martin sagde, og førend Solen stod op, vare Dødningsbenene jodede paa Christen Vlis, og Martin luttrede nu de

skumle blodbestænkte Røverhaller med helligt Viesvand, og sang andægtige Messer der den hele Dag. I midlertid drog Sigurd og Brødrene ud for at forsyne Borgen med Levnetsmidler og de nødvendige Huusgeraad.

Om Aftenen kom de syngende tilbage, og vare rigelig forsynede med Bytte. De vare ledsagede af en talrig Hob Bønder, baade Mænd og Qvinder, baade blomstrende Ynglinger og Piger, som vare forjagne af deres Landsmænd, fordi de havde bortkastet deres Afgudsbilleder, og hørt paa den fromme Broder Martins Ord; thi han havde længe vandret om imellem dem, og ingen Livsfare frygtet, for at omvende de forvildede Hedninger. Men de halvomvendte Ynglinger havde dog ikke kunnet befrie ham fra deres rasende Landsmænds Hævn. De tvivlede endnu ogsaa om hans Tro var den rette; men da de havde seet hvorledes Herren holdt sin Haand over ham, og saa vidunderlig befriede ham fra Døden ved de fire stærke Helte paa Afgudsøien, saa tvivlede de ikke længer paa at hans Gud var den rette, og nu vare de i Ho-

betal komne Heltene imøde, som deres Landsmænd flyede for; de fulgte dem glade til den før saa frygtede Søroverborg, men som de nu troede sikker og beboelig, siden den fromme Martin havde overnattet der. De kom med Hustruer og Børn, med Ynglinger og blomstrende Møer for at høre Martins Ord, og indvies af ham ved den hellige Daab. I Epidsen for de blussende Ynglinger og Piger, gjenkjendte Sigurd og Brødrene den raske Thorvald og hans Brud. Han omfavnede Heltene hjertelig, og før dem i sit og sine flygtende Landsmænds Navn den strengeste Lydighed og Trofskab.

Neppe kunde Borgen rumme de talrige Flygtninge. Liv og Munterhed udkredtes i de øde Haller, og Sigurd og Brødrene anviste Enhver sin Plads. Den store Hal, hvor de rædsomme Gjenfærd forrige Nat havde hjemstøt dem, blev Baabensstue og Mændenes Bolig; men inderst i Borgen, hvor enhver Afgang blev bevogtet af de udvalgte og findigste Mænd, der blev Fruerstuen henlagt efter Broder Martins Raad, og ferend Heltene og deres

nye Venner gif til Hvile, holdt gamle Martin Bøn og velsignede dem Alle.

Denne Nat havde Sigurd Vagt paa Borgmuren. Han vilde nu i sin Tensomhed estertænke hvad han den Aften havde hørt af den fromme Broder Martin; men hans Længsel efter den skønne Havmøe og hans Kjærlighed til dette sølsomme Væsen tillod ham ikke at tænke paa Andet end hende, og han blev urolig for sig selv, og besluttede at aabenbare gamle Martin Alt.

Der var nu roligt paa Borgen. Alle sov undtagen Martin og Brødrene, som holdt sig aarvaagne, og ventede endnu et Besøg af de urolige natlige Gjæster. Ingen Jamren hørtes denne Nat meer i den dybe Borgkjelder; men da det blev Midnat, saae Sigurd langt borte de sølsomme Kæmpeskikkelser fare frem imod Borgen over Lyngheden paa deres sorte luemankede Heste. Han stødte strax i Luren, og gif dem med Martin og Brødrene imøde. Præsten gif fremmest med Crucifiret i Haanden, og stillede sig midt i Veien for dem paa den nedrullede Bro. Han bad inderlig, og besvoer med

høi Nøst de vildfarende Aander at vende tilbage;
men de kom nærmere, og Gangerne fnyste Ild og
steilede. Eisten knugede Sværdet i sin Haand, og
svoer før at lade sit Liv, end vige et eeneste Skridt
tilbage; men Halsdan greb i sin gyldne Harpe og
sang:

Hvad vil I døde
Blodløse Skrygger?

Bort, lustige Kæmper! hvor Levende boe!
Her raske Ynglinge hjertes gløde,
Her Møer slumre med Kinder røde,
Her Helte vaage, her Livet bygger!
Her faae de Døde ei No.

Far hen du vilde
Blodløse Skare!

Hvor Mennesker færdes, du ei skal boe —
De Myrdede hvile i Graven stille;
I Borgene tone nu Psalmer milde —
Tilbage til evig Qual I fare!
Hvad heller til evig No!

Saa sang Halsdan; men Dødningehæren veeg ikke tilbage — de uhyre Kæmpeskikkelser bleve røde som Jld og syntes paa de flammende Gangere at ville knuse de forvorne Helte, som stode dem i Veien paa Broen. Da hørvede Martin Krucifiret og nævuede det Navn, hvorfor alle onde Aander bæve, og de frygtelige Dødningekæmper hylede og forsvandt i svovelblaa Luer over Heden.

Nu gif Brødrene med Martin tilbage til Hælen; Ingen taledede et Ord, men de saae Alle med ærbødig Forundring paa den fromme Broder Martin, og takkede Gud i deres Hjerter, at det rædsomme Syn var forsvundet.

Sigurd drog Vindebroen op igjen og tog atter sin Plads paa Bergmuren; han tvivlede nu ikke længer paa at de Christnes Gud var mægtig og stor; men han ælskede dog ikke denne frygtelige Aander-nes Konge, som nu stod for ham med Nødvendighedsens knusende Sæpter. Forbarmeren segde han forgjæves og en inderlig vemodig Længsel opsteg i hans Bryst, mens han hørvede sine Dine mod de funklende Stjerner. Da gled det svimlende Blik

ned til Havet, og andre Længsler opstode nu i hans Hjerter, han glemte Himlen og dens store gaadefulde Herre, og tænkte kun paa den skønne Havmø, og om hun aldrig vilde komme tilbage og husele hans Hjerter med sin søde hulsalige Stemme.

Saa snart det blev Morgen, opsoegde han Martin, og betroede ham Alt hvad der laae ham paa Hjerter: „jeg vil gjerne høre dine Ord — sagde han — jeg vil ogsaa gjerne engang komme til den Himmel, om hvis Herlighed og underfulde Glæde du taler saa skønt og troværdigt, men førend jeg kan tænke alvorligt derpaa, maa mit Hjerter have No, og jeg kan ikke, som du, forsage Verden og glemme hvad jeg her har seet og hørt for al den Herlighed, du lover mig hifet“ — nu fortalte han den forbaufede Olding om den skønne Havmø, og hvorledes hun nu næsten var hans eeneste Tanke.

Da blev gamle Martin saare bekymret for den raske bluffende Yngling, og han advarede ham alvorligt for den skønne Havmø, som for et farligt Blændværk af skuffende Aander. „Søg først Himlen og dens Salighed! — sagde Gudben — saa skal

ogsaa denne Verdens Glæde vorde dig til Deel." Og han besvoer ham fremfor Alt at glemme hiint bedaarende Syn, og ikke at nærme sig Havet, eller lytte til dets sølsomme Toner, førend han ved Daaben var indviet i de Christnes Samfund og sikket for alle farlige Magters Indflydelse. Det lovede Sigurd ham ogsaa og begyndte nu selv at troe, at den skønne Havmoes Billede havde været et skuffende Blændværk, ligesom Morganas Trylleslot og Alfsons mørke Blisdom i den frygtelige Eeneboehytte, hvorfor han endnu gruede, som for en halvforglemmt men ængstelig Drøm. Dog hvergang han saae ud mod Havet, steg et længselfuldt Suk fra hans Bryst, og han søgte forgæves at bortvende sine Tanker derfra, naar den fromme Martin bad og læste Guds Ord for dem Alle; thi Borgen laae tæt ved Havet, og naar Een kun talede i Hallen, hørte man ogsaa altid Bolgerne bruse udenfor.

Daglig kom der flere Flygtninge til Borgen, som nu aldrig mere hjemsegdes af den rolige Søreveraander. De Christnes Seier over disse fryg-

telige Væsner havde ogsaa vundet dem mange Tilhængere blandt Hedningerne.

En Dag drog Brødrene efter Martins Raad ud til Afgudshøien, og sønderknusede for de tilstillede Hedningers Billede deres store blodige Afgudsbillede, i hvis Sted de under høitidelige Psalmer opreiste et Kors paa Høien, medens Martin bad og besprængte den med helligt Vievand. Da Hedningerne saae det, styrtede de rasende mod de dristige Christenhelte, men uden Mod og Tillid til deres overvundne Gud, og maatte snart igjen vige tilbage for Eisten og hans tappre Brødre, som, med Sigurd ved Siden og ledsagede af den fromme Martin, indjog dem saadan en Skræk, at de ikke i lang Tid vovede at nærme sig Borgen igjen; men vendte forfærdede tilbage saasnart de langt fra saae Korset paa Høien.

Beständig vored Flogtningenes Antal, som forlode deres hedenske Landsmænd for at høre Martins Ord, og lære hans mægtige Gud at kjende. Borgen kunde ikke rumme Flere, og de opreiste sig nu Hytter paa Lyngheden trindt om den hellige

Høi. Martin gik daglig fra Hytte til Hytte og underviste de lærvillige Ynglinger. Om Helligdagene forsamlede de sig Alle om Høien, baade Qvin-der og Børn, baade Ynglinger og blomstrende Møer, da stod Martin øverst paa Høien ved Korset og holdt Gudstjeneste for dem under aaben Himmel. Daglig kom der Møgle til ham og vilde døbes; men han prøvede først nøie om deres Tro var grundfæstet, og han stødte Ingen til Daaben, som ikke var omvendt i Sind og Hu, og allerede Christen i Hjertet.

En Dag kom Sigurd til ham og sagde: „jeg har fulgt din Advarsel, fromme Gubbe! jeg gaaer ikke længer ved Havet og søger min Lyksalighed i Dybet; hiint skønne Billede er forsvundet, som et Drømmesyn, og kommer vist aldrig mere tilbage. Nu har jeg ogsaa paa Jorden seet en Pige, som i Skønhed og Elskelighed langt overgaaer hiint flygtige Trolledillede — det er nu vel for evig bortsmeltet liig Hayskummet, og bortrullet med de ustadige Bølger. — Har du ikke seet Wanda, den skønne Vendermøe, som kom hid med de sidste Flygtning-

ge? hun boer eene i en lille Hytte hist ved Stranden, og har hverken Ven eller Frende iblandt os. Ingen taler til hende, og hun taler til Ingen, uden stundom et Par Ord til mig, naar jeg Morgen og Aften gaaer forbi hendes Hytte og hilser hende, eller naar vi see hinanden i Forsamlingen og du læser i Bibelen for os. Hun hører aldrig dine Ord uden Taarer, og seer altid saa vemodig paa mig; hendes Stemme klinger mig ogsaa altid saafødt og rørende gjennem Sjælen, at jeg selv ikke veed hvad der fattes mig, men kunde græde som et Barn hvis jeg ikke bluedes for Heltenes Vine. Igaar Aftes talede jeg længer med hende end sædvanligt og sagde hende da ogsaa, at jeg havde hende ret inderlig kjær, fra det første Øieblik jeg havde seet hende — da sank hun grædende til mit Hjerte og tang; men jeg saae tydelig, at hun elskede mig, og jeg svor at vorde hendes Brudgom og ingen Pige at elske uden hende. See! derfor kommer jeg nu til dig, Fader Martin! for at bede dig døbe os Begge og lægge vore Hænder sammen som Brudgom og Brud; først naar du har velsignet os

og indvietet mig i eders hellige Samfund, er jeg rolig for mig selv, og saa frygter jeg ikke heller at min gamle Daarskab skal komme tilbage; thi mit Hjerte er dog ikke ganske roligt endnu, og jeg kunde ikke lukke et Øie inat, fordi jeg hørte Havet bruse og syntes at hver Bølge klang saa vemodigt og bedreidende; — men det er vel, som du siger, kun de skuffende Aander, som atter vil drage mit Hjerte til Dybet, og forstyrre min Glæde og Lyksalighed paa Jorden."

„Sigurd! — svarede Martin alvorlig, og saae dybt i Ynglingens Sjæl — det er ikke Herren, du søger, det er kun Verdens Lyksalighed og Glæde, hvorefter dit ustabige Hjerte nu længes. Du har bortkastet din første Kjærlighed som en sværmerisk Drøm, ikke fordi du troede den farlig for dit evige Vel — og det tror jeg nu ikke heller at den var; thi den var jo dog reen og uskyldig — men du har bortkastet den, fordi den ikke længer stod for dig i legemlig Gestalt, men svævede kun som en Skygge for dig i Drømme. Nu har et andet Qvindebillede indtaget dit Hjerte, og det tykkes dig nu skjønnere

og elskeligere end hiint Forsvundne, fordi det staaer dig nærmere, og lover dig større Nydelse og virkelig Livslyst paa Jorden, end hiin vemodige Sangmøe i det Fjerne. Og hvorfor vil du nu være Christen? for at du i Tryghed kan nyde Lykken i din nye Bruds Arme, uden at Bølgerne skal bebreide dig dit Hjertes Ustadighed. — Arme Sigurd! du drives fra en Vildfarelse til en anden; du har et Hjerte, fuldt af Kjærlighed og inderlige Længsler, men du veed ikke hvorhen du skal med det — din første Elskov var bedre end din sidste; men ingen af dem fører dig til Lyset og Sandheden. Gaf, prøv dig selv, og naar du elsker Gud over Alt, naar Freden hist er dig dyrebare end Lyksaligheden her, først da kan jeg døbe dig, og omfavne dig som min Broder i Herren."

Med disse Ord forlod han Ynglingen, og Sigurd følede med blussende Hjerte, at Gubbens Ord var Sandhed. „Skjonne Benda! — sukede han — hvi har du bragt mig til at glemme min arme forladte Havmøe? hun satte dog alt sit Haab til mig, og havde jeg været hende tro, saa havde jeg

maaskee kunnet hæv hende fra Dybet engang, og hun var blevet et Menneske som jeg, med den evige Livsblomst i sit Hjerte, istedetfor at hun nu vel forgaaer som Skummet paa de rullende Bølger, og aldrig opstiger paa Livets Bred."

I vemodige Tanker gik Sigurd den Dag som en Drømmende, og saa og hørte Intet af hvad der foregik omkring ham. Han var ikke i Forsamlingen da Martin holdt Ben, han gik heller ikke til Wandas Hytte om Aftenen; men da Maanen skinnede klart over Bølgerne, gik han med angersfuldt Hjerte ned til Havet, og bebreidede sig sit Hjertes Ustadighed. „Til Christus — fattede han — kan jeg jo ikke finde Wei, og til Jordens Lyksalighed ikke heller; selv i dine Arme, Kjonne Wanda! maa Glæden flye forfærdet fra mit Hjerte, hvergang jeg hører Havet i det Fjerne, eller Kilden risler for os i Elskovslunden — — og du arme Havmø! du, som lullede de første søde Elskovstoner i mit ustadige Hjerte! du er for evig forsvundet, og jeg hører aldrig meer din Sang i det Fjerne."

Medens Sigurd saaledes sukede, steg han høit op paa Pynten af et Fjeld, som ragede steilt ud over Havet, og han saae nu dybt under sig en qvindelig Skikkelse svæve paa Bølgerne. Han gjenkjendte med angersfuld Glæde den skønne Havmøes vemodige Stemme, som sang bævende og afbrudt:

„Far hen, mit Haab! far evig hen!

Forglemmt mig haver min Hjertensven.

Synk dybt! synk dybt, usalige Møe!

Som Havskummet skal du smelte og døe.“ —

„Nei! — raabte Sigurd — nei, saasandt min Sjæl lever, jeg har ikke forglemmt dig; men syndet imod dig har jeg, og skal du døe, saa vil jeg nu døe med dig, og angersfuld forgaae i dine Arme.“

Med disse Ord styrtede han sig ud over Fjeldet og sank dybt ned i Havet, hvor den skønne sorgende Stemme tonedede; men han knusedes ikke i det dybe Fald, han sank bevidstløs i Havmøens Arme, og hun hævede sig med ham fra Dybet, stod Arm i Arm med ham paa den grønne Strand og kaldte ventlig paa ham med sin søde Stemme. Da opflog han sine Bine paa den dejlige Møe med den

segrenne Dragt og de havblaa Vine, som kjærligt omslyngede ham med sine Arme, og see! — det var Wanda. „Haad seer jeg? — raabte han — Wanda! har jeg drømt? eller er det mueligt? er du min elskede Havmøe?“

„Ja! — svarede Wanda og smilede — jeg er din elskede Havmøe, og nu først er jeg din, nu først kan jeg leve paa Jorden med dig. Din Kjærlighed har hævet mig af Dybet, og nu er jeg et Menneske som du. Jeg har prøvet dit Hjerte, Sigurd! det var mit paa Jorden, som i Havet, og din Troloshed selv var min Kjærligheds Seier. Men paa Jorden kunde jeg ikke blive før du havde hævet mig, og viist mig at du elskede mig høiere end dit Liv. Mit Haab var kun svagt og min Tro var liden; derfor gif jeg saa forrignfuld og taus iblandt Eder. Men nu er min Corrig forvandelt til Glæde, og mit Haab er vidunderlig gjenfødt. Nu gaaer jeg aldrig meer tilbage til Havet; paa Jorden vil jeg nu leve og dee med dig, og jeg haaber vi skal Begge finde Veien til Himlen og den evige Kjærlighed.“

„Amen!“ — sagde nu en venlig Stemme bag ved dem, og det var gamle Broder Martin, som urolig havde fulgt Sigurd langt fra, og med Forsværgelse seet ham nedstørte sig af Fjeldet. Han hørte nu med Forundring den sølsomme Kjærlighedsprøve, og den skønne Havmøes vidunderlige Kaar, og han glædede sig over at en Sjæl var vundet for Jorden og Himlen. Han tog de Elskende i sine Arme og velsignede dem. „Livet har J vundet — sagde han — men dets høieste Klenod har J endnu ikke grebet, og uden det er Jordens største Lykke kun en stakket betydningsløs Drøm. Lever et Aar tilsammen rene for Guds Naasn, som Broder og Søster! lærer først at elske Gud meer end Verden og dens Glæder! da skal endnu en bedre Velsignelse lyfes over eders Hoveder.“

Med disse Ord gif gamle Martin tilbage til Borgen. Sigurd og den skønne Vanda fulgte ham Haand i Haand, og lovede at adlyde ham som deres Fader. Og Vanda blev i sin Hytte, og Sigurd i Kæmpernes Hal. De saaes daglig i Forsamlingen, og talede kjærlig og fortrolig sammen hver Mor-

gen og Aften. Men de holdt trolig deres Løfte, og vandrede reene for Guds Afsyn som Broder og Søster, og søgte Veien tilfammen til den evige Kjærlighed. —

Snart forsvandt nu de sidste Blomster paa Mark og paa Eng, og Vinteren udbredte sit hvide Sneelagen mellem Vorgen og Hytterne; men Korset stod fast paa den sneehvide Høi. Heltene færededes daglig med Vaabnene, og tumlede de modige Gangere paa Sletten. Sigurd havde bygt sig et Værksted, og hamrede lystig nye Vaaben til de stridbare Ynglinger. Han glemte heller ikke Eistens Sværd; men gav det et ridderligt Hefte. I Fruerstuen syselede de glade Møer og vævede konstige Stridsbelter til Heltene. Eisten og hans tappre Brødre holdt Orden og Mandstugt blandt de talrige Ynglinger, og vare altid aarvaagne og rede til Strid, saasnart en Hedningeslof nærmede sig Vorgen. Ofte klang Halsdans Harpe i Hallen, og hver Morgen og Aften konedes Hymnerne til Herrens Priis fra gamle Martins og de djærve Christenheltes Læber.

Det var endnu Vinter i Norden, da Foraaret blomstrede paa Granadas berømte Gætte, den store fortryllende Vega, som saamange Maurers og Christenheltes Blod alt i to Aarhundreder havde vædet. Endnu var Beleiringen for Algeziras ikke ophævet, uagtet den Ødelæggelse Maurernes nye Mordredskaber udbredte blandt de Christne. Men indenfor Algeziras Mure tilberedtes en blodig Fæst, som man haabede ganske skulde bortskræffe Beleirerne. Paa Muren vare oprejste over hundrede Kors, som til Christendommens Haan skulde for Beleirernes Dine behænges med christne Fanger. Rudolphs troe Landsmænd havde gjort Opstand, for at udrive ham af Dødsfængslet; men det forvovne Forretagende var mislykket. De vare nu selv de ulykkelige Slagtoffere, og vare Alle fordømte til at dele Skæbne med Rudolph, hvis paaalige Straf nu ikke længer skulde opsættes.

Natten førend den frygtelige Bloddøm skulde fuldbyrdes, aabnedes Gulvet i Rudolphs Fængsel, og Surting steg op af en underjordisk Gang. „For liden Elnas Skyld vil jeg frelse dig — sagde Dværgeren — følg mig strax! og jeg bringer dig under Jorden og Havet til Burgunderholm.“

„Kommer du derfra, kjære Surting! — sagde Rudolph glad — o! saa sig mig, hvordan gaaer det liden Elna?“

„Kom selv og see det! — svarede Surting — betænker du dig et Øieblit endnu, er det for sig digt, og imorgen bliver du levende naglet til et Korstræ.“

— „Men mine fangne Landsmænd?“ —

„Dem redder jeg ogsaa for dig, hvis det er dig Meget om at gjøre — svarede Surting — men saa maa det skee i en Hast — kom nu du først!“

Rudolph udrafte allerede sin Haand mod Dværgeren for at følge ham; men da kom han pludselig sin døende Faders Advarsel ihu, og tog hastig Haanden tilbage: „nei — sagde han — før døe Frelserens Død, end frelse Livet ved Afgrundens

Magter! — Viig fra mig, Dværg! og frist mig ikke længer!”

„Du er den samme Kar, som du altid har været — svarede Surting med gnistrende Øine — og jeg var en Døsmer, at jeg vilde umage mig saa langt for din Skyld.”

Harmsfuld steg Surting ned igjen i den underjordiske Gang og Gulvet lukte sig over hani. Da sank Rudolph paa sine Knæ og bad Gud om Frelse eller Styrke til at udholde de Piinsler, som nu ventede ham, og til at døe som en christen Helt, hvis det saa var hans Villie. Henrettelsesdagen kom, og Helten blev i Lænker ført op paa Muren til Retterstedet, tilligemed sine sangne Landsmænd. Da han saae det sorte Træ, hvor paa han skulde nages, og de djævelske Redskaber, hvormed han skulde martres, da tænkte han paa liden Elma, og hans Hjerte blev underlig bevæget; men see! da fremtraadte en Herold, som i Maurerkongens Navn forkyndte ham Liv og Fritagelse for alle Piinsler, hvis han strax vilde affværges sin Tro og vorde en Muselman. Det samme Tilbud

gjordes ogsaa alle hans Landsmænd. Da saae Rudolph paa dem med et gjennemtrængende Martyrblik, og sagde: „værer standhaftige Landsmænd! det er Djævelen, som frister os nu; men svarer ham som jeg!“ — Derpaa bøjede han sit Knæ for det Kors, hvorpaa han skulde pines tilføde: „min Herre og Mester! — sagde han — som du døde for os Alle, saaledes vil jeg nu døe for dig og din hellige Tro. Hold kun din Haand over min elskede Næse, over min Ben, mine Brødre og alle trofaste Christne, og lad mig samles engang med dem Alle i dit salige Paradiis! — Kommer nu kun, I Bødler! — raabte han derpaa trøstlig og reiste sig — river Kjødet fra mine Been, om I vil! min Sjæl skal I ikke fordærve, og den Tro, jeg har, vil jeg døe paa og prise mig salig.“

Nu grebe Bødlerne den standhaftige Martyrhelt og opløstede ham til Korset, mens han strakte de foldede Hænder mod Himlen, og priste med høi Røst sin Gud og Frelser. — Da hørtes pludselig et høit Skrig blandt Folket: „Fienden stormer! de Christne storme!“ raabtes der fra alle Sider, og

i den almindelige Forvirrelse tænkte Ingen meer paa Henrettelsen.

Forfærdede slap Bødlerne deres Slagtoffere af Hænderne; thi nogle tappre navarriſke Riddere ſtode allerede paa Muren. Rudolph ſaae nu at Gud vilde frelſe ham, og rev haſtig et Sværd af Haanden paa en flygtende Maurer. Han løſte ſtrar ſine bundne Landsmænd, og angreb i Epidſen for dem en Hob Maurer. De ſtarke Nordhelte havde ſnart Alle Vaaben i Hænderne; de ſloge nu ned for Fode under Rudolphs Anførelſe og tændte Huſene i Brand, medens de tappre Caſtillianer og deres chriſtne Bundsforvandte ſtormede udenfra. For dette dobbelte Angreb maatte Maurerne give efter og Algeziras blev indtaget, trods Muſelmændenes fortvivlede Modſtand og deres djævelſke Cartovers Breſen. Nu forenede Rudolph og hans Stridsbrodre ſig med de tappre Caſtillianer og ſtreed mandelig mod Maurerne, til ogſaa Granada var indtaget og Maurerkongen var ſaldet for ſine egne Undersaatters Sværd. Da tog Rudolph Afſted med de ſeierrige Caſtillianer, ſom berømmede

hans Manddom, og tilskreve ham og hans brave Landsmænd for en stor Deel den lykkelige Seier. Med tre mauriske Bannere, der bleve ham medgivne som Seierstegn, forlod han nu Spanien, tilligemed sine troe prøvede Stridsmænd. De udfaarrede ham eenstemmig til deres Høvding, bestege under hans Anførsel tre erobrede fjendtlige Ekte, og de raske Nordhelte-sang Lovsange paa de flyvende Snekker, medens de forsædede Muselmænd endnu skjælvede for deres vældige Glavind.

— Eneen begyndte nu ogsaa at smelte i de nordlige Lande, og Foraaret nærmede sig med sine opvivende Straaler. I Sjælland havde den sorte Død endelig ophørt at rase. Mange tusinde Mennesker havde den bortrevet; men Landet var dog ikke øde, og Kongen lod nu synge Takkepsalmer i alle Kirker, fordi Herren havde taget sin straffende Haand tilbage, og Morderengelen var bortdraget med sit fortærende Glavind.

Men paa Burgunderholm sad liden Elma endnu eene og forladt paa sin Faders øde Borg, og ventede længselsfuld efter at see det første Græs-

staa fremspire, og høre den første Fugl synge over de nøgne Grave. En Morgen skinnede Foraarsso-
len venlig ind paa hendes eensomme Leie; den første Svale quidrede uden for hendes Vindue, og vakte den sumrende Møe med sin stille eensomme Sang af glade ahnelsesfulde Morgendromme. Hun takkede Gud og foer op fra sit Leie; hun aabnede Vinduet, og see! Svaten satte sig paa Rarmen og quidrede venligt for hende i Morgensolen. „Arme Fugl! — sagde Elna — du er vel ogsaa eene her og forladt.“ Derpaa stræde hun Brødkrummer til den i Vinduesfarmen, og hun saae med Glæde, at den opsamlende dem og fløi quidrende op under Taget. Nu bortkastede liden Elna det sorte Sørgeskor, og iførte sig hvide Klæder. Et grønt Silkebaand bandt hun om den smækkre Midie, og tog den gyldne Strængelseeg i Haanden, som saa længe havde hængt forstummet og forstemt paa Væggen. De lange castaniebrune Silkeloffer slagrede frit om de hvide Skuldre i den milde forfriskende Foraarsluftning; og saaledes udvandrede hun af den øde Borg, som en venlig Haabets og Livets Engel.

Hun saae nu atter den klare blaa Himmel i det Fri, og det var ligesom det hendøde Liv nu først vilde opblomstre paany i den skønne Jomfrues Fodspor; thi ved hvert Skridt, hun gik frem, syntes Vaarens Engel at vandre ved hendes Side. Hun saae nu, Mark og Eng begyndte at grønnes, og den første Blomst fandt hun paa sin Moders Gravhøi. Det var en venlig Tusindsfryd, som smilede hende kjærlig imøde fra Graven, ligesom omluftet af den fromme Marnas forklarede Aand. Medens liden Elna der bad og knælede roert ved Moderens Grav, slog den første Lærke over hendes Hoved, og hvirvlede sig høit i den klare Foraarsluft paa de dirrende Vinger. Da reiste den fromme Møe sig og vandrede trøstlig fra Graven for at opsoge Mennesker; men der var intet Spor at see af Menneskesod, og ingen Lyd af Levende at høre, undtagen af den eensomme Lærke over hendes Hoved. Medens Sang tonede hende nu ret inderlig vemodig, ligesom Gravsangen over en uddød og forglempt Menneskeslægt, hvis Støv var henveiret, og hvis Spor var udsløttet af Jorden. Alle Huse vare

Iulte, og et stort sort Kors stod paa hver en Dør,
 hun gik forbi, og tilkjendegav, at Beboerne vare ud-
 døde. — Hvad der før havde været et Mindesmærke
 om det evige Liv, var saaledes blevet et forfærden-
 de Dødstegn paa den uhyggelige Ø, da Herren
 vendte sit milde Afsyn fra den. — Nærmest gik li-
 den Elva fra By til By; men ingen Hund gjævede
 ad hende paa de øde Gader, og intet Menneske
 kom hende imøde fra de tilslukkede Porte. Allevegne
 saae hun det sorte Kors paa Dørene, og hun gik
 taus og bekymret videre. Da hun kom til Skoven
 forfriskedes hendes Øie ved de unge nyudsprungne
 Træer; men der var ogsaa øde og tomt. Forgjæ-
 ves smilede en enkelt Blomst ved hendes Fod, for-
 gjæves quidrede den eensomme Fugl paa Qvisten;
 hun stod eene som det første Menneske i den op-
 vaagnende Natur og søgte forgjæves sin Lige. Da
 satte hun sig ned paa en Steen og græd, og da
 hun opløstede sine Øine, saae hun langt borte et
 Kirkeetaarn glindse i Solskinnet. Der vandrede
 hun nu ogsaa hen; men i Kirkebyen var der øde
 og stille, og de sorte Kors stode ogsaa her paa alle

Dere. Da stæeg liden Elna op i Kirkeetaarnet, og
 faae vidt ud til alle Sider; men forgjæves — der
 var intet Menneſke at ſee, og hun tvivlede nu ikke
 længer, paa, at hun jo var den eeneste levende
 Sjæl paa Øen. Da græd hun bitterlig og faldt
 paa ſine Knæ og bad. Et Glimt af Haab kom
 igjen i hendes Hjerter, og hun troede dog viſt der
 maatte være eet Menneſke tilbage idetmindſte; men
 ſom maafkee gif ligesaa forladt og bekymret ſom
 hun, og troede hele Verden uddød omkring ſig.
 Nu tog den bekymrede Jomfru Klokkeſtrængen i
 ſin lille hvide Haand, og onſkede hun at hun havde
 Styrke til at ringe med den ſtore Klokke, at hvis
 der var Noget levende tilbage, de da kunde høre
 det, og komme hende imøde. Førſt bad hun ſit
 Fadervor, og ſlog med Kneblen ni Slag paa den
 ſtore Malmklokke, eet Slag for hver af de ſyv Ven-
 ner og to for Indledningen og Beſlutningen i den
 hellige Bøn. Derpaa drog hun i Klokkeſtrængen,
 og det var ligesom det tunge Malm bevægede ſig
 af ſig ſelv for den fromme Jomfrues Haand. Det
 ringede dybt og klart over de ſde Marker, og da

Kloffen hang stille igjen, slog hun atter med Kneblen de ni hellige Slag og holdt inde. Da den sidste Klang forstummede, var der igjen stille som i en Grav omkring hende; hun hørte ingen Lyd i det Fjerne, og saae intet Menneske nærme sig. Haabeløs steg hun ned igjen af Taarnet, og saaledes vandrede hun nu fra Kirke til Kirke, og ringede alle vegne med Kirkeklokkerne; men Ingen hørte det, og Ingen kom hende imøde. Til sidst sank hun udmattet til Jorden, og bad Gud tage hendes Sjæl til sig, hvis hun nu længer skulde vandre saa eene og forladt. Da saae hun atter en Kirke for sig, og steg med Møie op i Taarnet for dog, endnu engang at anstrænge sine sidste Kræfter, og lade Kirkekloffen udtone hendes dybe Kummer. Da Kloffen taug, syntes hun at det gjenslang usædvanligt i det Fjerne, og hun hørte nu langt borte en Kirkekloffe ringe; den klang glædelig som til Bryllup eller hellig Aften. Da den ophørte at kime, klang ogsaa der de ni hellige Slag høitidelig i Aftenrøden. Da blev liden Elnas Hjerter fro; hun følede sig underlig styrket, og vandrede nu did, hvorfra Ly-

den var kommet. Da hun kom til næste Kirke, ringede hun igjen, og nu klang Gjenlyden nærmere. Den kom fra Nabo-Kirketårnet ved Alnebjerg. Hurtig steg hun nu ned af Tårnet, og gik tvers over Marken ad en Gangsti mod den saakaldte Paradiisbakke. Da hun kom midtvejs, modtog hende en deilig Dal, hvor Foraaret syntes at have hentyullet alle sine Undigheder paa eet Sted, og nu kom en Yngling hende imøde med flyvende Loffer og udbredte Arme. Med et høit Glædesfrig styrtede hun i hans Favn, og saae dog kun endnu at det var et Menneske; men med tusindfold større, med uenævnelig Glæde opslug hun sine Dine og saae at dette Menneske var Rudolph, den saalænge savnede og i Løndom elskede Rudolph. At møde den trofaste Veiler, den skønne elskede Yngling her, hvor blot Synet af et Menneske var en overvættets Salighed for hendes arme forladte Hjerte, det var saa ubegribelig, saa overvældende en Lykke, at Glæden nær havde dræbt den bævende Mæ i Ynglingens Arme.

„Min Elna! min elskede Elna“ — raabte Rudolph atter og atter, og Barm mod Barm og Læbe mod Læbe, stode de som to gjenfundne Elskede i det salige Paradiis, efterat en Verden fuld af Grave havde adskilt dem. Her behøvedes ingen Tilstaaelse om den sømmeste Kjærlighed; de syntes at maatte have elsket hinanden nu, om de saa aldrig før havde drømt om hverandre. De forstummede af Fryd, deres Glædestaarer blandede sig paa de glødende Kinder i den høieste Henrykkelse, og deres Fryd blev Andagt, og aabnede deres Læber til Herrens Lov og Tilbedelse.

Ved Stranden paa hiin Side Almelbjerget laae Snekkerne for Anker med Rudolphs tappre Stridsbrødre; men Ingen af dem havde han tilladt at følge sig til det øde Land, hvor de nu vidste at den sorte Død havde raset, og hvor intet Spor af Liv syntes ladet tilbage. I trende Dage havde han bedet dem at vente sig ved Stranden og ikke forlade deres Snekker; men kom han da ikke tilbage med sin gjenfundne Elskede, og gav dem et Tegn fra Kysten paa at Den var sikker og

beboelig, da kunde de vide, han var død eller smittet af Pesten, og da havde de maattet sværge ham, ufortøvet at heise Seil, og overlade ham til sin sorgelige Skjæbne.

I den skønne Gjenfindelsens Dal, som med Rette kaldtes Paradiisbalden, og som endnu bærer dette Navn, der stod ved Maen en lille moostakt Hytte, omsnoet af Vebbenderanker. Døren var ikke tilluft og heller ikke betegnet med det sorte Kors; der syntes en Eremit at have boet i stille Lykkelig-
hed; men var nu enten død andetsteds eller bort-
reist af Landet, af Frygt for den Ulykke, som dog ikke havde naaet hans stille lykkelige Dal. Der fandt Rudolph og siden Elina Vederqvægsse og Ly, og det var ligesom en venlig Skjætsaand havde ventet dem der, og berebet Alt iforveien til deres Modtagelse.

De fortalte nu hinanden Alt hvad de havde lidt og oplevet siden sidst de saaes paa Høkelet Børg. Siden Elinas Taare randt atter ved den fromme Moders Minde; men Rudolph bortkyskede den milde Bemodstaare, og hun smilede atter livsalig ved Helteus trofaste Hjerte. Nu spurgte hun til Sigurd

og fortalte hvor besynderligt hun ved Moderens Syn havde opdaget, at den herlige Yngling maatte være hendes Broder. Da steg et Suk fra Rudolphs Hjerter for Vennens uviste Skæbne, men han satte sin Lid til Herren og den tro Broder Halvdans Løfte, og haabede visselig at see Sigurd og Brødrene igjen.

Det var nu sildigt og liden Elna behøvede Hvile. Det eenlige Leie stod beredt i den venlige Hytte; men liden Elna tøvede og Moens blufærdige Kinder rødmede; da forstod Rudolph den fromme Piges Frygt, og han tog Rosenfrandsen af sin Hals og sagde: „til en Herrens Djener har foreenet vore Hænder, som vore Hjerter allerede ere foreenede for den alvidende Guds Afsyn, skal denne hellige Krands afskille Brudgom og Brud; derpaa giver jeg dig mit Ridderord, liden Elna!“ da berørte Moen hans Kind med de jomfruelige Læber, bad ham tusind god Nat, og slumrede rolig ind ved hans Side. Helten laae længe vaagen og saae paa den slumrende Møe, som smilede huldosaligt i Drømme, som en Lysets Engel i de hvide Klæder, be-

fraalet af Maanens blufærdige Skjær. Tilfødt gled ogsaa en venlig Blund over hans Nienlaage, og da han vaagnede, skinnede Morgensolen alt i Hytten; liden Elva syslede munter omkring ham og bad ham god Morgen. Han sprang hurtig fra sit Leie og omfavnede den hulde velsignede Moe, som nu atter blomstrede fro liig en Rose mellem grønnende Grave, i den gjensødte oplivende Vaar.

Nu besluttede de at gennemvandre Den tilfammen, og aabne de tillukte Huse, at den friske Foraarsluft kunde gennemveire dem og gjøre dem sunde og beboelige igjen, førend Rudolph kaldte sine brave Staldbrodre iland. Haand i Haand gif de Elskende gennem det øde Land, og mangent Suf steeg fra Rudolphs tro Bryst for hans ulykkelige Fædrenese. Da de kom til Styrtebakkerne paa Lyngen ved Hotelet, hørte de en underlig Lyd under Jorden, som af Veeskrig og Seiersraab, blandede mellem hverandre; og nu saae de en utallig Skare smaa sorte Underjordiske udvandre af Jorden, og langt borte styrte sig i Havet. De forfulgtes af en mindre Hær Underjordiske, men som

Alle vare hvide i Huden og iførte lyse Bjergmands-
koster. I Spidsen for Seierherrerne kjendte de
Surtung, og ved Siden af ham gik de to smaa
kronede Dværgesfolk, som liden Elna kjendte fra de
natlige Besøg. Saa snart den sorte Dværgeskare
var forsvundet, vandrede den seirende Hær tilbage,
og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare op-
stegne. Men der hørttes længe efter en Lyd un-
der Jorden, ligesom af Sang og listig Strængeleeg.

Det ansaae Rudolph og liden Elna for et lyk-
keligt Tegn, og de troede nu ogsaa forvist, at Sur-
tung og hans lille Bjergfolk ikke meente det Ondt
med Nogen, og at de herefter vilde være mindre
farlige, da de Sorte havde forladt dem, som uden-
tvivl vare de Onde iblandt dem, og som maaskee
havde mere Deel i Landets Ulykke end Nogen
vidste.

Om Aftenen gik Rudolph med Elna ved Haan-
den over Nispebjerg; men de saa og hørte In-
tet meer til de Underjordiske. Den gamle Wona-
hvede lod sig heller ikke see paa sin hvide Hest, og
det bestyrkede Rudolph end mere i den Tro, at

det kun var de sorte Underjordiske, der nu vare udvandrede af Landet, som hans gamle Fader saa ivrig havde bekæmpet, og som han selv efter Døden havde varflet for. Rudolph talkede Gud, og glædede sig af Hjertet over, at den herlige Heltaand nu havde Ro.

Efter tvende Dages Omvandring, gik Rudolph og Elna tilbage til Paradiisdalen, og da Tiden nu var nær, inden hvilken Rudolph havde lovet, at give sine Staldbrodre det aftalte Tegn paa at han levede, og havde fundet Den beboelig; saa tog han liden Elna ved Haanden og gik over Alnehjergget med hende imod Stranden. Han tog en Green med fra Skoven med det unge lysgrønne Mailøv; den behang liden Elna med grønne og røde Silkebaand, og Helten plantede derpaa den festligt smykkede Green, som et Vaarens og Haabets Banner, paa Strandbredden. Da hans Staldbrodre saae det fra Snekkerne, bleve de glade, og iilede nu flyngeviis iland paa deres Baade og omfavnede deres lykkelige Hovedemand, som de gjerne strax havde fulgt til den dødsstille Ø, havde han ikke

faa strængelig forbudet dem det. De hilsede ærbødigt den skønne Elva, og ærede hende som deres Høvdings Brud.

I den yndige Paradiisdal opstode nu de raske Nordhelte deres Telte, og da de næste Morgen bestige Alnehjerget, for at tage Landet i Biesyn, og lade Rudolph udfiske dem Ager og Eng; da saae de en talrig Flaade lande ved Kysten, og en stor Skare Mænd og Kvinder stige i Land med deres Børn paa Armene, ledsagede af flere tusinde Ynglinger og Møer. Pigerne sang og dandsede glade om det grønne Vaarbanner paa Kysten, som Rudolph havde ladet staae til et Tegn for den Fremmede, at der atter var Liv og Foraar og glade Mennesker paa Øen. De fremmede Møer bandt flagrende Silkebaand og gyldne Smykker paa Maigreenen, medens de raske Ynglinger svang sig paa deres Gangere, og drog med Sang og Spil hen over de grønne Enge. I Spidsen for Toget gik en gammel Christenpræst med det hellige Kors i sin Haand, og efter ham fulgte fire Riddermænd, som vare høiere end alle de Andre. En af dem

modtog af Pigernes Hænder det smykkede Vaar-
banner, og svang det lystelig over sit Hoved. Det
var en skøn lyshaaret Ungling; en tigerspættet
Hengst dansede let med ham over Grønningen —
det var Sigurd — den muntre lyffelige Sigurd —
hans sølsomme Brud, den skønne Wanda, gik
fremmerst i Pigernes Skare; men ved Sigurds
Side reed Rudolphs tre Brødre. Den stærke
Eisten var et Hoved høiere end dem Alle, og hav-
de Kæmpesværdet i sin Haand; han tumlede en
vild fraadende Skimmel, og lignede saaledes for-
underlig sin vældige Fader. Men Halsdan havde
sin gyldne Harpe i Armen; hans Ganger gik from
som et Lam under ham med løs Tøile, mens
Varden greb i Harpen og sang;

Med Sommer i Land, med Sommer i By

Komme Helte fra Hedningekysten;

Med smilende Møer til Freden de tye,

Og ikke til Kæmpedysten.

De troe har udkæmpet den store Strid:

Fra Fader og Moder de ginge,

Til Herren satte de al deres Liid,
Og Tabet tyktes dem ringe.

Over salten See

Til den fremmede De
Under Korsets Banner de ginge;
Då følge de Skarer med Sommer i By —
Med smilende Møer til Freden de tye,
Vil boe under Herrens Vinge.

Smil atter venlig, o Fædrenes!

Oplev med den gjensødte Sommer!

Dit Navn skal ikke af Verden uddøe:

See! Livet forynget gjenkommer;

I dit Blomsterskjød,

Er en Slægt gjensød,

Den skal vore under din Skygge.

Med Jubel den kommer, med Sommer i By —

— Under Korsets Ly

Skal dens Sønner boe her og bygge.

Saa fang Halsdan — og Rudolph kjendte nu
fra Hæien saavel den elskede Broderbarde, som sin
Ven Sigurd og de to andre trofaste Brødre. Han

ilede dem med et høit Glædesraab imøde, og da hans tappre Stridsbrødre saae deres Høvding i de fremmede Heltes Arme, mærkede de først, at det var Wenner, som nærmede sig med den store brogede Folkeskare — thi de havde hidindtil uviste seet paa det sælsomme Tog, og vare lige beredte til at modtage dem enten som Wenner eller Fjender. — Liden Elna fulgte Rudolph til hans Brødre og de talrige Fremmede; hun kjendte Sigurd igjen, og modtog ham glad som sin Broder. Derpaa sluttede hun sig fro til Pigernes Skare, som især vare hende velkomne blandt de mange fremmede Mænd. De tappre Nordhelte blandede sig nu ogsaa glade i de Fremmedes Skare, mens Rudolph fløi fra Favn til Favn, og hørte med Forundring Brødrenes sælsomme Hændelser, og hvorledes Røgtet om Burgunderholms Ødelæggelse havde hidkaldt dem med deres tro omvendte Folkeskare, for atter at bebygge den elskede Fædrene. Eisten knugede Rudolph til sit Ræmpebryst, og sagde: „det kan jeg lide, Broder Rudolph! du har ikke ladet Hav eller Pestilense faae Bugt med dig, og jeg treffer dig her i et Hel-

telag, som jeg gad slaas med, hvis vi ikke vare Landsmænd og Venner. Vi Brødre har heller ikke tæet os ilde; og seer du mit gode Sværd, det er nu ligesaa ærligt og kristeligt som dit; jeg har heller ingen Ulykke gjort med det endnu, som du spaaede, undtagen paa vore og vor Herres Fjender."

"Trostede Kæmpebroder! — sagde Rudolph — du er den samme brave Karl, som du altid har været, og tager jeg ikke fejl, saa er du endogsaa lidt frommere og bedre end før."

"Tie stille dermed! — raabte Eisten og blev blod-
rød — det har jeg ingen Ære af, Broder! jeg har
seet min Overmand mag du vide; men han var
da, Gud skee Lov! en Djævel, eller idetmindste intet
levende Menneske. Men ikke et Ord meer om den
Sag — jeg kan blive gal, naar jeg tænker derpaa."

"Tael ikke meer derom, Broder Rudolph! —
hvidskede Guttorm — jeg har ikke længe brugt
Boilen og har den heller ikke med mig."

"Gud velsigne dig og din Møe, fromme tro-
faste Broder! — sagde nu Halsdan, og trykkede in-
derlig Rudolphs Haand, mens han saae paa liden

Elna, og en stille Taare glindsede i Bardens Nie — jeg vidste det nok, du kunde ikke døe; thi du var jo elsket.”

Men nu rev Sigurd ham atter ud af Brødrenes Arme, og Rudolph sagde sjæleglad: „ikke sandt Sigurd! du er ogsaa den Gamle, kun paa een Ting nær, haaber jeg” — —

„Jeg veed hvad du mener — afbrød Sigurd ham — og troe mig, jeg er Christen i Hjertet; men naar jeg ogsaa har viist at jeg er det i Gjerningen, see! — saa staaer der en Herrens Tjener, og hist staaer min elskede Brud. O Rudolph! en dobbelt salig Himmel venter mig, og jeg er allerede lykkelig i Haabet.”

Nu nærmede ogsaa den gamle Broder Martin sig til Rudolph, og Helten modtog ham med Ærbødighed, som den tro standhaftige Hyrde, der med sin hellige Aronestav førte det udvandrede Folk til Freden og det forjættede Land.

De fremmede Piger bekrandsede siden Elna og Rudolph til Festens Konge og Dronning, eller som det siden kaldtes; Maigreve og Maiinde; — thi

aarlig gjentoges ved Sommerens Komme denne glade Folkefest, og vedligeholdt sig her i Norden til de sildigste Tider under Navn af Sommeriby. — Under glade Foraarsfange gik Toget frem til Kirken; tre Gange droge de sjungende omkring den; derpaa knælede de ved Kirkedøren og sang Fadervor. Kirkedøren stod aaben, og Broder Martin gik ind og holdt Gudstjeneste for saamange, som Kirken kunde rumme; men udenfor istemmede mange hundrede Læber de høitidsfulde Hymner under aaben Himmel. Martin døbte ogsaa den Dag Mange, og lagde Rudolphs og siden Elnas Hænder sammen for Herrens Altar. Da han lyfte Velsignelsen over deres Hoveder, stod Sigurd ved Kirkedøren, og en længselsfuld Taare glindsede i Unglingens Øine. Den skønne Wanda stod bly ved hans Side og vovede ikke at betræde den hellige Tærskel. Da vinkede den fromme Martin ad dem og sagde: „træder kun hid i Herrens Hus, I Elskelige! nu tør jeg indvie Eder i vort Samsfund og velsigne Eder som Herrens Udvalgte; jeg har seet eders Trofskab og vil forføre eders Proverid. „Da blus-

sede Sigurds Kinder, og den skjønneste Wanda bærede af Fryd og traadte redmende ved hans Haand ind i Kirken. Hun gik endnu i det segrønne Klædebon med den hvide Glig; men Gligen var altid vaad, som de Bølger, hvorfra hun var opstieget til Livet. Først da det hellige Vand nu berørte hendes Loffer, og indviede hende til det evige Liv, først da tørredes Gligen paa det segrønne Klædebon, og den frelstste Møe faldt med glade Andagts-
taarer ned paa sine Knæ og svor Herren Trost i Ewig-
hed. Og saa Sigurd laae inderlig rørt for Herrens Ansigt; og da Pagtens Vievand kjælnede hans Isse, glødede Hjertet i hans Brøst, og det var ligesom han saae Himmelen aabne sig og al dens Herlighed straa-
le ham imøde. Da kom han sin skjønneste Drom ihu i Troldmandens dunkle Bo-
lig, og syntes at det nu var opfyldt, hvad den fromme Marna havde forjættet ham i hendes Døds-
stund. Nu vidste han at hun var hans Moder og hun svævede atter forklaret for hans henrykte Sjæl og velsignede ham. — Da Sigurd og Wanda vare døbt, førte Martin dem til Alteret, lagde

deres Hænder i hverandre, og lyste Velsignelsen over dem som Brudgom og Brud. Ogsaa Thorvald og hans Brud bleve nu døbte og forenede, og mange glade Ynglinger og Møer bleve den Dag Brudgomme og Brude.

De lykkelige Brudepar vandrede Haand i Haand fra Kirken til Paradiisbalden, ledsagede af Rudolphs trofaste Brødre og den talrige Folkeslynge. Saa stor en Brudekare var aldrig seet paa Burgunderholm, og glattere og lykkeligere Mennesker havde aldrig betraadt den skønne blomstrende Klippese. Med Sang og festlige Dandse blev Dagen høitideligholdt. Fra Skibene var bragt Levnetsmidler og Viin i Overflodighed. Om Aftenen sad Sigurd og Brødrene tilsammen i den yndige Paradiisdal; Gaallerne flammede mellem de lysegrønne Træer, og Ynglinger og Piger dandsede glade omkring dem. Eisten tømte hyppig de fyldte Bøgere, medens Halsdans Harpe klang listigt og sødt under det store stjernelyse Brudehustag. Liden Elna hvilede sit Hoved ved Rudolphs Bryst, og den skønne Bander trykte Sigurd i Haanden med evig Kjærlighed og

Salighedshaab i det glædesvulvende Blik. Da hør-
vede Halsdan sine Dine mod Himlen; han saae
Karlsvognen glimte i Øst, og Hjertet svulmede un-
derligt i Skjaldens længselfulde Bryst. Hans Sne-
ke laae seilsærdig ved Kysten for at føre ham til
det hellige Land. Endnu engang trykkede han de
trofaste Brødre til sit Hjerte og sang:

Farvel, I Brødre bjærve, troe!
Hos eder kan ei Skjalden boe;
Farvel, min Barndoms grønne Strand!
Her er dog ei mit Fædreland.

Her flammer Brudesaften prud;
Men her jeg finder ei min Brud —
For mig hun smiler ei paa Jord,
Min Kjærlighed i Himlen boer.

Mod Øst, mod Øst gaaer nu min Gang
Med Vilgrimsstav, med Harpeklang,
Hvor Stjernefærmen rusler nu,
Didhen, didhen staaer Skjaldens Hu.

Den over Oliebjerget gaaer,
Med Kedron Stjernen stille staaer,
Den seer hvor Lyset kommer fra —
Den ruller over Golgatha.

Did, hvor den høie Frelser stod,
Did kalder mig hans Hjerteblod.
Farvel, hver Ven paa Verdens De!
Hvor Herren leved, vil jeg døe.

Mod Øst, mod Øst gaaer Skjaldens Gang,
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang;
Af Jorden slettes skal mit Spor —
Min Kjærlighed i Himlen boer.

Saa lod Halvdans Afskedsfang i den glade
Bryllupsnat; han vandrede stille med sin Harpe til
Snekken, og Ingen turde holde ham tilbage; thi
han opfyldte et helligt Løfte, og Skjaldens længsel-
fulde Hjerter havde heller ikke hjemme paa den lykkelige
De. Selv den store Brudesal i Paradiisbalen
var for snever og fattig for hans Sjæl; hans Hu

stod til et andet Paradiis, og gjerne havde den fromme Rudolph taget siden Elina ved Haanden og fulgt Pillegrimmen til det hellige Land, havde Burgunderholms Lyksalighed ikke holdt Helten tilbage. Men Eisten reiste sig og lod det fulde Bæger staae, da han saae Halsdan bortvandre: „sorg du for Burgunderholm og vore Flygtninge, Broder Rudolph! — sagde Kæmpen — tag Guttorm paa Naad med dig! han har mere Forstand i Vanden end jeg skjøtter om; men jeg gaaer med Halsdan — hvad skal jeg her, hvor der er Ingen at slaaes med? nei, med mit gode Sværd vil jeg gjøre Plads for Broder Halsdan gjennem den vide Verden, at han kan gaae sin Pilgrims gang i Fred og synge Moders Duggesang for mig til sin Harpe, indtil jeg bliver saa god og from som du og han. — Levvel, Brødre! seer I ikke mig og Halsdan tilsammen igjen, saa seer I Ingen af os meer. Næf mig ogsaa din Haand, raske Sigurd! du og Broder Rudolph har nu hver sin Brud, jeg har ogsaa min, og det er mit gode Sværd; med det i Haand vil jeg leve og døe ligesaa lystig som I Andre. — Farvel!“

Nu soeng Elsten sig paa sin Skimmel og indhentedé Broder Halsdan, og mens de tusinde Bryllups-gæsters Jubel klang fiernt fra den oplyste Paradiisdal, skinnede Maanen stille og vemodig paa den flyvende Snekke. Elsten stod paa Forstavnen som en Oldtids Ræmpeaand, lænet til sit drabelige Sværd; men paa Bagstavnen stod den blege Barde med sin Harpe, han saae tilbage til de flygtende Ryster og sang endnu engang til Afshed:

Farvel, farvel, I Brødre troe!
Hos Eder kan ei Skjalden boe —
Farvel du elste, dunkle Strand!
Du var dog ei mit Fædreland.

Farvel, farvel, o Kongemøe!
Hvor Stjernen blinker vil jeg døe;
Den seer hvor Lyset kommer fra —
Den straaler over Golgatha.

En underlig Vemod blandede sig i Glæden for Rudolph og Sigurd. Da der blev stille i Dalen,

og Fallerne udsluktes, gik de lykkelige Brudepar til den eensomme Hytte, mens de talrige Nybyggere, efter Rudolphs Anvisning, vandrede Skareviis til Byerne, for atter at oplive de forladte Boliger. Men da Alting var roligt i Dalen, kom i den stille Brudenat de to smaa kronede Dværgesfolk til Rudolph og Sigurd i den eensomme Hytte. De bragde en Krands til liden Elma, og een til Sigurd, og sang venligt mens de bøjede deres kronede Hoveder:

„See! Glæden gjenkommer

I Timernes Dands,

Og Smilet er gjenfødt i Taareglæds;

Nu bringe vi Eder i smilende Sommer

Ier Brudekrands.

Vi haver og smykket en Moe saa prud;

Vor Søn nu omfavner sin liden Brud.

Saa længe I gjemme de Krandsse smaa,

Ier Slægt skal blomstre og ei forgaae.“

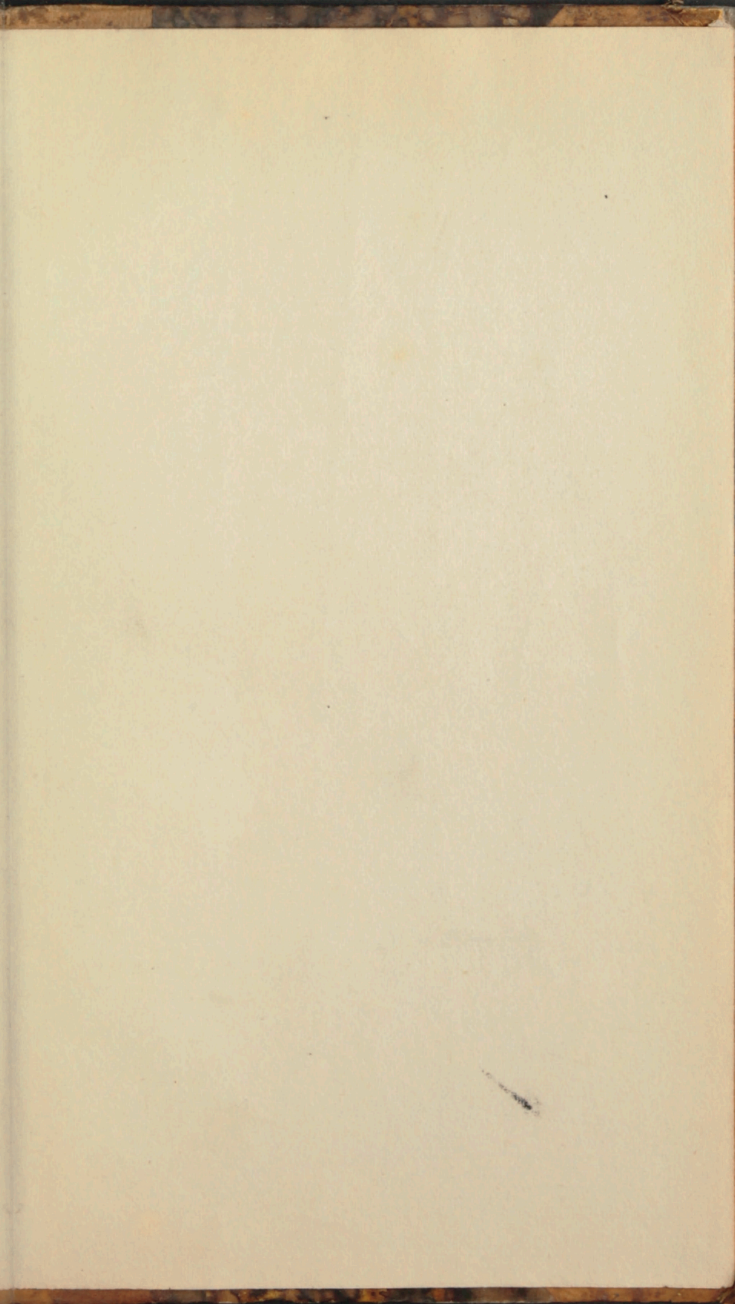
Saa sang de venlige Skytswæsener og forsvandt.

Og de lykkelige Brudepar bortkastede ikke de usfyl-

dige Krandsfe: de gjemte dem vel, og Krandsene
 visnede aldrig; n n gik siden fra Son til Son i
 deres blomstrende Slægt. Burgunderholm blev nu
 atter den samme lykkelige De, som i fordums Da-
 ge; Fromhed og Kraft, nordisk Troskab og Kjær-
 lighed har endnu ikke forladt den lille mærkelige
 Klippese, som under Dannerkongens Scepter beva-
 rer selv sin Frihed, og kjender ingen Herre uden
 Gud og det Kongehuus, som de djærve Beboere selv
 frivilligt har udvalgt til deres Styrere. Sagnet
 om de Underjordiske er endnu ikke uddød paa Den,
 og der gives endnu Mennesker, som paaستااع at
 have seet disse sælsomme Væsner.

Trykfeil.

- Pag. 32. sidste Linie: varhun at ter læs: var hun
 atter.
 = 34. sidste Linie: nu læs: hun.
 = 38. 7de Linie: eller læs: eller af.
 = 43. 4de Linie fraenden: isin læs: isinde.
 = 162. 15de Linie: log læs: og.

58 100

107

106 118

126

122

123

179

184

186

208

